

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1001 DARK NIGHTS

THE ONLY ONE

A One Love Novella

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Tek Kişi
Lauren Blakely'den
Tek Aşk Romanı

1001 Karanlık Gece

Tek Kişi
Lauren Blakely'den
Tek Aşk Romanı

1001 Karanlık Gece

Telif Hakkı 2016 Lauren Blakely
ISBN: 978-1-942299-60-8

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose Evil Eye

Concepts, Incorporated tarafından yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Tek Kişi

Lauren Blakely'den
Tek Aşk Romanı

New York Times çoksatan yazarı Lauren Blakely'den...

Diyelim ki bir adam vardı. Ve sana hayatının en akıl almaz seks gecesini yaşattı. Ve onu bir daha hiç görmediniz.

On yıl sonrasına kadar.

Şimdi, Manhattan'da hayır kurumumun etkinliği için restoranı müsait olan TEK kişi olduğu ortaya çıktı.

Sorun şu ki, beni tanımıyor.

* * * *

Birlikte çalıştığım bu kadın çok çekici. Onu ilk gördüğüm anda büyülendim ve aklımdan çıkaramıyorum. Birlikte çalıştığım biriyle tango yapmak riskli olsa bile, o benim almak istediğim bir risk.

Sorun şu ki, bana zaman ayırmıyor. Ama ben bunu

değiştirmeye kararlıyım.

Lauren Blakely Hakkında

Lauren Blakely, ilk aşk romanı CAUGHT UP IN US'u üç yıl önce kendi yayınladığından beri 1,5 milyondan fazla kitap sattı. Sıcak, kalp ve mizah dolu seksi çağdaş romantizm tarzıyla tanınıyor. Pasta ve köpeklerin sadık bir hayranı olan Lauren, romanlarının tamamını dört ayaklı arkadaşlarını gezdirirken planlamıştır.

Ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamaktadır. On iki New York Times bestseller'ı bulunan yazarın kitapları New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller Listelerinde yetmişden fazla kez yer almıştır. En çok satan serileri arasında Sinful Nights, Seductive Nights, No Regrets, Caught Up in Love ve Fighting Fire'in yanı sıra BIG ROCK, MISTER O, WELL HUNG ve THE SEXY ONE gibi bağımsız hit romanlar yer almaktadır. hepsi New York Times'ın en çok satan kitapları oldu.

Ocak ayında bağımsız bir romantik komedi olan FULL PACKAGE'ı yayınlayacak. Lauren yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için [buradan](#) bültenine kaydolun!

Lauren Blakely'den de

Satın almak için tıklayın

Aşka Yakalanmışlar Serisi

(Bu serideki [*her her Caught Up in Her Caught Up in*](#) kitap farklı bir çifti takip eder, bu nedenle kitap ayrı ayrı okunabilir veya karakterler kesiştiği için bir seri olarak keyifle okunabilir) *Us*'ın kısa bir ön romanı) [*Caught Up In Us*](#) (A New York Times and USA Today Bestseller!

Kat ve Bryan'ın romantizmi!)

[*O Benimmiş Gibi Davranmak*](#) (Barnes & Noble ve iBooks Bestseller!

Reeve & Sutton'ın romantizmi!)

[*Trophy Husband*](#) (A New York Times and USA Today Bestseller!

Chris & McKenna'nın
romantizmi!)

[*Gözlerindeki Yıldızlar*](#) (Bir iBooks çok satanı!

William ve Jess'in romantizmi)

Çağdaş aşk romanlarıma göz atın!

[*BÜYÜK KAYA*](#)

[*Mister O*](#)

[*Well Hung*](#)

[*Seksi Olan*](#)

[*Full Package*](#) (Ocak 2017) [*The*](#)

[*Hot One*](#) (Mart 2017)

[*Joy Stick*](#) (Bahar 2017)

[*Far Too Tempting çok*](#) (USA Today satanlar listesinde! Matthew ve Jane'in romantizmi!) [*21 Stolen Kisses*](#) (USA Today çok satanlar listesinde!

Yasaklanmış yeni yetişkin romantizmi!) [*Playing With Her Heart*](#) (Jill ve Davis hakkında bağımsız bir SEDUCTIVE NIGHTS spin-off romanı)

USA Today çok satan kitabım

No Regrets serisi şunları içerir

[*The Thrill of It*](#)

[*The Start of Us*](#)

[*Seninle Her Saniye*](#)

New York Times ve *USA Today* Çok Satan
Baştan Çıkarıcı Geceler serisi dahil: [İlk Gece](#)
(Julia ve Clay, prequel novella) Gecedan [Sonra](#)
[Gece](#) (Julia ve Clay, birinci kitap)
[Bu Gecedan Sonra](#) (Julia ve Clay, ikinci kitap)
[Bir Gece Daha](#) (Julia ve Clay, üçüncü kitap)
Çılgınca Çıkarıcı Bir Gece BaştanOnunla Geceler (Julia ve Clay
romanı, kitap 3.5) (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)
[Yasak Geceler](#) (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler Serisi - Baştan Çıkarıcı Geceler'in devamı niteliğinde olan
ve *New York Times* Çok Satanlar listesine giren yüksek ateşli romantik
gerilim serisinin tamamı!

[Tatlı Günahkâr](#)
[Geceler Günahkâr](#)
[Günahkâr](#)
[ÖzlemArzu](#)
[Günahkâr Aşk](#)

[Burn For Me](#) (Smith ve Jamie) kitabını da
içeren *New York Times* ve *USA Today* Çok
Satan **Fighting Fire** serim
[Melt for Him](#) (Megan ve Becker)
[Consumed By You](#) (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi
İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi
[Safir Safir Soygunu](#)

-

Yazarın Teşekkürleri

Karanlık Geceler ailesinin bir parçası olma fırsatı verdikleri için Liz ve MJ'e teşekkür ederim - bu gerçekten bir aile ve ben minnettar ve şanslıyım! Her şey için KP Simmon'a ve bunu parlatan editörlerime - Lauren McKellar, Karen Lawson ve kartal gözlerini kullanan diğerlerine - teşekkür ederim.

Her adımında bana destek olan ve beyin fırtınası yapan Dena Marie'ye ve her zaman olduğu gibi elinden geleni yapan Jen McCoy'a çok teşekkür ederim.

Aileme, eşime ve muhteşem köpeklerime teşekkür ederim!
En çok da okuyuculara teşekkürler.

Xoxo

Lauren

Adanmışlık

Bu kitap, hikâyenin kalbinin bulunmasına yardımcı olan Dena'ya adanmıştır.

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Bir'i Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[FOREVER WICKED](#) yazan Shayla Black
[CRIMSON TWILIGHT](#) yazan Heather Graham
[SURRENDER'DA YAKALANDI](#) yazan Liliana Hart
[SILENT BITE: A SCANGUARDS WEDDING](#) yazan Tina Folsom
[DUNGEON GAMES](#) yazan Lexi Blake
[AZAGOTH](#) yazan Larissa Ione
[NEED YOU NOW](#) yazan Lisa [Renee ROPED](#)
[IN](#) yazan Lorelei James [SHOW ME](#), [BABY](#)
yazan Cherise Sinclair Jones
[TEMPTED BY MIDNIGHT](#) yazan Lara
Adrian [THE FLAME](#) yazan Christopher Rice
[CARESS OF DARKNESS](#) yazan Julie
Kenner

Ayrıca 1001 Karanlık Gece'den

[TAME ME](#) yazan J. Kenner

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu İki'yi Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[WICKED WOLF](#) yazan Carrie Ann Ryan
[İRLANDA GÖZLERİ](#) Heather Graham [KOLAY](#) Kristen Proby
[ÖZGÜRLÜĞÜN EFENDİSİ](#) yazan Cherise Sinclair [ZEVK CARESS](#) yazan Julie Kenner
[ADORED](#) yazan Lexi Blake
[HADES](#) yazan Larissa Ione
[RAVAGED](#) Elisabeth Naughton tarafından
[DREAM OF YOU](#) Jennifer L. Armentrout
[STRIPPED DOWN](#) Lorelei James
[RAGE/KILLIAN](#) yazan Alexandra Ivy/Laura Wright
[DRAGON KING](#) yazan Donna Grant
[PURE WICKED](#) yazan Shayla Black
[HARD AS STEEL](#) yazan Laura Kaye
[STROKE OF MIDNIGHT](#) yazan Lara Adrian [ALL HALLOWS EVE](#) yazan Heather Graham [KISS THE FLAME](#) yazan Christopher Rice
[AŞKINA CESARET EDEN](#) Melissa Foster
[TEASED](#) Rebecca Zanetti
[TESLİM OLMA SÖZÜ](#) Yazan: Liliana Hart Ayrıca

1001 Karanlık Gece'den

[THE HEDEFİE HİZMET ETMEK SURRENDER GATE](#)

Yazan: Christopher Rice Yazan: Cherise Sinclair

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#)
tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
İlk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

İçindekiler

Lauren Blakely	
Hakkında Kitap	
Açıklaması Also by	
Lauren Blakely	
Yazarın Teşekkürleri İthaf	
1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Bir'i	
Keşfedin 1001 Karanlık Gece Koleksiyonu	
İki'yi Keşfedin Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Üçüncü Dördüncü	
Beşinci Altıncı	
Onaltı Yedinci	
Sekizinci Bölüm	
Bölüm Onyedinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Sonsöz	
1001 Karanlık Koleksiyonu Üçü Keşfedin Gece	
'1001 Karanlık Gece Dünyasını Keş	
Lauren Blakely'nin Full Package kitabından bir alıntı	
Özel Teşekkürler	

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

*Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve bilimi
üzerine çalıştım. Çok geniş bir
Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt fantastik
masal topladım.*

*Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi
öğrendim. Mitler, efsaneler ve tüm rüyalar
hakkında
milenyum boyunca insanlar. Ve okudukça hayal
gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin içine
seyahat edebildiğimi keşfedene kadar... aslında
onların bir parçası haline gelene kadar.*

*Keşke olması gerektiği gibi öğretmenimi
dinlediğimi ve yeteneğime saygı duyduğumu
söyleyebilseydim. Eğer , ben
şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.*

*Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak
ederek eski İran'a gittim Şehriyar'ın her gün bir
masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi
gözlerimle gördüm.*

*(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve sonra
düünkü karısını başının kesilmesi için gönderdi. Yazılmıştı
ve okumuştum, vezirin kızı Şehrazat'la tanıştığında bin
kişiyi öldürmüştü.
Kadınlar.*

*Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına geldim ve bir şekilde*

*Şehrazat'ın olduğu yerlere - daha önce hiç
gerçekleşmemiş ve bugün bile açıklayamadığım bir
fenomen.*

*Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış
durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve
kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu
onun bana yaptığını yapmak.
kendini korumak ve hayatta kalmak.*

*Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan ve
daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
noktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin
geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha
bağışlıyor.*

*Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha önce
sahip olduğu gibi*

Şimdi.

Önsöz

Penny

On yıl önce

Saat benimle alay ediyor.

Yelkovan akşam sekize yaklaşırken, saati yanlış mı anladığımı anlamak için beynimi zorluyorum. Belki ikiyi seçmiştik. Belki on dedi. Belki de yarın buluşacağız. Saatimin kordonuyla oynarken göğsüm umutsuz bir endişeyle bükülüyor.

Ancak Lincoln Center'ın fiskiyeleri azalan ışığın altında dans ederken, iletişimimde bir hata olmadığından üzülerek eminim.

Tek hata bir yargı hatasıydı.

Benimkini.

Geleceğini düşünerek.

Derin ve sinirli bir nefes alarak saatime bir kez daha bakıyorum, sonra yüzümü kaldırıp Manhattan'ın sahne sanatları merkezindeki dairesel su gösterisinin önünden geçen kalabalığa bakıyorum. Bu çeşme çok romantik; bu yüzden tekrar buluşmak için burayı seçtik.

Bir hafta sonra.

Aptalca, kehribar gözleri ve koyu dalgalı saçları, zayıf, uzun vücudu, beni her seferinde eriten o yaramaz sırıtışı arıyorum.

Seslerin melodisi arasında onun sesini dinliyorum, diğerlerinin arasından yükselip adımı söylediğini, geç kaldığım için o seksi aksanıyla özür dilediğini duymak istiyorum.

Tanrım, Gabriel'in aksanı genç bir kadının dizlerinin bağının çözülmesi için bir reçeteydi. Bana yaptığı da buydu. Geçen ay, Avrupa seyahatlerimin yaz sonunda Barselona'da onunla ilk karşılaştığımda adam beni eritmişti.

Gözlerimi kapatıp zamanda geriye doğru süzüldüğümde, o lezzetli sesi duyuyorum, tonunda sadece bir parça çakıl var ve o uzak romantik rüyanın yeniden canlanmasıyla karnımda bir sürü kelebek birbirini kovalıyor.

Gözlerimi açıyorum, hafızamın uygunsuz müdahalesini göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Gitmeliyim. Bu gece gelmeyeceği belli.

Ama belki saatleri karıştırmışımıdır diye ona bir dakika daha vereceğim. Bir bakış daha. Kalabalığı bir kez daha tarar.

Saatin sekizi geçmesine izin
verdim. Onu hala
göremiyorum.

İki saatten fazladır buradayım, çeşmenin siyah mermer kenarında oturuyorum. Lincoln Center'ın köşelerini tarıyorum. Columbus'un önce soluna, sonra sağına bakıyorum. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi, *erkeğin sözüne sadık kalmasını bekleyen günümüzün acınası dişisi* gibi dönüp duruyorum.

Elbette, yüz yirmi dakikadan fazlası hayatın büyük şemasında çok fazla zaman değildir, ancak beklediğiniz kişi gelmediğinde, bu acı verici bir hayal kırıklığı sonsuzluğudur.

Keşke buluşmak için gece yarısını seçseydik çünkü o zaman onun için bir bahanem olurdu. Gece yarısının dün mü yoksa bugün mü olduğunu merak ederdim. Ama "akşam altıda, ayın birinde, alacakaranlık Manhattan'ın üzerine romantik ışıltısını saçarken" -onun sözleri- gayet açık.

Bir iş için New York'a gidiyor olması gerekiyordu. Ben zaten bu şehirde önemli bir görev almıştım. Kader bizi kolluyormuş gibi görünüyordu ve biz de planlar yapmıştık. Bir hafta önce, Barselona'nın kaldırımlarında sangria içip dans etmiştik, sokak müzisyenleri insana yakınlaşma isteği veren türden bir müzik çalıyordu ve o yanağımı okşayarak, "Eylül'ün ilk günü akşam altıya kadar günleri, saatleri, dakikaları geri sayacağım," demişti.

Sonra beni odasına götürdü, ela gözlerinde o karanlık ve kirli bakış. Beni ne kadar çok istediğini anlatan bir bakış. İspanya'daki o son gecede beni soyarken, her yerimden öperken ve beni uçururken dudaklarından defalarca kelimeler dökülmüştü. *Penelope'm, bana vücudunu ver. Sana sadece hayal ettiğin zevki göstermeme izin ver.*

Ukala piç.

Ama o haklıydı. Tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürmüştü.

Benimle öyle bir tutku ve şehvetle sevişmişti ki, hain bedenim ellerinin tenimdeki izini, her yerde cızırdayan izler bırakan lezzetli dudaklarının okşayışını hâlâ hatırlayabiliyor.

Ayağa kalkarak, elimi minik beyaz noktalı ve kep yakalı kırmızı elbisemde gezdirdim. Beni kırmızılar içinde severdi. Bir gece bir mağazanın önünden geçmiştik.

Böyle elbiseler satan bir butik. Kollarını arkamdan doladı ve boynumun arkasına yumuşak, boğucu öpücükler yerleştirdi. "Bunun içinde çok güzel görünürsün Penelope'm. Ve onu senden çıkardığımda daha da güzel olursun. Aslında, yanımda hiçbir şey giyme."

O zaman ürpermiştim.

Hatıralar gözümün önünde acımasızca canlanırken şimdi canım yanıyor.

Elimi yanağımda gezdirerek çeşmeden uzaklaşıyorum. Ortaya çıkmadığı ilk dakikalarda ekilen cesaretsizlik tohumu, onu beklediğim iki saat boyunca filizlendi. Göğsümün derinliklerine yerleşen dikenli bir hayal kırıklığı otuna dönüştü.

Bunun iki yolu yok. Kulağıma tatlı sözler fısıldarken vücudumu bir piyanist virtüözü gibi çalan adamla yıldızlı İspanyol gökyüzünün altında yaşadığım üç günlük aşk ilişkimin ikinci bir perdesi olmayacak.

Gabriel'de e-postam var.

Bana nasıl ulaşacağını biliyor.

Ulaşmamayı seçti.

Que sera, sera.

Ağlamayı reddediyorum.

Çenemi dik tutarak yürüyüp .

Gecenin geri kalanında acı derinleşiyor, kemiklerime işliyor.

Ertesi gün, utanç göğsümdeki o otun etrafını sarıyor ve duygularıma hükmediyor. Ona inandığım için utanç. O lanet elbiseyi aldığım için. Umudum olduğu için.

Dolabımı açtığımda, kırmızı elbisenin bana güldüğüne yemin edebilirim. Oflayıp pufluyorum, askıdan çekip alıyorum ve bir market poşetine dolduruyorum. Onunla tanıştığım gün giydiğim pembeyi, sonra da birlikte olduğumuz ertesi gün giydiğim yumuşak sarı eteği alıyorum. Bir sonraki ipeksi mavi atleti indirdiğimde, beni ilk gördüğünde verdiği tepkiyi hatırlayarak sarsılıyorum.

Gözleri irileşmiş ve takdirle inlemişti. "Çok güzel."

Tüm söylediği buydu, sonra boğazımın çukurunu öptü ve boynumdan yukarı, çene çizgimden kulağıma doğru şehvetli bir iz bıraktı ve "Maviler içinde çok güzel" diye fısıldadı.

Erimiştim.

Tüm tatlı, bayıltıcı sözlerine inanmışım. O kadar çok şey söylemişti ki, tenimi tutuşturmuş, kalbimi çarptırmış, beni

K lotum nemli.

Şimdi bile, onunla giydiğim ve sonra giymediğim kıyafetleri tutarken, tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendime evi yakmamı söylüyorum.

Tek yolu bu.

Dairemden  ıkıyorum,  ehrin on blok yukarısına yürüyorum ve kıyafet torbasını en yakın Kurtuluş Ordusu'na bağı lıyorum.

Eve döndüğümde dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve ikimizin çektiği fotoğrafların olduğu klasörü buluyorum.  imden bir bardak Ben & Jerry's alıp parmaklarımı fotoğrafların üzerinde gezdirmek, sonra Skype'ı indirip Avrupa'daki numarasını aramak ve neden gelmediğini sormak geliyor.

Ama ben o kız olamam. Yarın ilk içime ba lıyorum. Sorumluluk sahibi bir yetişkin olmalıyım. Terk edilmeyi kaldıramayan yirmi bir yaşındaki yapışkan kız olamam.

Ben Penelope Jones'um ve her şeyle ba a çıkabilirim.

Dosyayı çöpe atıyorum, sonra da iletişim bilgilerini arıyorum. E-posta adresini. İspanya'daki aptal telefon numarası. Onun adını da   p kutusuna atıyorum. Parmağım, bir şekilde bir dakikaya dönüşen bitmek bilmez birkaç saniye boyunca *boş   p* kutusu simgesinin üzerinde geziniyor.

Ancak dün gece Lincoln Center'da tek başıma hissettiklerimi hatırladıkça, ikonu bıçaklamak tamamen gerekli.

Bırak gitsin.

Temiz bir mola.

Sonraki on yıl boyunca onu aklımdan uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Ta ki onu tekrar görene kadar.

Birinci Bölüm

Penny

Günümüz

Shortcake merdivenlerden yukarı özgürce koşuyor. Beyaz eldivenli patileri binamızdaki merdivenin tepesine değdiği anda kuyruğunu sallıyor. Benim tatlı küçük karamela Chihuahua-karışımım üstümden bana bakıyor, pembe dili pantolonunun içinde sallanıyor.

"yap," dedim ona.

Beyaz uçlu kuyruğu daha hızlı titriyor ve bunu merdivenlerin geri kalanını çıkmak için bir işaret olarak kabul ediyorum, kalbim Central Park'taki sabah koşumuzdan dolayı hala sert atıyor. Geçen yaz, Shortcake'i Little Friends'ten eve getirdiğimde - benim olmak için ısrar etmişti, geldiği andan itibaren beni öpücüklere boğmuştu - koşu arkadaşım olmayı da talep edeceğini asla hayal edemezdim. Ama o hızlı ve öfkeli küçük bir dul, tam 7 kilo. Yerel hayvan kurtarma koalisyonu için para toplamak amacıyla Parkta Piknik'in bir parçası olan Dört ve İki Bacak Koşusu için antrenman yapıyoruz.

Dördüncü kata ulaştığımda, Shortcake aceleyle ilerliyor ve üst 90'larda paylaştığımız küçük tek yatak odasının kapısına koşuyor. Hepsi bizim ve işe yakın, bu yüzden daha fazlasını isteyemem.

Bir elimde tasması, kapının kilidini açıyorum ve evime giriyorum. Burası benim Manhattan'daki vaham. Duvarlar lavanta ve sarıya boyanmış, arkadaşım Delaney ile birlikte Martha Stewart'ı aratmayan bir hafta sonu geçirdik ve burayı pastel renklerin cenneti haline getirdik. Normalde pastel renkleri sevmem, ama bu rahatlatıcı tonlar burada işime yarıyor. Beni mutlu ediyorlar.

Mutlu olmayı seviyorum. Çılgınca, biliyorum.

Shortcake'in su kabını dolduruyorum ve neredeyse tamamını içtikten sonra serin mutfak zeminine karnının üzerine yayılıyor, kolları önde, bacakları arkada, süper köpek stilinde.

"Elbette, günü uzanarak geçirmekten çekinmeyin," diyorum en sevdiğim kıza.

Yan yatıyor.

"Yaşam tarzını hiç kıskanmıyorum," diyorum egzersiz kıyafetlerimi çıkarıp hızlı bir duş almaya giderken.

İşim bittiğinde telefonumu alıyorum. Koyu kahverengi saçlarıma fön çekerken günlük randevu listemi kontrol ediyorum. Normalde, barınakta hayvanlarla ve gönüllülerimle çalışıyorum ya da diğer eyaletlerden gelen köpekleri karşılamak için havaalanlarına gidiyorum, böylece onlara yuva bulabiliyoruz. Ancak bugün, giyinip kuşanmam ve en iyi kamusal yüzümü takınmam gerekiyor. Asistanım Lacey, bu hafta benim için restoran sahipleriyle yaklaşan pikniğin yemeklerini hazırlama konusunda toplantılar ayarladı. Biraz zor durumdayız - pikniği düzenlemesi planlanan asıl restoran son anda iptal etmek zorunda kaldı. Karnınızı doyurabileceğiniz yerlerle dolu bir şehirde restoran bulmanın kolay bir iş olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak randevuya sadece iki hafta kalmışken seçenekler oldukça hızlı bir şekilde daralıyor. Şimdiye kadar, bir restoran bulma çabam büyük bir fiyaskoyla sonuçlandı. Son birkaç gündür şehrin dört bir yanını arıyorum, ancak henüz hem o gün boş olan hem de uygun olan bir restorana rastlayamadım.

Lacey piknik günü açık olan dört restoranın izini sürdüğü için arayışım devam ediyor. Saçımı toka haline getirirken e-postasına tıklıyorum.

Lacey bana ilk olarak Dominic Ravini'nin "cennet gibi" spagettisiyle tanınan bir İtalyan mekânı işlettiğini söylüyor. Tanrı onu korusun. Ama spagettinin piknik için uygun olduğunu düşünmüyorum, tabii *Lady and the Tramp* temasını değiştirmesek.

Shortcake'e bakıyorum. "Seninle her zaman bir tutam spagettiği paylaşırım," diyorum biraz allık sürerken. Kuyruğunu yere vuruyor. Bunu *evet* olarak kabul ediyorum, *akşam yemeği için bana eve makarna getir lütfen. Köfteli tabii ki.*

Sonra, Lacey bir burrito dükkanıyla randevum olduğunu yazıyor. E-postaya şüpheli bir bakış attım. Lacey bana şık bir yer olduğunu söylese de burritoların en iyi seçim olduğuna ben de ikna olmadım. Konukları barınaklara bağışta bulunmaya ikna edecek ama yine de parkta piknik temasına uyacak sofistike ve gayri resmi mükemmel dengeyi yakalayabilecek bir restoran bulmam gerekiyor.

Bu yüzden koyduğu Hint restoranı için büyük umutlar beslemiyorum. Buradaki chana masala'nın büyük hayranıyım, ama *bana hizmet etmek için bağırıldığından* emin değilim.

parkta bir kağıt tabakta.

Makyaj çantama uzanırken e-postanın en altına doğru ilerliyorum.

Açılışı olan son restoranın adı *Gabriel's*.

İsmi okuduğumda irkiliyorum ve beklenmedik bir şekilde nefesim kesiliyor.

Şu isim.

Bir elim rimel çubuğunda, diğer elim telefonumu tutarken donup kalıyorum. Şimdi bile, o adamı geçmişimden silmeye yönelik cesur girişimimden yıllar sonra, sadece adı bile bana bir şeyler yapıyor.

Ondan sonra birileriyle çıktım. Birkaç ciddi erkek arkadaşım oldu. Ama o adamda hâlâ bir şeyler var. Belki de yirmi bir yaşında hayatının en iyi seksini yaşamamanın laneti budur. O zamanlar Gabriel'le seks yapmanın daha iyisini bilmediğim için bu kadar harika olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, onunla yatmanın akıllara durgunluk verdiğini öğrendim çünkü... onunla yatmak akıllara durgunluk vericiydi.

İspanya'daki o üç gece büyü, tutkulu ve şehvetin ötesindeydi. Gabriel'i hafızamdan silmeye çalıştım ama hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Maskara tüpünü bırakıp nefes alıyorum ve kendime bir ismin sadece bir isim olduğunu söylüyorum. Listemdeki bu lokantanın aynı adı paylaşması sadece bir tesadüf.

Ama Gabriel aşçıydı. O yaz Barselona'da küçük bir bistroda aşçılık yapıyordu ve burada bir iş bulmak için Manhattan'a taşınmayı planlıyordu.

Yeni bir aptallık dalgası üzerime çökerken alnımı elime gömüyorum. Ya bunca yıldır buradaysa? Ya New York'a geldiyse ve beni görmek istemediyse? Ya son on yıldır aynı adayı paylaşıyorsak? Ya biz birlikteyken evliydiyse? Ya evine, karısına, kız arkadaşına, sevgilisine gittiye?

On yıl önce randevumuza gelmediğinde kendimi bu *ya olsaydı* oyununu oynamayı zorladım. Onu beynimden kovdum ve onunla, özellikle de beni yalnız bırakmasının tüm olası nedenleriyle oyalanmayı reddettim.

Şimdi, tek o. Bu Gabriel'in *benim* olup olmadığını bilmem gerek. Gabriel.

Google'da restoranı aradığımda sesli bir inilti duydum.

Göz kırptım.

Tekrar göz kırp.

Titreyen parmaklarımı sakinleştirmeye çalış.

O burada. Manhattan'da. On yıl sonra, kalbimi ve bedenimi çalan adamla yüz yüze geleceğim.

Telefonumu bırakıp köpeğimi kucağıma aldım. "Onun yerine Lacey'i gönderebilir miyim?"

Cevap olarak yanağımı yalıyor.

"Bu evet mi demek oluyor, Shortcake? Sence okulu asıp günü seninle geçirmeli ve pis işlerimi Lacey'ye mi yaptırmalıyım?"

Bu sefer daha uzun bir dil darbesi indirir.

"Çoğu zaman konuşmadığın gerçeğinden tamamen memnunum," diyorum ona. "Ama bugün o günlerden biri değil."

Onu tekrar görme ihtimali bile içimde savaşıyor bir duygu fırtınası ve kafa karışıklığı yaratıyor. Bu buluşmayla ilgili ne yapacağımı, ona ne söyleyeceğimi, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Emin olduğum tek şey iki yönlü bir konuşmaya *ihtiyacım* olduğu, bu yüzden küçük oturma odamda dolaşırken arkadaşım Delaney'i arıyorum.

"Hey oradakiler," diye bağıyor arka plandaki inşaat gürültüsünün üzerinden. "Eğer beni duymuyorsanız, spa'nın bir blok ötesinde, dinlendirici bir rahatlama gününe tamamen elverişli bir yerde çekiçle vurdukları içindir. Hayır."

Gülüyorum. "Dur tahmin edeyim. İşe yürüyerek gidiyorsun."

"Tamamdır," diyor, normalde güzel olan sesi o kadar yüksek çıkıyor ki telefonu kulağımdan birkaç santim uzakta tutmak zorunda kalıyorum.

"Tahmin etmekten bahsetmişken, bugün çalışma programımda kimin olduğunu öğrendiğimi tahmin etmek ister misiniz?"

"Tom Hardy? Scott Eastwood? Chris Pine?"

"Henry Cavill," diyorum, çünkü onun en sevdiği ünlü o. "Ama cidden, benim bir toplantım var..." Duruyorum, çünkü söylemek üzere olduğum şeye hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Sonra Gabriel'e aylar önce bir şişe cabernet içerken taktığımız lakabı kullanıyorum. "Benim *uluslararası gizemli adamım*."

Nefes nefese kalıyor ve sesi, gürültüden duyabileceğim kadar yüksek çıkıyor. "Sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "Yüzde yüz."

"Tamam, bekle" diyor ve on saniye sonra arka plandaki gürültü kesiliyor ve ortalık mutluluk verici bir sessizliğe bürünüyor. "ATM lobisine girdim

İşe yakın. İlk masajım on dakika sonra, o yüzden bana detayları verin."

Daldım ve ona bildiğim her şeyi anlattım. "Ne yapmalıyım? Gideyim mi? Onun yerine Lacey'i mi göndereyim? Sadece... *gelmeyeyim* mi?"

Ama son iki kelimeyi söylerken, bunu yapmayacağımı biliyorum. Göstermemenin bedelini ödedim ve onu ekmeyeceğim.

"Basit," diyor otoriteyle. "Sen git."

Midem bulanıyor. Denge için bir elimi duvara bastırarak soruyorum: "Lacey'nin hayırseverlik etkinliklerimizi denetleme konusunda daha fazla sorumluluk alabilmesi için günü barınakta çalışarak geçirmem gerektiğini söylemek istemediğine emin misin?"

Delaney kırılır. "Evet, bunu söylemediğimden tamamen eminim. Özellikle de, yanıyorsam düzeltin ama bu sizin işiniz, onun değil?"

Başımı sallarken bir iç geçirdim. Geri çekilmek zaten benim tarzım değil. Bu *benim* etkinliğim ve *benim* sorumluluğum. işi öğrenmeye çalışan bir asistanın üzerine yıkabileceğim bir şey değil. Ayrıca, şimdiden bir iptalle, Parkta Piknik'in bir araya gelmesini sağlamam gerekiyor. Sorumluluk bende bitiyor.

"Evet, haklısın," diyorum boyun eğerek. "Peki, ne yapacağım? Lincoln Center'da hiç gelmeyen bir adamı beklerken beni tamamen mahvetmemiş gibi restoranına nasıl gireceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Çok basit," diyor Delaney soğukkanlı ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Nasıl basit?"

"Çünkü sen aynı kişi değilsin. Ailesini memnun edeceğini düşündüğü için sevecekmiş gibi yapmak için elinden geleni yaptığı bir işe başlamak üzere olan o kalbi kırık yirmi bir yaşındaki çocuk değilsin."

"Doğru," diyorum, onun özgüveninin bir kısmı bana da bulaşıyor.

O zamandan beri değiştim. Üniversiteden mezun olduktan sonra İspanya'ya gittiğimde, Wall Street'te bir araştırma analisti olacağımdan *çoğunlukla* emindim. Ancak küçük bir parçam daha başlamadan bu işten korkmuştu ve bu yüzden sadece altı ay sonra ayrıldım. Komik olan, Smith & Holloway'den ayrılan tek kişi ben değildim. O yıl bankadan çıkışların yılıydı ve bu bir şaka haline gelmişti. Önce resepsiyonist, sonra insan kaynakları müdürü, sonra da ben. Delaney'e, "Artık işimi seviyorum," diyerek kendime moral veriyorum, "ve bu yüzden onunla görüşmek zorundayım. Çünkü onu kim takar ki zaten? Bu olay, onun beni terk etme yönündeki aptalca kararından daha önemli."

"Aynen öyle. Ve sen aklı başında bir erkeğin terk edip türden bir kadın değilsin. Bu yüzden ona kalbini yedirmelisin."

"Düşünce tarzın hoşuma gidiyor," diyorum, içimde bir güven duygusu kabarıyor. "Saçlarını açık bırak, o seksi yeni dövmeni göster ve seni çarpıcı gösterecek bir şey. Mavinin içinde harika görünüyorsun."

Gülüyorum. "Eskiden o da böyle derdi."

"Bum. Tamamdır. Şu kraliyet mavisi omzu açık bluzu çıkar. Safir renkli olanı. Kot pantolonla giyin. Kadınlar genellikle seksi olmak için çıplak bacaklarını göstermeleri düşünürler, ancak harika bir skinny jean ve topuklu ayakkabı etekten daha seksidir. Sonra da çenenizi dik tutarak, kalbinizi kırmış olmasını umursamıyormuş gibi içeri girin."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Mükemmel. Onu tanıdığımdayı giydiğim kıyafetlerin tam tersi." Benimle tanıştığında her şeyim güneş elbiseleri ve küçük şirin eteklerden ibaretti. Genç ve masum.

Eskiden olduğum kız gibi değil, olduğum kadın gibi giyinmenin zamanı geldi.

Veda edip dolabımı açıyorum. O kadar unutulmaz olmak istiyorum ki şoktan çenesi düşsün, dizlerinin üzerine çöküp beni ektiği için af dilesin, beni düşünmeden bir gün bile geçirmedeğini söylesin.

Evet, Gabriel'in iki yaz aşışının en romantik buluşması olması gereken günde beni yalnız bıraktığı için varlığının her zerresiyle pişman olmasını diliyorum.

En sevdiğim kot pantolonumu giyiyorum ve kürek kemiğimdeki zambak dövmesini göstermek için üst kısmın omuz kısmını ayarlıyorum. Ayaklarımı bir çift siyah babetin içine kaydırırken, en sevdiğim siyah topuklu ayakkabılarımı alıp çantama atıyorum. Son toplantıma varıncaya kadar dört inçlik ayakkabılarla kendimi öldürmeme gerek yok.

İlk randevuma giderken, telefonumdan Gabriel Mathias'la ilgili bir online hızlandırılmış kurs alıyorum. Restoran sahnesini takip etmediğim için burada bir dükkan açtığından haberim yoktu. Meğer kendisi kısa bir süre önce popüler bir reality TV yemek programının bir sezonunu kazanmış ve birkaç ay önce Manhattan'daki ilk işletmesini açarak ününe ün katmış, yükselen bir rock yıldızı şefmiş. Burası şu anda yemek pişirme gereçleri, yemek kitapları ve daha birçok alanda faaliyet gösteren daha büyük bir amiral gemisi.

Evet, la-de-dah. Bir zamanların paella'da mükemmel olan çilekeş aşçısı, paçavradan zengine dönüştü.

İlk gördüğümde dişlerimi gıcırdatıyorum. Hâlâ muhteşem.
Aslında bunu düzeltmeliyim. O daha da muhteşem.

Sikik herif.

Ama görünüşünün beni yumuşatmasına izin vermeyeceğim. Onun güzel yüzüne aldanmayacağım. Güçlüyüm, dayanıklıyım ve zekiyim de. Bu da hazırlıklı olmam gerektiği anlamına geliyor.

Sekizinci Cadde boyunca yürürken YouTube'da programından bir klip buluyorum.

Kulaklığımı takıp play tuşuna basıyorum ve kendimi hazırlıyorum.

O seksi aksanın seni etkilemesine izin verme. O öpülesi dudaklara bakma.

Sanki laboratuvardaki bir denekmiş gibi tarafsız bir şekilde dinlemek için elimden geleni yapıyorum. Kamera dışındaki bir sunucu ya da yapımcı ona bir soru soruyor. "Bu geceki meze savaşını kaybettiniz. Sence bu her kazanma şansın için ne anlama geliyor?"

"Bu benim kazanmamı zorlaştırıyor," diyor hayran olduğum o sıcak, seksi sesiyle. "Ama meydan okumaya hazırım. Ana yemek maçında daha çok çalışmam gerekecek."

Kaldırımında yürürken alay ediyorum. Bu gerçeklik dahileri bir sonraki adımda ne bulacaklar? Salata kapışması mı? Tatlı çatışması mı?

"Meze ustası olarak adından söz ettirirken Angelique'e yenilmek nasıl bir duygu?"

Gabriel nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. Sonra dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Kendime kızgındım ama mesela bir telefon fırlatacak kadar kızgın değildim."

Kamera dışından bir kahkaha geliyor ve yapımcıların onu düşen bir börek ya da sıradan bir risotto üzerine telefon fırlatmaya teşvik etmek için bir araya geldiklerini hayal edebiliyorum.

Ekran yanıp sönüyor ve video klip, sunucunun Gabriel'in elini havada tuttuğu bölümün sonuna benzeyen bir şekilde kesiliyor. Sanırım sonunda maç kazandı ve telefonu zarar görmekten kurtuldu.

Yaya geçidinde durduğumda ilk araştırmama geri dönüyorum. Daha derine inip yemek programındaki resmi galibiyeti ve medyanın ona taktığı tüm isimlerle ilgili hikayeleri bulduğumda gözlerim açılıyor.

En seksi şef.

En ateşli aşçı.

Mutfaktaki kalp kırıcı.

Neredeyse her makalede onun bir fotoğrafı yer alıyor. İlk birkaçına tıklıyorum. Sonra başka bir grup. Sonra bir grup resim daha. Göğsüm kızgınlıktan yanıyor. Kaslarım öfkeyle geriliyor.

Günün şefinin her bir fotoğrafında kolunda farklı bir kadın var.

Bu benim neden gelmediğine dair cevabım. Gabriel bir kadın erkeği. Kötü bir çocuk. Tam bir playboy, her gece yeni bir güzel hatunla çıkıyor.

İtalyan şefle buluşmaya giderken, umarım bu adam piknikte spagetti ile harika bir şey yapabilir ve ben de diğer randevularımı iptal edebilirim.

Yapamaz.

Sonra, burrito adamının başka bir etkinlik için rezerve edildiği ortaya çıktı.

Hint restoranında, müdür bana ilk kez bir etkinlik için yemek hazırlayacağını ve sadece elli kişilik yemek yapabileceğini söyledi. Biz üç yüzden kişi bekliyorduk. Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum, sonra iç çekerek oradan ayrılıyorum ve bir zamanlar ayaklarımı yerden kesen adamı görmek için Village'a gidiyorum.

Tren istasyona girerken ayakkabılarımı değiştiriyorum, sonra üstümü çekiştiriyorum, normalde yaptığımdan biraz daha fazla omuz gösteriyorum. Beni oradan öpmeye *bayılırdı*. Dövmeleri de severdi. O zamanlar dövmem yoktu. Şimdi üç tane var, zambak da dahil. Bırak baksın. Bırak baksın.

Metrodan çıkarken dudaklarıma parlaticı sürüyorum, köşedeki vitrinde yansımamı kontrol ediyorum ve Christopher Caddesi'ndeki Gabriel's'e doğru ilerliyorum. Kalbim iki kez atıyor.

Arnavut kaldırımlı iki sokağın köşesindeki tuğla cepheli lokantaya ulaştığımda, olmak istediğimden daha fazla etkilendim. Restoranı çok havalı, havalı ve seksi, asılı ahşap tabelasında bir tutam eski moda cazibe var.

Gözlerimi kısıyorum ve neredeyse girişe ateş püsküreceğim. Muhtemelen kadın müşterileri esprili sözleri, iç çamaşırlarını eriten sırtışı ve muhteşem yemekleriyle cezbediyordur.

Sonra onları yatağına götürür ve dilini gezdirir.

Dur. Sadece dur.

Yumruklarımı sıkıyorum, sonra nefes alıyorum ve nefesimin vücuduma yayılmasına izin veriyorum. Kendime iş için burada olduğumu hatırlatıyorum. Köpekler için buradayım. Bu benim

Benim için çok önemli olan bir amaç için çok para toplama şansı.

Hostes beni karşıladığında ve Gabriel'le bir toplantım olduğunu söylediğinde, bir yanım onun göbeklenmiş, saçları dökülmüş ya da belki de bir bar kavgasında dişini kaybetmiş olmasını umuyor.

Ama kapının yanında beklediğim yere doğru adım attığında, *nefesimi kesmek* deyimi tamamen yeni bir anlam kazanıyor.

Oksijen vücudumdan kaçıyor.

On yıl önce ona bekaretimi verdiğimde gözümü kamaştıran yirmi dört yaşındaki adamın karşımdaki bu adamla hiçbir ilgisi yok.

Kalp kırıklığı kadar güzel. Ustalar tarafından oyulmuş elmacık kemikleri, topaz rengi gözleri ve omuz hizasına gelmiş saçlarıyla bir şekilde inanılmaz derecede seksi. Parmaklarım o koyu renk saç tellerine dokunmak için kaşınıyor. Gözlerimin önünden hızla geçerken onun üzerimde dolaştığı görüntüler tenimi cızırtıyor.

Şimdi ve buraya odaklanmaya çalışıyorum ama şimdi ve burası kalbimi arzuyla çarpıtıyor. Onunla ilgili her şey güven, çekicilik ve seksapeli yayıyor, gündelik kıyafetleri bile. Siyah kot pantolon, bağcıklı botlar ve zayıf, tonlu, mürekkepli kollarını ortaya çıkaran iyi giyilmiş V yakalı bir tişört giyiyor. Onu tanıdığımda birkaç tane vardı; şimdi ise kolları neredeyse sanat eserleriyle kaplı ve göz alıcılar. Mürekkebi inanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

Elini uzatıyor ve bana öyle bir sırtıyor ki, gömleğinin yakasından tutup onu kendime çekesim ve *önceki gecelerde yaptığın gibi şimdi de beni öp* diyesim geliyor.

Onun yerine avucumu avucunun içine alıyor ve dudaklarını elimin üstüne bastırarak başımı döndürüyor. Sonra konuşuyor, aksanı afyon gibi. Fransız ve Brezilyalı ve sesine hangi tarafın hâkim olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil, çünkü ikisinin karışımı çok lezzetli. "Seni görmeyi dört gözle bekliyordum Penny."

Aman Tanrım. Lanet olsun. Beni gördüğü için heyecanlı. Aptal kalbim dans ediyor.

Yutkunuyorum, beynimin dil yeteneğine sahip bölümüne dokunmaya çalışıyorum. Dudaklarımı aralıyorum ama ağzım Sahra'yı taklit ediyor. Derinlere iniyorum, bir şekilde konuşma gücünü buluyorum ve kavruk bir "Merhaba" demeyi başarıyorum.

Sakin davranmak için çok fazla.

"Oturalım mı?" diye soruyor, nefis sesi o yaz olduğu kadar şehvetli.

Evet, ve bana üzgün olduğunu söyle. Bir mağarada mahsur kaldığını, casusların telefonunu çaldığını, Nepal'de yüzyılın işinin teklif edildiğini ve beni bir daha görmeye dayanamadığını çünkü o zaman işi asla kabul etmeyeceğini söyle. Belli ki başka seçeneğin yoktu. Beni görmek, bana karşı koymayı imkânsız hale getirirdi.

Çünkü bu onun lanet olası kalbini yemesi olurdu.

Onun yerine, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Hayır kurumunuz hakkında her şeyi duymak ve etkinliğiniz için birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmek istiyorum. İşletme müdürüm bunun ikimiz için de harika bir ortaklık olabileceğine inanıyor." Uzak köşedeki sessiz bir kabini işaret ediyor. Öğle yemeği telaşı henüz başlamamıştı. Ben oturuyorum, o da karşıma geçiyor.

Onunla Küçük Dostlar hakkında bilgi paylaşmaya başladığımda, içimi taze ve soğuk bir anlayış dalgası kaplıyor.

Beni tanımıyor ve dürüst olmak gerekirse on yıl öncesinden çok da farklı görünmüyorum.

Bu da demek oluyor ki beni hatırlamıyor.

İkinci Bölüm

Gabriel

Onun için önceden hazırladığım tabağı almak için mutfığa giderken, zihnimin arkasında bir şey beni rahatsız ediyor, sanki biri beni dürtüyor, bana bir şey söylemeye çalışıyor. Belki de unutulmaya yüz tutmuş bir anıyı hışırdatıyor. Dilimin ucunda. Parmaklarımın ucunda.

Ellerimi çelik tezgâha bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin zamanda geriye kaymasına izin veriyorum. Güzel bir yüz gözümün önünden geçiyor ve keşke onun fotoğraflarına sahip olsaydım diyorum. Birçok fotoğraf çekmişti ve bana göndermesi gerekiyordu ama ondan bir daha haber alamadım.

Gözlerimi açıyorum ve başımı sallıyorum. Kabindeki kadının o olmasına imkân yok. Mutlaka bir şeyler söylerdi. Aynı ismi kullanmıyor. Tanıdığım kadının asla kullanmayacağına yemin ettiği ismin bir varyasyonunu kullanıyor. Penny. "Penny bir Wall Street analistine uymuyor. Ama Penelope yakışır," demişti.

Ama bu on yıl önceydi. Belki de fikrini değiştirmiştir. Artık Penny adını kullanıyor olabilir.

Masadaki kadın Penny'nin bir Wall Street analisti olmaması dışında.

Beyaz-mavi tabağı kaptığım gibi kabine dönüyorum. Tabağı Penny'ye - hayvan barınağı işleten ve hisse senetleri hakkında rapor *tutmayan* bir kadın- gösterişli bir şekilde sunuyorum. "Bunu dene. Bu özel bir sandviç. Sadece sizin için yaptım."

Göz kapakları titriyor. "Benim için mi?"

Ona bir gülümseme gösterdim. "Tabii ki senin için yaptım. Neler yapabileceğimi görmeni istiyorum" dediğimde yüzü kızarıyor. Açık kırmızının en güzel tonu yanaklarına sıçradı, ben de hemen ekledim: "Senin etkinliğin için neler yapabilirim, tabii ki."

Bakışlarını tabağa indiriyor ve mini sandviçi inceliyor. "Harika görünüyor."

"Tadı da güzel," diyorum, kabinde arkama yaslanarak. Yemek pişirme konusunda kendime pek güvenim yok. Yine de onun da sevmesini istiyorum. "Geleneksel bir Brezilya sandviçi olan Bauru'nun bir varyasyonu. Biftek, Fransız

ekmek, salatalık turşusu, ama özel bir hava katmak için birkaç yeni malzemeye."

Eline alıyor ve küçük bir ısırık alıyor. Çiğnerken gözleri parlıyor. Ve evet, yemeğimi yerken seksi görünüyor. Güzel bir kadının onun için hazırladığım yemekten zevk almasından daha şehvetli bir şey düşünemiyorum. Ve Penny çok güzel bir kadın. Uzun, gür saçlar. Sıcak, davetkar gözler. Öpülmeye hazır kırmızı bir ağız.

Onu izlerken bakmaktan fazlasını yapıyorum, yüzünü *inceliyorum*. Beynimi kemiren o hatırlatma yeniden ortaya çıkıyor, küçük bir ses bana onu tanıdığımı söylüyor.

O uzak yüz zihnimde bir kez daha parlıyor. Penny'nin saçları yumuşak dalgalar halinde dökülüyor ve uçlarından kıvrılıyor. Ama onun saçları zihnimdeki görüntüdekinden daha koyu ve çok daha uzun. Saçlar değişir, biliyorum. Ama yine de umutsuzca iki kadın arasında bağlantı kurmaya, zihnimdeki görüntüleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Hayal ettiğim kadın - yıllar önce düşüncelerimden kovmak zorunda kaldığım kadın - çok gençti, çok taze yüzlüydü, çene çizgisine vuran açık renk saçları ve beni dizlerime vuran masum bir gülümsemesi vardı. Bu kadın daha sofistike. Yine de çekici bir görünüm, restoranıma girdiği andan itibaren beni büyüleyen bir görünüm.

İşletme müdürüm bu randevuyu ayarladığında soyadını almamıştım. Sadece Penny. Ama bana İspanya'da tanıştığım ve hayatımın en güzel üç gecesini birlikte geçirdiğim kadını o kadar çok hatırlatıyor ki.

Eğer aynıysa, neden geldiğinde bir şey söylemedi? Belki de Penny, Penelope olmadığı içindir. Aynı iş kolunda değil. Bankacılık ve hayır işleri tam olarak aynı alan değil.

Bitirirken birkaç kez başını sallıyor, sonra sandviçin geri kalanını işaret ediyor. "Bu kesinlikle inanılmaz. Bunu her gün yiyebilir ve hiç bıkmayabilirim."

Onun gizemini çözmeye çalışırken övgülerini güneş ışığı gibi içime çekerek ısıldıyorum. "Teşekkür ederim. Beğendiğinize sevindim."

"Hayır, sadece seviyorum," diyor başını kararlılıkla sallayarak. "*Bayıldım*. Bu bir..." Sanki kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Cennet gibi bir sandviç."

Ve sırtışıım bir sonraki duruma kadar uzanıyor. "Böyle hissetmenizden daha fazla memnun olamazdım." Ama aklım Barselona'ya dönüyor ve orada paylaştığımız bir tatlıya bu şekilde övgüler yağdıran kadını hatırlıyorum. "İlahi bir şey," demişti o gün. Geçici anıyı bir kenara itiyorum. "Olabilir

Piknik etkinliğiniz için mükemmel, değil mi? Yine de harika bir tatlıya ihtiyacımız var."

Hemen cevap vermiyor. Evet dediğinde neredeyse isteksiz görünüyor ve ardından "Olur. Ve öyle de yapıyoruz." Ses tonundaki bir şey hüzünlü geliyor ve bir kez daha hafızamı kurcalıyor.

Çift görüp görmediğimi bilmeliyim.

"Hiç Miami'ye gittin mi?" Ağzımdan kaçırıyorum. Belki de onunla diğer restoranımda tanışmıştım ve zihnim beni onun on yıl önceki o kaderli zamanda bulamadığım kadın olduğuına inandırıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Evet, ama yıllar önce."

Masaya yaklaşıp sesimi yumuşatıyorum. "Bağışlayın ama çok tanıdık geliyorsunuz..."

Gözleri açılıyor ve gözlerinde savunmasız bir şey parlıyor gibi görünüyor. Bir elini saçlarına götürüyor. "Öyle mi?"

Şiddetle başımı sallıyorum. "Evet. Çok fazla. Ürkütücü."

Yutkunuyor. "Hepimiz birbirimize başkalarını , değil mi?"

"Belki de öyledir," diyorum. Cevabından ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden elimdeki konuya geri dönüyorum ve ona bağış kampanyası için ne yapabileceğimi anlatıyorum. İşletme müdürüm Eduardo, geçen gün masasına gelen bu fırsattan beni haberdar etti. Birkaç ay önce açtığım yeni restoranımla Manhattan'da bir sıçrama yapmak istiyordum. Yorumlar harikaydı ve işler de iyi gidiyordu ama biliyorum ki talih bir anda dönebilir. Kahretsin, bunu hiç bilmiyordum. "Ve senin için en harika tatlıları da yaparım," diyorum göz kırparak, çünkü bu bana Barselona'da kızla tanıştığım öğleden sonrayı hatırlatıyor

-İkimiz de cadde kenarındaki bir kafede tatlı yiyorduk ve orada flört etmeye başlamıştık. "Tatlılar benim uzmanlık alanımdır."

"Ne yapardın?" diye soruyor, sonra en tatlı yemek için ne yapacağımı söylediğimde *oh Tanrım* diye mırıldanıyor. Çıkardığı yumuşak ses göğsümde bir şeyleri kıpırdatıyor, sonra da belimin altına bir sıcaklık hücumu gönderiyor. Deja vu hissi keskinleşiyor ve bir yapboz parçasının birleşmek için verdiği mücadele gibi bir dizi görüntü gözlerimin önünden geçiyor.

Bir kaşımı kaldırarak elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. Bu beni deli ediyor. "Hiç tanışmadığımıza emin misin?"

Gözleri parıldıyor gibi. Daha yakına kayıyor, üst kısmı omzundan daha uzağa eğiliyor. Gözlerim bu hareketi takip ediyor ve oradaki mürekkebi yakalıyor. İsa

Tanrım. O kadar sıcak ki dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum, tıpkı diğer yerlerinde yaptığım gibi.

"Sanırım asıl soru şu: Hiç tanışmadığımıza emin misin?" Ses tonu şakacı ve tıpkı ilk öğleden sonra yaptığı gibi beni içine çekiyor. Onun aynı kişi olma ihtimali bile beni heyecanlandırıyor.

O kızı öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlarken parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. Ona dokunduğumda nasıl da eriyor gibiydi. "Tıpkı birine benziyorsun..." Omuzlarımı yaklaştırıp sadece ona odaklanıyorum, arkamdaki mutfağın gürültüsü ve tıkırtısı kayboluyor gibi görünüyor. "Yıllar önce tanıdığım biri."

Dudakları bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Peki bir zamanlar tanıdığın bu kız kim?"

"O-"

"Merhaba yakışıklı."

Sözlerimi bitirip ona "tekrar görmeyi çok istediğim biri" diyemeden Greta'nın konuşmasıyla o an çöküyor. Neredeyse her gün gördüğüm kıvrımlı sarışına dönüyorum. Kalçasında bir kutu ürün dengede duruyor. "Merhaba Greta," diyorum. "Bugün bana bir sürü güzel şey mi getirdin?"

Greta kutuyu okşuyor. "Senin için sadece en iyileri. Çileklerim, kavunlarım ve biraz da şeftalim var," diyor mırıldanarak ve her şeyi imalı bir şekilde söylüyor. Tam da böyle biri. Flört ediyor, ama hiçbir zaman bundan daha fazlası olmadı - bu eğlenceli şakalaşma.

"Mmm, şeftali," diyorum, sonra başımı Penny'ye doğru eğiyorum. "Şeftali sever misin?"

Bir an için o dudakların arasından bir dilim şeftali geçirip onu yalayışını, ısırışını, tadını çıkarışını izlediğimi hayal ediyorum.

Soğuk bir ses tonuyla, "Şeftaliyi kim sevmez ki?" diye cevap verir.

"Şeftali sevmemek gūnahtır. Şimdi bir tane alabilir miyim, lūtfen?" Greta'ya söylüyorum, o da bana bir tane uzatıyor ve göğüs dekoltesini gösterecek kadar yakınma eğiliyor.

"Senin için bir şeftali, Gabriel," diyor Greta, isminin dilinden dökülmesine izin vererek. Her zaman yaptığı gibi, "Sonra görüşürüz yakışıklı," diyor.

"*Mersi*," diyorum ona, sonra günlük teslimatla mutfağa giriyor. Dikkatimi tekrar, yüz ifadesini okumakta zorlandığım Penny'ye veriyorum. Greta'ya doğru bir işaret yapıyorum. "Ürünlerimle Greta ilgilenir."

Dudakları yukarı kıvrılıyor ama tam olarak gülümsediği söylenemez. "Eminim öyledir."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü bu yorum kulağa neredeyse... *tuzlu* geliyor. "Affedersiniz?"

Penny'nin yüz ifadesi bir anda değişiyor ve tatlı tatlı gülümseyerek, "Eminim harika bir iş çıkarıyordur," diyor.

Masanın üzerindeki bıçağı alıyorum ve şeftaliyi dilim dilim keserek açıyorum. "Öyle. Ama dediğim şeye dönersek, çok tanıdık geliyorsun. Seninle ilgili her şey," diyorum, bir kez daha deneyerek. "Penny..." *Jones*'u tedarik etmesini beklerken onun ismine sarıldığımda sesim kesiliyor.

"Penny Smith." Cevap verirken tamamen iş yapıyor ve benim umudum da yok oluyor. "Ve evet, bunun nasıl olabileceğini anlıyorum. Ama seni temin ederim Gabriel, biz hiç tanışmadık."

"*Hayat böyledir* o zaman," diyorum omuz silkerek. "Ama artık birbirimizi tanıyoruz ve seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum Penny Smith."

"Etkinlik için boş olmanıza çok sevindim. Birlikte çalışarak yerel hayvanlara yardım etmek için çok para toplayabileceğimizi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle istiyorum." Ona bir dilim meyve ikram ediyorum. "Dene bakalım. Pişman olmayacağınıza söz veriyorum."

"Eminim ben de pişman olmayacağım, çünkü söz konusu şeftali olduğunda pişmanlığa inanmam," diyor sesi kuru bir şekilde.

Parmaklarımın arasından dilimi kapıp ağzına atarken yorumunu anlamaya çalışarak başımı eğiyorum. Meyveyi ısırırken dudaklarından küçük, seksi bir mırıltı dökülüyor. Onu yerken izlemeden duramıyorum. Ona bakmadan duramıyorum. Bakmadan duramıyorum.

Sözlerini bitirdiğinde, "Evet, şeftaliler iyi idare edilmiş gibi görünüyor" dedi. Kabinden çıktı ve sıkmam için bana elini uzattı. "İşin içinde olmanıza çok sevindim. Asistanım Lacey'e takip etmesini söyleyeceğim."

Çabucak ayağa kalktım ve elini tuttum. "Bekle. Gidiyor musun?"

Keskin bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Gitmem gerek. Parktaki etkinlik günü boş olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim."

"Planladığın başka bir şey yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Yok."

"Bunun için rezervasyon yaptırdığımız diğer restoran birkaç gün önce iptal etti.

Yine de şef en azından beni arayıp haber verdi."

"Size haber vermesi çok iyi oldu. Ama sizi temin ederim, orada olacağım. Tabii eğer birlikte çalışmak isterseniz."

"Kesinlikle. Sana ihtiyacım var," diyor. Sonra da kendini düzeltir gibi, "Sana ihtiyacımız var," diye ekliyor.

"Bunu yapabildiğim için memnunum. Ama tekrar konuşmalıyız. Menü hakkında. Üzerinden geçelim. Gözden geçirelim," diyorum. Sözcüklerim beklediğimden daha gergin çıkıyor ama onun çekip gitme ihtimali garip bir şekilde tedirgin edici geliyor.

"Telefonda sohbet edebiliriz," diye teklif ediyor.

Bu olmaz. "Akşam yemeğinde konuşalım. Bu akşam." "Yemek yapman gerekmiyor mu?"

Etrafımızdaki masaları ve sandalyeleri, arkamdaki mutfak, hostes standını işaret ediyorum. "Artık tüm yemekleri ben yapmıyorum, çünkü işi de ben yürütüyorum. Ama yine de bütün gün çalışıp sosları hazırlayacağım ve spesiyalleri planlayacağım. Bu akşam yemek yapacak harika bir yardımcı şefim var."

Küçük bir gülümseme sunuyor. "Bu gece gelemem. Meşgulüm."

"Yarın mı?" adım atmayacağım. Onu tekrar görmem gerek.

"O zaman planlarım var."

"Ertesi gece mi?"

Bir nefes alıyor, sonra yarım bir baş sallama hareketi yapıyor ve biraz isteksizce "Elbette" diyor.

"Nerede yaşıyorsun?"

Kuzeyi işaret ediyor. "Yukarı Batı

Yakası." "En sevdiğin yemek nedir?"

"İspanyolca," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve anlam dolu. Kehribar rengi gözlerindeki bakış bir meydan okuma. Ama ben meydan okumaları severim ve buna hazırım.

"Mükemmel. Seni götüreceğim yeri biliyorum," diyorum ve ona aklımdaki restoranın adını veriyorum. "Cuma akşam sekizde. Orada olabilir misin?"

Gözlerinden hüznü bir şey geçiyor, sonra cevap veriyor. "Orada olacağım."

Beklemesini söylemek için parmağımı kaldırıyorum ve bir kağıt ve kalem almak için hostes standına koşuyorum. Üzerine bir şeyler yazıp kâğıdı Penelope'nin tıpatıp aynısı olan Penny'ye uzatıyorum ama hepsi bu kadar.

"Numaram. Eğer geç kalacaksan."

"Geç kalmayacağım."

"Öyle olsaydın, seni beklerdim."

Sanki tutuyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Cuma günü görüşürüz." "Bana numaranı vermek ister misin?"

"Sana mesaj atarım" diyor ve gidiyor ama bana numarasını göndermiyor.

Günün geri kalanını buradaki mutfak ile birkaç blok ötedeki şirketimin ofisi arasında mekik dokuyarak geçiriyorum ve Penny'yi aklımdan çıkaramıyorum. Dudaklarını, gözlerini, sesini ve bunların bir rüya gibi kafamla nasıl oynadığını düşünmeden edemiyorum.

Biri gibi hissettiriyor; zeki, güzel, ulaşamaz. Gerçek olmasını istediğiniz türden, ama uyandığınızda, uçup giden bir bulutun eteğine tutunmuş oluyorsunuz.

Üçüncü Bölüm

Penny

"Hiçbir fikrim yok," diyorum elimi havada gezdirerek. "Hiçbir fikri yoktu."

Delaney bana kaşlarını kaldırarak yan gözle bakıyor. Shortcake, West 87th ve Hudson River'daki köpek parkında çikolata-kahverengi bir çoban köpeğine doğru tırıs giderken, "Aslında oldukça iyi bir ipucu varmış da sen inkâr etmişsin gibi geldi," diyor. Parkın içindeki çitlere yaslanıyoruz ve mastifin sahibi, gözlüklü ve kirli sarı saçlı, sıırım gibi bir adam olan Mitch'e el sallıyorum. Adam da el sallıyor.

Minik köpeğim arka ayakları üzerinde dimdik duruyor ve elinden geldiğince büyük köpeğin yüzüne vuruyor. Mastiff ona yardım etmek için üst yarısını yere doğru eğiyor, arka ayakları havada. Bu mükemmel bir devle tıfılın oyun pozisyonu.

Kız arkadaşımı gösteriyorum. "Ben de onun gibi olmak istiyorum." "Büyük çocuklarla boks yapmak mı?"

"Evet."

Delaney başını sallıyor, uzun sarı atkuyruğu ileri geri sallanıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz? O mazlum, şimdi ne diyoruz ona? Ezilen mi?"

Shortcake kendisinden on beş kat daha ağır olan köpekle oyun oynarken gülüyorum. "O bu tanıımı onaylardı."

Delaney dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Cidden, Pen. Neden sen olduğunu kabul etmedin?"

Omuz silkiyorum, dün Gabriel'in restoranında olanları hafifletmeye çalışıyorum. "Sadece kendimi iyi hissetmiyordum."

Bana dirsek attı. "Hadi ama. Bu çok ezikçe. Sen *sadece hissetmeyen* biri değilsin."

İşte böyle, en iyi arkadaşım beni yakaladı.

Gerçek şu ki, Gabriel'i tekrar görmeyi hafife almak zor çünkü onunla geçirdiğimiz her saniye, patlamadan önce yağmurla şişen bir fırtına bulutu gibi bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettirdi. Kim olduğumu itiraf etmedim çünkü sağanak yağışa yakalanmak istemiyordum. "Yapacaktım," dedim.

açıkla. "Yemin ederim. Birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı sorarken çok yasal görünüyordu ve bu ona söylemek istememe neden oldu. Sadece bağlantıyı tam olarak kurmasını bekliyordum. Bütün işi ben yapmak istemedim."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Elini koluma koydu. Delaney dokunsal bir insandır. Her zaman dokunur. Geçimini masaj yaparak sağladığı için mantıklı. "Ve adama acı çektirmek için her şeyi yaparım. Ama bana anlattığına göre, noktaları birleştirmek için çok uğraşmış gibi görünüyor."

Yüzümü gösteriyorum. "Beni çok uzun zamandır tanıyorsun. Öyle mi görünüyorum farklı mı?"

Başını yana eğiyor ve çenesine vuruyor. "Hmm. Penelope Jones, yirmi bir yaşındaki Wall Street araştırma analisti, kısa haber sunucusu saç kesimiyle mi? Ya da hayvanlarla çalışma hayalinin peşinden gitmek için altı ay sonra finans sektörünü terk eden ve otuz bir yaşında çılgın uzun saçları ve omzunda dövmeleleri olan müzik ve köpek aşığı Penny Jones mu?" "Ya da şimdi Penny Smith, besbelli." diye eklemek için duraklıyor.

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "O noktada ona yanlış ismi verdim çünkü bana söyleyeceği saçma sapan bahaneyi duymak istemedim," diyorum sert olmaya çalışarak. Gerçek şu ki, noktaları birleştirseydi ve sonra "Ah, üzgünüm" gibi umursamaz bir şey söyleseydi, yeni ve taze bir şekilde tekrar incinirdim. O gece Lincoln Center'a geledim. Rosto yapmakla meşguldüm."

Delaney bakışlarını bana yöneltiyor. "Etkinlikte birlikte çalıştığınızda ve o artık senin olduğunu inkar etmeyi reddettiğinde ne olacak?"

Haklı olduğu bir nokta var. Ama bu ihtimalle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim. "Bir şey söyleyecektim. Ona kim olduğumu söylemeyi planlıyordum. Ama sonra meyve kadın Greta ortaya çıktı, göğüsleri kavun gibiydi ve ona çok cilveli davrandı," diyorum. "Ona yakışıklı dedi, sonra da 'sonra görüşürüz' dedi ve belli ki aralarında bir şeyler var."

Delaney alay eder. "Bu kulağa hiç de açık gelmiyor. Belki de kız sadece flört ediyordur ve adam da birlikte çalıştığı insanlarla arkadaşça davranıyordur."

Haklı olabileceğini kabul etmek istemeyerek ofluyorum. "Öyle olsa bile, ne anlamı olurdu ki? Beni tanımadığına inanıyordu. Eski yarayı açmama gerek yoktu. Onunla olanları geride bırakmak için oldukça iyi bir iş çıkardım. Hayatıma devam ettim. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım vardı."

Gözlerini kısarak bakması bana inanmadığını gösteriyor. "Hayatına tamamen devam edip etmediğini bilmiyorum. Eğer devam etseydin, sanırım ona söylerdin." Sesi yumuşuyor. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum."

"Zaman ayırmaya değmez gibi görünüyordu."

"O zaman neden onunla yemeğe çıkmaya evet dedin?"

Ondan uzaklaşıp köpeklerin oyununu izliyorum. Mastiff sırt üstü yuvarlanıyor, ön bacakları havada. Shortcake o pozisyonda burnunu mincıklıyor. Mitch yüksek sesle gülüyor ve sonra telefonuna dönüyor.

"Çok tatlı," diyorum köpeğime bakarken.

Delaney yüksek sesle güler. "Aman Tanrım, hala onu istiyorsun."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Mitch?" Gözlerimi sarışın, gözlüklü adama çevirerek nefesimin altında soruyorum. "İki kez çıktık ve köpek parkı arkadaşı olarak daha iyi olacağımıza karar verdik."

Mitch birkaç ay önce bana çıkma teklif etmişti, sevimli, komik ve tatlıydı ama köpekler dışında çok az ortak noktamız vardı.

Delaney başını sallar. "Hayır. Gabriel'i kastediyorum. *Belli ki.*"

"Lütfen."

"Yoksa neden onunla yemeğe gitmek isteyesin ki?" "İş için," diyorum ısrarla. Belki de fazla ısrarla.

Omzunu benimkine doğru itiyor. "muhteşem, değil mi?" "Hayır," diyorum, gerçeği inkâr ederek.

Başını sallıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Kötü çocukları çok seviyorsun." "*Sen de kötü çocukları seviyorsun,*" diye karşılık veriyorum.

Ellerini kaldırdı. "Asla inkar etmedim."

"Ayrıca," diye hayıflandım, "evet dedim çünkü etkinliği planlamamız ."

Bana inanmadığını belli eden şüpheli gözlerle başını sallıyor. "Yemeğe evet dedin çünkü seni hatırlamasını istiyorsun. Üzgün olduğunu söylemesini istiyorsun. Yalvarmasını istiyorsun."

İçimi çektim. "Akıl okumayı bırak."

Bana gülümsüyor. "Birçok yeteneğimden biri. Ama sana ciddi bir sorum var. Onun yüzünden mi sen olduğunu kabul etmedin... yoksa Gavin yüzünden mi?"

Eski sevgilimden bahsedince burnum kırıştı. "Kadından bahsetmeyelim."

"Neredeyse evleneceğin adam. Tanrı'ya şükür o kurşundan kurtuldun." Ona alaycı bir bakış fırlattım. "Onunla neredeyse evlenmiyordum."

Delaney alnına vurur. "Ama sen bunu düşündün." Dehşet içinde titriyor. "Gerçek yüzünü göstermesine sevindim. Asılmayı hak ediyor-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Sakin söyleme. Onun parçalarını herhangi bir bağlamda düşünmek istemiyorum. Bu bana sadece onlarla ne yaptığını ve onları nereye koyduğunu hatırlatacak."

Küçük Dostlar'a düzenli bağışta bulunan Gavin benim son ciddi erkek arkadaşımdı. Evlenme teklif edeceğinden emindim. Ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Onu sevmiştim ama doğru kişi olduğuna ikna olmamıştım. Ve sonlara doğru, onun için hiç de tek olmadığımı hissetmiştim. Bir pilottu, kadınları kendinden geçiren o çapkın yakışıklı kaptanlardan biriydi. New York'ta. Los Angeles'ta. Chicago'da. Dallas'ta. Her limanda bir kadını vardı. Kokpit dışı kaçamaklarını öğrendiğimde, kalbime geri dönmek için yalvarmaya çalıştı ama ben onu kovdum. Mazeretlerini duymak istemedim, bu yüzden eşyalarını iş adresine gönderdim ve ona "sarsıntılı bir iniş olabileceği için kemerini bağlamasını" söyledim. Dışarıda serttim ve hapse girmiyordum ama sonra yaralarımı Ben & Jerry's, belalı ayrılık şarkıları, parkta uzun koşular ve Delaney ile bol bol Mor Kar Küresi kokteylleri ile sardım.

İç çekiyorum. "Sadece köpek gibi bir adam bulmak istiyorum. Sadık birini."

Göz ucuyla mastifin şimdi bir Alman çoban köpeğiyle oynadığını, kahverengi ve ten rengi köpeği parkın kenarında kovaladığını görüyorum. Bu sırada Shortcake bir basset tazı köpeğinin kulağını çekiştiriyor. Delaney ve ben hep birlikte gülüyoruz. "Ya da belki de değil," diyor.

"Ama ciddiym, sanırım şimdiye kadar daha kolay olacağını düşünmüştüm," diyorum ve bir an için felsefi bir tavır takınıyorum. "Aşk, biliyor musun?" Başını sallıyor ve devam ediyorum: "Yirmi bir yaşındayken İspanya'da Gabriel'e aşık olduğumda, gerçek bir şeye dönüşme potansiyeli varmış gibi görünüyordu. Genç ve aptaldım ve sadece üç gün sürdü, belki de daha fazlasını istemek benim hatamdı. Ama ortaya çıkmadığında gerçekten çok üzüldüm." Çenemi kaldırıyorum. "Ben büyük bir kızım. Hayatıma devam ettim. Bazı iyi deneyimlerim ve bazı kötü deneyimlerim oldu. Şikayet etmiyorum, ama gerçekten istediğim şey biriyle ömür boyu sürecektir harika bir deneyim yaşamak. Bu çağda artık bu mümkün mü?"

Delaney alaycı bir ifadeyle başını sallar. "Bana sorma. Bütün gün müşterilerimden duyduğum şeyler..."

Delaney işi gereği her türlü hikâyeye vakıf. Bana, müşterilerinin onun sihirli dokunuşuyla rahatlarırken paylaştıkları vahşi hikayeleri anlattı; gevşek dilleri, ilişkilerin, buluşmaların, m n ge'lerin,  evrimi i a kların ve gece geç saatlerde gizli buluşmaların iğrenç hikayelerini ortaya çıkarıyor. "Bazen bekar olmamızın daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Belki de  yleyizdir. Belki de kendi başımıza, k peklerimizle ve arkadaşlarımızla, uçarken küçük bir kara defter tutan bir adamla ya da hayatımızda yeniden ortaya çıkan bir playboyla birlikte olmaktan daha iyiyizdir.

Ben flört, çiftleşme, gerçekler ve yalanlar üzerine düşünürken, güzel bir kızıl saçlı  rlanda Setter melezi, hayvanların arasından sıyrılarak parka ko uyor. Adı Ruby ve tüm köpek kafaları dönüp hemen onu takip ediyor.

Ruby'nin hemen arkasında, evcil hayvanıyla mükemmel bir uyum içinde olan sahibi yer alıyor. Nicole' n k pe inin muhteşem k rk yle uyumlu ipeksi kızıl saçları var. Uzun boylu, güzel ve kendine güveni tam. Bizi fark ettiğinde el sallıyor ve merhaba diyor. Yanımıza geliyor ve bana kocaman sarılıyor, sonra Delaney'e de selam veriyor. Mastiff de onu takip ediyor ve kuyruğunu sallayarak kalçasını Delaney'nin kalçasına s rt yor.

Delaney büyük k pe i göstererek, "Sana açık olmuş," diyor.

Nicole güler ve k pe in çenesini kaçır. "O sadece bir açık. Bütün kadınları seviyor, değil mi?"

"Tanıdığım başka birine benziyor," diye mırıldandım.

Nicole bir ka ını kaldırdı. "Gavin mi? Seni tekrar kazanmaya mı  alı ıyor?"

Size bir şans daha isteyen bir e-posta göndermedi mi?"

Başımı salladım. "Bu bir ay önceydi. Sanırım New York'ta bir aktarması vardı ve bir do-over'dan çok bir lay istedi. Onu görmezden geldim."

Nicole' n ağzı bir O harfi oluşturuyor. "Yanık için biraz aloe veraya ihtiyacı olacak."

Delaney araya girer. "Ama bu sefer o değil. O Gavin'in ötesinde. Penny yıllar önce ho landı ı birini gördü."

Nicole ellerini kalçalarına koydu ve bana keskin bir bakış attı. " imdi, sana bu konuda ne demiştim genç bayan?"

Nicole sık sık ilişki tavsiyeleri verir. Payla tı ı ilk atasözü uzun süredir kayıp olan nişan y z  yle ilgiliydi.

Kafamı kaşıdım ve hangi aşk dersinin benim durumum için geçerli olabileceğini hatırlamaya çalıştım. "Bu senin yüzüğü kaybedince ne olur senaryon gibi bir şey mi?"

Bir elini kaldırıyor ve işaret parmağını sallıyor. "Hayır. Ama bu tavsiye sadece altın değil, platin. Tıpkı güle güle giden yüzük gibi."

Delaney bir çember atışı taklidi yapıyor.

Kızıl saçlı hızlı bir selam veriyor. "Teşekkür ederim hanımlar. Çıkarken garsonlara bahşiş vermeyi unutmayın." Sonra omuzlarını dikleştirir. "Ama cidden, Penny. Mesele şu: Hayat eski sevgililerle harcanmayacak kadar kısa. Genelde eski sevgililerin bir sebebi vardır."

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Shortcake kanepede kucağıma kıvrılırken, ben telefonumda indie şarkılardan oluşan yeni bir çalma listesi hazırlarken, Gabriel'in eski sevgilisi olmasının gerçek nedenini merak ederek Nicole'ün tavsiyesine dönüyorum.

Sebebini hiç öğrenemedim. Belki de bilmek istemiyorum.

Ama kendime karşı dürüst olursam, *ki* öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, sanırım bilmek istiyorum.

Bu yüzden çantama uzanıyor, numarasının yazılı olduğu kâğıdı açıyor ve rakamları telefonuma giriyorum. Bir nefes aldım ve on yıldır yapmadığım bir şeyi yaptım.

Ona bir mesaj gönderdim.

Dördüncü Bölüm

Gabriel

Bıçak Tina'nın elinde parlıyor.

"Bunun gibi mi?" Komşum sol elindeki kırmızı soğanın üzerinde parmaklarını kıvrıyor, sağ elindeki keskin bıçağı tutuyor.

"Mükemmel," diyorum geniş bir gülümsemeyle, bir rock şarkısının yükselen nakaratı dairesindeki son teknoloji ses sisteminden geçerken.

Tina parlak metali indiriyor ve ince bir dilim kesiyor. Şarkıcı kayıp aşk hakkında mırıldanırken kollarımı iki yana açıyorum. "Gördün mü? Kısa sürede benim sous'um olacaksın."

Tina gümüş bir kaşını kaldırıyor. "Tıpkı senin benim öğrencim olacağın gibi."

Gülüyorum ve kırışık alnına bir öpücük bırakıyorum. Yeni komşum dünyaca ünlü bir çellist. Otuz yıl boyunca dünyayı dolaşıp dinleyicileri ağlatacak kadar güzel klasik müzik çaldıktan sonra, Tina kısa bir süre önce New York Filarmoni'deki kariyerini tamamlayarak emekli oldu. Göçebe hayatı nedeniyle kendi yemeğini pişirmeyi hiç öğrenememiş. Evliyken bu bir sorun değildi. Ama kocası geçen yıl öldüğü için artık dul bir kadın. Bu yazın başlarında Manhattan'a ve binaya taşındığımda Tina ile iyi anlaştık ve kısa süre içinde o bodrumdaki hangi çamaşır makinesinin her zaman arızalı olduğu ve hangi teslimat servisinin en güvenilir olduğu hakkında ipuçları verirken ben de onun evine yardım etmeye başladım. Lavabo öğütücüsünü tamir ettim, bazı ampulleri değiştirdim ve bir resim çerçevesi astım.

Daha önce hiç ocakta yemek yapmadığını itiraf ettiğinde, bunu yemek pişirme dersleriyle düzeltmeye başladım. Ona öğrettiğim ilk şeylerden biri bıçağı nasıl düzgün tutacağıydı ve artık bunu çok iyi biliyor. Kızartması için sebzeleri doğramayı bitirdiğinde duvar saatine baktım.

"Yakında gitmem gerek Tina. Ama bu hafta sonu, unutma, seni Union Square'deki çiftçi pazarına götüreceğim ve makarna primavera için en iyi sebzeleri seçeceğiz."

"Manhattan'ın en seksi şefiyle resmi bir randevu mu bu?" Göz kırıyor, ben de şaşkınlıkla başımı sallıyorum. O asla benim

o reality şovda. Bu onu çok eğlendiriyor. "Sonra sana Bach'ın *Bir Numaralı Çello Süiti*'ni çalmayı öğreteceğim."

Gülüyorum. "Her nasılsa, yemek yapmayı benim çelloda tek bir doğru notaya basmayı öğreneceğimden çok daha hızlı öğreneceğini düşünüyorum. Gerçek usta sensin. Ama belki bana kimi dinlediğimizi söyleyebilirsin," diyorum, hoparlörlerinin yönünü işaret ederek. "Bu müziği seviyorum."

"Ah," diyor başını sallayarak. Bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıyor. "Brahms ve Çaykovski'den daha fazlası için iyi olduğumu çabuk öğreniyorsun. Bu kahvaltı için pizza."

. "Ciddi misin? Bu gerçekten bir grup ismi mi?"

Kızgın bir şekilde, "Hem de çok iyi bir tane. Pizza for Breakfast ile dalga geçme. Onlar buralı ve bu hafta sonu Den'de çalacaklar."

Avucumu alnıma vuruyorum. "Pizza for Breakfast adında bir grubu gerçekten sevdiğimde dünya ne hale geldi?"

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Sakin bana kahvaltıda pizza yemeyi sevmediğini söyleme. O benim yıllarca vazgeçilmezim oldu."

"Pizzayı günün her saatinde severim Tina ve bu grubu da seviyorum. Müziği daha sonra indireceğim."

"Parasını öde, genç adam." "Korsana benziyor muyum?"

"Bu gece değil, süslü gömleğinle. Bu arada, randevun ?" Yorumuna şaşırarak geri çekildim. "Bir randevudan bahsetmedim."

Sıcak kahverengi gözlerinde bilmiş bir parıltıyla sırtıyor. "Gerek yoktu. Kıyafetlerinden anlayabiliyorum" diyor, kıyafetlerime bakarak.

Gözlerim lacivert düğmeli gömleğime kayıyor. "Ama bak, ben her gün şeytani bir yakışıklılığa sahibim. Bu gece de farklı değil."

"Bu gece daha şık giyinmişsin. Genelde çok dar kotlar ve çok moda bir tişört giyiyorsun-"

"Kot pantolonlarımdan hiç şikayetçi olmadım. Ya da gömleklerimden, bu konuda."

"Dediğim gibi, bu gömleğe bakılırsa ya yatırımcılara kur yapıyorsun, ki yapmadığını biliyorum, ya da her zamankinden daha çok hoşlandığın bir kadınla görüşüyorsun," diyor bazen bana karşı kullandığı o keskin, anaç tonuyla.

Omuz silkerek kabul ediyorum.

"Mutfağın hanımefendi erkeği özel biriyle mi tanıştı?" diye soruyor, yıllar boyunca bana takılan pek çok isimden birini sıralayarak. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. İsimler doğru, ancak bu biraz tavuk-yumurta durumu gibi. İlk yükseldiğim zamanlarda, her nasılsa yemek basını mutfağım kadar flört hayatımla da ilgileniyordu. Umutsuzca bulmaya çalıştığım reality şovda yapımcılar, kadınların çoğunun hem yemeğimi hem *de* benimle eve çıkmak istemesini sevdiklerini açıkça belirttiler. Karşıma çıkan fırsatlardan şikayetçi değilim, özellikle de kariyerimin hızla yükselişiyle sık sık kesiştikleri için.

Son birkaç yılda şanslı bir adam oldum ama şansın diğer yüzünü de gördüm ve aşktan bahsetmiyorum. Hayattan bahsediyorum. Ben büyürken ailemin çok az şeyi vardı. Her şey için çabalıyorduk. Sanatçı olan Brezilyalı babam, Fransa'da okurken öğretmen olan Fransız anneme aşık oldu. Fazla bir şeyimiz yoktu ama ailem nadiren şikâyet ederdi. Ben de, umutsuzca TV işini ve kariyerimde sıçrama yapmam için bana sağlayabileceği şansı aramak için kıcımlı yırtarak çalışırken bile şikayet etmedim.

İşe yaradı ve şimdi üç restoranın yanı sıra yemek pişirme gereçleri, yemek kitapları ve daha fazlasını içeren bir şirket işletiyorum. Bu yüzden birkaç ay önce Miami'den New York'a taşındım, çünkü New York genişleme için daha .

Ve böylece lakaplar beni takip etti-playboy şef, en seksi şef ve daha fazlası.

Tina'ya "Ben pek kadın erkeği sayılmam," diyorum.

"Beni kandıramazsın Gabriel," diyor tezgahındaki sepetten bir dolmalık biber alırken. "Ama soruya cevap ver, yoksa biberlerimi çok uzun süre pişiririm ve bana bunu senin öğrettiğini iddia ederim."

Korkmuş gibi yapıyorum. "O değil. Asla." Müzik daha yumuşak bir melodiye kayıyor ve yeni bir ses duyulduğunda dinlemek için duruyorum. "Bu grup da iyi." Sonra ekliyorum, "Her neyse, bu bir randevu değil."

"Yalancı."

İç çekiyorum. "Peki. Sen kazandın. Bir hayır işinde birlikte çalıştığım biri."

"Ama onu etkinlikten daha fazlası için etkilemek istiyorsun?" Tina içimi görebiliyormuş gibi konuşuyor.

Onunla inkar etmek imkansızdır. O sadece o kadınlardan biri
bir şeyler *biliyor*. "Belki de
biliyorumdur." "Onu özel
yapan nedir?"

Aklım Penny'ye gidiyor ve geçen gün restoranımdaki bir kabinde birlikte
geçirdiğimiz yirmi dakikayı hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme
beliriyor. "Güzel olmanın yanı sıra, sanırım?"

Tina bilgece güler. "Güzellik kaybolur. Bana *ondan* bahset."

"Onu çok az tanıyorum ama keskin ve tutkulu biri," diyorum, "cennetten
çıkma sandviç" iltifatını ve onu tanıdığımı emin olup olmadığını sorarak
benimle nasıl dalga geçtiğini hatırlayarak. Başta emindim, sonra belki de hiç
emin olmadım. "Ve bundan da öte, bana birini hatırlatıyor."

Tina biberi bana doğru sallıyor. "Sana başka birini hatırlattığı için onunla
çıkma. Onun için çık."

"Bu bir randevu bile değil."

Tina alay eder. "New York'un en seksi şefi gibi konuştun. Şimdi git,
yoksa geç kalacaksın ve bu onun hoşuna gitmeyecek." Kolumu tutuyor ve
başını hoparlörlere doğru eğiyor. "Retractable Eyes. Grup."

"Bu isimleri nereden buluyorlar?" "İtiraf et.

Onları seviyorsun."

"Notalarla ve melodilerle araları iyi olabilir," diyorum, çünkü Tina bir
müzik tanrıçasıdır. Onun sayesinde dinleyecek pek çok çılgın yeni grup
buldum ve grupların günümüzde kullandığı çılgın isimler konusunda ona zor
anlar yaşatmaya bayılıyorum.

Vedalaşıyorum ve şehir merkezine doğru yola çıkarken Tina'nın sözlerini
sanki avucumun içinde tutuyormuşum gibi sıkı sıkıya sarılıyorum.

Onun için onunla çık.

Penny bana çift görüşlü bir şekilde yıllar önceki Penelope'mi hatırlatıyor
olabilir, ama bu gece onu en tatlı anısı için değil, *kendisi* için görüyorum.
Gerçi dün akşam gönderdiği mesaj bana üç büyümlü gece boyunca tanıdığım
kızı hatırlattı.

*Sizi önceden uyarmalıyım, tatliya bayılırım. Bu restoran o bölümde daha
iyi.*

Sabrina's Restaurant'a girdiğimde erkenciyim ve bu bana barda bir yer
kapma ve Penny'nin girişini izleme şansı veriyor. Penny içeri girdiğinde

Birkaç dakika sonra çiçek dövmeli muhteşem esmer kapıdan içeri giriyor, boğazım kuruyor.

Kanım ısınıyor, çünkü geçen gün düşündüğümde daha güzel ve her ayrıntıyı kataloglamak istiyorum. Siyah topuklu ayakkabılarından, bacaklarını uzun ve seksi gösteren dar kot pantolonuna, giydiği askılı gümüşü atletin açıkta bıraktığı çıplak kollarına kadar bakışlarımı üzerinde gezdiriyorum. Bilekleri ince, metalik bileziklerle kaplı ve gür kahverengi saçları, omzunun üzerinden kıvrılan narin mürekkebi gösteren küçük bir kelebek tokayla bir tarafa tutturulmuş.

Onunla menüleri ya da etkinlikleri tartışmama gerek yok.

Bu gece ona çıkma teklif ettim çünkü on yıldır yeni tanıştığım birinden bu kadar etkilenmemiştim.

Ona doğru yürüyorum, bir elimi omzuna koyuyorum ve önce bir yanağına, sonra diğer yanağına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor ve titriyor.

Benim de var.

Beşinci Bölüm

Penny

"Şarap mı?"

Gabriel bana şarap listesini uzatıyor, ben de . Bir yanım "Evet, dün geceki gibi bir şişe sipariş edelim" demek için can atıyor. Yalnız kalmak için can attığımızdan kadehlerimizi bile bitiremediğimizi hatırlıyor musun? Hesabı erken ödeyip odana gitmiştik ve sen bana o zamandan beri hiç tatmadığım zevkleri tattırmıştın. Ama hey, sana boşuna Yardstick demedim."

Bunun yerine sinirlerimi yutuyorum ve "*Şarapla* başlayıp biten her soruya *evet diye* cevap verilmeli" diyorum.

Gülümsüyor, gülünç derecede seksi bir gülümseme, hem bir espriyi yakaladığım için yumruğumu sıkmak hem de masanın karşısına geçip yüzündeki o muhteşem sırıtışı öpmek istememe neden oluyor.

Oh, bekle. Üçüncü bir seçenek daha ekleyelim. Tam bir doz umurumda değil tavrı takınmak istiyorum, böylece akşam yemeğinin ortasında çekip gidebilir ve onu burada, açık tuğla duvarları ve masanın üzerindeki mumlarıyla gülünç derecede romantik İspanyol restoranında telaşlı ve kafası karışmış bir şekilde bırakabilirim. Ama bunu yapmayacağımı biliyorum ve bunun tek nedeni *Bon Appétit*'in "Çakmak İstedğim Şefler" sayısının kapak modeline benzemesi değil.

O kadar güzel ki, bu bir suç. Onun gibi görünmek yasalara aykırı olmalı. Reklam panolarını süsleyecek türden bir yüzü var; çenesine, dudaklarına, ruhumun içini gören kehribar gözlerine bakan röntgencilerin trafikte yığılmalarına neden olacak kadar yakışıklı. Sonra o kalın, siyah saçları var.

-Kısa saçlarıyla yakışıklıydı, ama ellerimin dokunmak için yalvardığı bu uzun saçlarıyla o bir tanrı.

Her şeyin ötesinde, bu gece nefis giyinmiş - sofistike ama aynı zamanda sinirli. Gabriell'in gömleğinin manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış ve girdaplar, çizgiler ve çarpıcı illüstrasyonlarla kaplı mürekkepli ön kolları ortaya çıkmış. Dirseğinin altındaki ikiz kabile bandı gibi bazıları yeni ama sol kolundaki eski dünya haritası o kadar tanıdık ki hatırladıkça göğsüm ağrıyor.

Bir öğleden sonra, Barselona'nın tepesindeki Park Güell'de, şehrin panoramik manzarası ve Gaudi'nin mimari şaheserleriyle çevrili bir battaniyenin üzerinde uzanırken parmak ucumla Avrupa'nın dış hatlarını çizdim. Altımızdaki çimenler serin ve yumuşaktı; hava ise toprak, mis kokulu yaz çiçekleri ve arzu kokusuyla zengindi.

Üniversitede Avrupa Tarihi okuduğum için "Bu kıtayı avucumun içi gibi bilirim," dedim.

"Bana tüm toprakları göster." Bana meydan okurcasına kolunu uzattı.

Parmaklarım İngiltere, Almanya, Fransa, Avusturya ve Hollanda'yı dolaştı, her birinin adını söyledi. Üzerinde sınırlar yoktu. Ülkeleri çizdim çünkü onları iyi tanıyordum. Son birkaç aydır yaşadığı İspanya ile birleşen Portekiz'in sınırlarını çizdim. En sevdiğim ülkeyi sorduğunda, bir çizmenin ana hatları boyunca ilerleyerek onu da gösterdim. İtalya'nın izini sürerken nefesi kesildi ve sonra ihtiyaçtan boğuklaşmış bir sesle, "Öp beni Penelope'm," dedi.

Bu sözlerin zaman içinde yankılandığını duyabiliyorum.

"Favoriniz var mı?" diye soruyor, şarap listesi bu küçük masada önüne serilmişken.

"İtalya," diye kelimenin ağzımdan düştüğünü fark etmeden önce. Gözlerimi kırptırıyorum, irkilerek şimdiki zamana geri dönüyorum ve yüzümü kaldırıp gözleriyle buluşuyorum.

Başını eğiyor, yüz ifadesi kuşkulu.

Dil sürçmemi örtbas etmeye çalışıyorum. "İtalyan şarabı demek istedim. Ama sanırım bir İspanyol restoranı olduğu için burada yok. Benim favorim sangria diyebilirim," diyorum, sonra dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Ama onu bir şefle sipariş edemezsin."

Gözleri parlıyor. "Benim bir şarap züppesi olduğumu mu düşünüyorsun? Sangria sevmediğimi mi?"

Dudaklarım cevap vermek için ayrılıyor ama duruyorum. Gerçek şu ki bilmiyorum. Sangria bir panç kasesi şarabı olduğu için buna karşı çıkacağını düşündüm. Dürüstlüğü seçtim. "Bilmiyorum. Sanırım süslü bir şeyler istersin diye düşündüm."

"Yemek pişiriyor olmam pizza, sandviç ya da basit bir sangria sevmediğim anlamına gelmez. Asıl önemli soru sangria sever misin?"

Şu anda susuzluğumu giderecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. "Bayıldım. Ben de Tempranillo isterim," diyorum, daha sofistike bir şarabın adını vererek, yaşadığı dünya hakkında eğitimsiz olduğumu düşünmesin diye - hayattaki ince şeyler.

Ama, kahretsin. Az önce iki içki istedim. Tanrım, ayyaş gibi konuştum. Neden her iki elime birer bardak sıkıştırmasını istemiyorum, böylece çift yumruk yapıp bayılana kadar içebilirim?

Neyse ki garson geliyor ve Gabriel birer bardak sipariş ediyor. Adam gittiğinde, yemek arkadaşım bana bilmiş bir sırıtış fırlatıyor. "İkisini de sevdiğim için paylaşabiliriz."

Paylaşın.

Kafede buluştuğumuzda yaptığımız tatlı gibi.

Çıplak omuzlarıma yayılan karıncalanmalar hem geçmişi hem de bugünü çağrıştırıyor. Tanıştığımız ve dibinde karamel tabakası olan Tarta de Santiago bademli kekini paylaştığımız günün anısından ve şarabı paylaştığımız şu andan. Garson iki kırmızı içeceğimizi getirdiğinde Gabriel önce sangria'yı bana uzatıyor. "İçimden bir ses gerçekten istediğinin bu olduğunu söylüyor."

Sen benim gerçekten istediğim şeysin.

"Belki de gizliden gizliye Tempranillo aşermişimdir," diye takılıyorum.

İkisine de eliyle işaret ediyor. "Önce bayanlar o zaman. Seçiminizi yapın."

Tempranillo'dan bir yudum alıyorum. Hem tatlı hem de keskin. "Tadı kiraz ve karabiber gibi," diyorum sahte bir kibir tonuyla.

Gülüyor. "Elimizde bir şarap uzmanı var, görüyorum." Kollarımı

kadehin etrafına sararak, şarabı istifliyormuş gibi yapıyorum.

Tempranillo. "Bu çok lezzetli ve hepsini kendime saklayacağım."

Gülüyor, başını arkaya yaslıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Gözlerim parmaklarını ve gittikleri yeri takip ediyor. Bu sefer kendimi saçlarının o zamanki kadar yumuşak olup olmadığını merak ederken buluyorum. Bir anda hayal gücüm çılgına dönüyor ve dudaklarını vücudumda gezdirirken ellerimi başının etrafında dolaştırdığımda o tellerin nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. O ağızla beni öyle yükseklere çıkardı ki. O hınzırca yetenekli ağızla.

Oh, sevgili ilahi kirli fantezi. Bacaklarımın arasında bir nabız atarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Sırrın benimle güvende," diyor sesini alçaltarak ve bir an geriliyorum, kim olduğumu bildiğini ve ondan hâlâ tahrik olduğumu anladığını düşünüyorum. Onunla oynadığım için benimle alay mı edecek, yoksa peçetesini yere atıp beni hiç umursamadığı için o gün hiç gelmediğini mi açıklayacak?

"Sırrım mı?" Gergin bir şekilde soruyorum, bu kadar kolay tahrik olma cüretini gösterdiği için bedenime lanet okuyarak.

Sesi daha da alçalıyor. "Şarap züppesi olduğunu, Penny," diyor, açıkça şaka yapıyor ve tekrar nefes alıyorum, beni rahatlatan büyük, derin bir nefes.

Gülerek başımı sallıyorum. "Yemin ederim ben bir şarap züppesi değilim. Ancak şarabın dünyanın gerçekten de iyi bir yer olabileceğinin üç kanıtından biri olduğunu düşünüyorum."

"Peki diğer ikisi ne?"

"Müzik ve köpekler," diye cevap veriyorum. "Bana şarap, müzik ve köpek verin, ben mutlu olurum."

Kaşlarını çattı. "Ama tatlının senin en büyük aşklarından biri olduğunu sanıyordum. Tatlıya olan hislerin konusunda beni bu gece için önceden uyarmıştın."

"Oh." Bir parmağımı dudaklarıma götürüp dokunuyorum. "Görünüşe göre yanlış saymışım. Dört şey."

Tempranillo şarabımı aldı ve havaya kaldırdı. "İyi bir dünyanın dört kanıt noktasına."

Sangria'ya uzanıp kadehimi onunkine tokuşturuyorum ve güzel vakit geçirdiğimiz için mutluyum, kızgın değil. Belki de taşaklarını tekmelemek istemediğim için rahatsız olmalıyım. Ama yüksek topuklu ayaklarım ahşap zeminde düz duruyor ve kalbimi kıran adama bedensel zarar verme eğilimim yok.

Belki de bu adam söz konusu olduğunda kalbimi kapladığını düşündüğüm buz kırılıyor.

Gabriel

Garson döndüğünde yemeklerimizi sipariş ettik. O gittikten sonra bakışlarımı Penny'ye çeviriyorum, onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Şimdiden onu olduğu gibi seviyorum. Ateşli ama tatlı biri. Kendinden emin, tıpkı şaraptaki tatlar hakkında verdiği kararda olduğu gibi, ama aynı zamanda şakacı ve muzip. Beni diken üstünde tutuyor, güldürüyor ve ilgimi çekiyor.

Bu yüzden Tina'nın tavsiyesine uymak çok kolay. Tek bir adım bile atmadan sohbe geri dönüyorum.

"Bana hayırseverlik alanında çalışmaya nasıl başladığınızı anlatın" diyorum, çünkü insanların kendi işlerine nasıl girdiklerini hep merak etmişimdir.

iş. "Şans mıydı? Tesadüf mü? Tesadüf mü? Yoksa uzun ve kalıcı bir aşk mı?"

"Hayvanları seviyorum," diyor, sanki dünyanın en kolay cevabı buymuş gibi. "En iyi sebep bu."

"Bazen mükemmel alanı, mükemmel işi bulmak için çok uğraştığımızı düşünüyorum. Paraşütümüzün rengini bulmaya çalışıyoruz. Ama aslında cevaplar burada," diyor kalbine dokunarak.

Başımı sallayarak ona tamamen katılıyorum. "Ben de buna inanıyorum. Yaptığınız işten mutlu olduğunuzda, bu sizin kim olduğunuzdan kaynaklanır."

Gülümsüyor ve gülümsemesi bulaşıcı, gerçek ve güneş ışığı gibi hissettiriyor. "Aynen öyle. Büyükannem gerçek mutluluğun yaptığınız şeyin kalbinizle aynı hızda olmasından kaynaklandığını söyledirdi."

"Senin Büyükanne o a akıllıca Kadın. BenimAnne kullanılmış için benzer bir şey söyle. Sevdiğin işi yapmak," diyorum ve sonra dört ayaklı dostlar konusuna dönüyorum. "Köpekleri sevdiğine göre, bu bir köpeğin olduğu anlamına mı geliyor?" ". O harika biri. Onun için deli oluyorum" diyor ve sonra bir içki alıyor. Sesi tatlı, sanki bana daha fazlasını anlatmaya hevesliymiş ama emin değilmiş gibi Eğer gerçekten onun evcil hayvanını duymak istiyorsam.

Bir dirseğimi masaya koyarak çenemi avucuma yaslıyorum. "Bana köpek arkadaşından bahset."

"Onun adı Shortcake," diyor, sesinde bir gurur notası var.

Gülümsüyorum. "Çok sevimli."

"Çünkü o küçük," diyor ve ellerini uzatarak az miktarda boşluk gösteriyor.

"Ve tatlıyı sevdiğin için," diye ekliyorum bardağıma uzanırken, onu dinlediğimi belli etmek için.

"Çilekli kek çok güzeldir," diyor ve gülümsemesi genişliyor. Böyle daha genç görünüyor. Açık kahverengi gözleri ışıldıyor ve sırtışı onu neredeyse...

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir anlığına başka bir yere gidiyorum. Penelope'nin bir görüntüsünün Penny'nin üzerinden geçtiğine yemin edebilirim ve ikisi bir ve aynı görünüyor. Sanki aynı anda iki hayattayım - burada onunla olan hayatım ve neredeyse hiç vakit kaybetmeden aşık olduğum bir kızla olan geçmiş hayatım. İlk görüşte aşka inandığımı hiç sanmıyorum ve geçmişimdeki gizemli kadınla yaşadığım şey de tam olarak bu değildi. Ama en fazla bu kadar ,

Çünkü onunla geçirdiğim son gecede düşmekte olduğumu biliyordum. Bu yüzden daha sonra olanlar çok acınasıydı.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, Tina'nın tavsiyesini hatırlarken bardağı yere bırakıyorum. Bu anın içinde kalmak için deli gibi savaşıyorum.

"İlk görüşte aşk mıydı?" Soruyorum ve on yıl öncesine tekrar bir yolculuk yapmadığımdan emin olmak için ekliyorum, "Köpeğinle mi?"

Penny mutlulukla başını sallar. "Shortcake benim olmak için ısrar etti. Barınağa geldiğinde arka ayakları üzerinde durdu, ön patilerini üzerime koydu ve kuyruğunu salladı. Ona merhaba demek için eğildiğimde beni öpücüklere boğdu."

"dolandırmayı seven biri değil, değil mi?"

"Ve onu eve götürmemi sağlamak için yaptığı sadece satış konuşması da değildi," diyor heyecanla. "Hiç değişmemiş. Gerçekten de öyle. İnanılmaz derecede sevecen ve beni her zaman öpüyor."

Ben daha iyi düşünemedim, "Ve bu hoşuna mı gidiyor? Sürekli öpülmek?"

Bu sefer *onu* düşünüyorum. Karşımdaki kadını.

Altıncı Bölüm

Penny

Belki de buzlar çoktan kırılmıştır. Belki de Delaney flört edenin Gabriel değil Greta olduğunu söylediğinde oldu. Belki de bu gece kapıdan içeri girdiğimde onu beni beklerken gördüğümde çözülmeye başladı - yıllar önce özlemine çektiğim görüntü. Ya da buzlar eriyor çünkü karşımdaki adam tanımak istediğim bir adam. Ve tekrar tanımak.

Bana öpülmeyi sorduğunda, düşüncelerim neon sıcaklığına ve elektriğe dönüşüyor.

Bu hoşuna gitti mi? Sürekli öpülmek?

Tamam, köpeğimden bahsediyoruz. Ama *dudaklardan ve Öpücükler*. Ve hiç kimse beni Gabriel gibi öpmemişti.

O gün Park Güell'de, *beni öpmek* için nefes aldığında, öylece kaybolmuştuk. Birbirimize dolanmış, ağızlar arıyor, diller buluyor, nefesler birbirine karışıyordu.

"Bunu bütün gün yapabilirim,"

dedi. "Peki ya bütün gece?"

"Eğer istersen, yapmayı tercih edeceğim hiçbir şey yok." Sesi arzuyla doluydu.

"Beni öpmeni istiyorum," dedim, ağzımı kulağına götürüp "her yerde," diye fısıldarken cesaret ve arzu beni ele geçirdi. Parkta fazla kalmadık. Hatta sanırım bir hız rekoru kırarak battaniyeyi kaptığımız gibi odasına koştuk.

Her nasılsa, bu çok kıskırtıcı anının üzerindeki perdeleri kapatma isteğini buluyorum ve zihnim gevşemeden önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum. İşi mi? Aşçılık mı? Artık emin değilim, o yüzden "Öyle mi?" diye sordum.

Parmaklarını masaya vuruyor. "Öpülmekten hoşlanıyor muyum?"

Aman Tanrım. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Artık onunla konuşmama geçiş düşünceleri bile eklemiyorum. Başımı hızlıca sallıyorum, sanki onu bıraktığım noktaya geri döndürüyormuşum gibi bir hareket yapıyorum.

Çok kısa bir süre önce işlerimiz hakkında konuştuğumuzda. "Yemek yapmayı seviyor musun?" Tek öpüşmek olduğu için kelimeler yarım yamalak çıkıyor.

Gülüyor. "İlginç bir geçiş oldu."

Ellerime bakıyorum. Parmağımı şarap bardağının sapında gezdiriyorum. Peçetemi katlayıp açıyorum.

Neyse ki gergin olup olmadığımı ya da utanıp utanmadığımı sormuyor. Cevap her ikisi de olsa da, yemin ederim bir kese kağıdı alıp kafama geçirmek ve birinin beni masadan çekip almasını istiyorum. Aklımı başıma getirsin. Çünkü bu aptallığın tanımı. Gabriel'in yörüngesine giremem ama yine de... yaptığım şey bu.

"Siz nasıl hayvanları seviyorsanız, ben de yemek yapmayı seviyorum" diyor.

Ve işte bu. Kim olduğumuza dair zarif bir sadelik. "Yaptığın şeyi yapmanın en iyi nedeni bu," diyorum, sözlerini tekrarlıyorum çünkü benim için de doğru geliyorlar. "Aşk için."

"Ben de yanlış yönlendirilmenin kolay olduğuna inanıyorum," diyor gömlek kolunun manşetini yukarı iterek. "Belki de başka bir şey yapmak istediğimizi düşünmek. Ama dediğiniz gibi, cevap genellikle buradadır." Göğüs kemiğini işaret ediyor. "Hayırseverlik alanında çalışmak istediğinizi hep biliyor muydunuz?"

"*Bankacı* olmak istediğimi sanıyordum-" demeden önce kendimi durduruyorum. Henüz zırhımı çıkarmaya hazır mıyım bilmiyorum. Çok fazla şeyi çok erken ortaya çıkarmaya. Yutkunuyorum ve kendimi düzeltiyorum. "İş hayatında çalışmak istediğimi sanıyordum. Ama altı ay sonra bunun bana göre olmadığını anladım. Peki ya siz? Yemekle olan aşkın sonsuza dek sürecektir bir şey mi?"

Hafifçe gülüyor. "Bu konuda şanslıyım. Küçük bir çocukken annemin yanında yumurta pişirmeyi öğrendiğimden beri mutfağın benim evim olduğunu biliyordum."

İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor, çünkü bana anne babasından, kız kardeşinden, erkek kardeşinden, çok az şeyle büyüdüklerinden ve bir gün onlara daha fazlasını vermeyi umduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. İçimde bir itiraf kabarmaya başlıyor, yakında dışarı çıkmak için savaşıyor. *Bana tanışıp tanışmadığınızı sorduğunda haklıydın. Tanışmaktan çok daha fazlasını yaptık. Lütfen bana her şeyi benim gibi hatırladığını söyle. Ve sevgiyle hatırladığını.*

Yapsa da yapmasa da, başka biriymiş gibi davranmak istemiyorum - onun bilmediği biri. Geçmişimizi istiyorum, sadece bugünü değil. O bana karşı bu kadar açıkken bu oyunu daha fazla oynayamam.

Garson tabakları getirip yemeklerimizi bırakırken, "Gerçi bu konuda şanslıyım, diğerlerinde değil," diye ekliyor.

"Neden şanssız olduğunu söylüyorsun?" Soruyorum ve şimdi bu suçluluk duygusu daha da derinleşiyor çünkü trajik bir şeyin benimle tekrar buluşmasını engelleyip engellemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Çok üzücü bir şey. Boğazım düğümleniyor ama yutkunuyorum. Bilmek zorundayım. "Annen iyi mi?"

"Oh, evet. Ailemin hepsi iyi," diyor ve garsona teşekkür ederken bana güven veriyor, ben de aynısını yapıyorum. "Sadece istediğim ama gerçekleşmeyen şeyler olduğunu kastetmiştim. Olmayan işler."

"Var mıydı?" diye soruyorum ve yemek yerken ve konuşurken içimde hafif bir rahatlama dalgası yayılıyor.

Çatalını kaldırırken başını sallıyor. "Evet. Ve ben bunu pek iyi karşılamadım. Her şeyin benim istediğim gibi olması gerektiğini sanıyordum. Ama şu anda sahip olduğum şeylere sahip olduğum için şanslı olduğumu kendime hatırlatmak zorundayım ve aileme geri vermeye çalışıyorum. Onlar için elimden geleni yapıyorum. Olaylar farklı bir şekilde gelişseydi, belki de bunu yapamazdım. Olmamız gereken yolda olduğumuza inanmak zorundayım," diyor, lezzetli aksanı üzerimde dolaşüyor, sadakat, aile ve kaderin kaypak parmağı hakkındaki sözleriyle birlikte beni sarhoş ediyor. "Ben de kadere inanmak zorundayım." Bir an durup bakışlarımı tutuyor. "Sen inanıyor musun? Kadere inanıyor musun?"

Kader.

Ve böylece, zamanda geriye doğru yuvarlandım.

"Tanışmamızın kaderimizde olduğuna inanıyor musun Penelope'm?" diye sordu birlikte olduğumuz son gece, ay ışığı odasının açık penceresinden sıcak tenine vururken.

"Evet," dedim, sevişmekten, parmağını kalçamda, uyluğumda dalgınca gezdirmesinden, beni tekrar tekrar boşalttıktan sonra bile ürpertmesinden nefesim kesilmişti.

"Seninle buna inanıyorum," dedi, sonra üzerime tırmandı, bileklerimi başımın üzerinde sabitledi ve boynumu, boğazımı, göğüslerimi öpücüklerle boğdu, beni zevkle kıvrandırdı, ihtiyaçla inletti. Yüzünü kaldırdığında, gözleri şehvetle doluydu, dudaklarını ağızma indirdi ve beni çılgınca öptü. Sonra dudaklarıma doğru fısıldadı, "Seni tekrar göreceğim. Görmek zorundayım."

Mutfaktan gelen tabak tıkırtısı beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Çatalımı bırakıp elimi şakağıma götürüyorum ve parmak uçlarımı

Sanki sahip olduğumuz, istediğimiz, planladığımız her şeyin baş döndürücü hatırlatıcılarını uzaklaştırabilmişim gibi başıma sertçe vuruyor.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bana kaderi sorarken gözleri çok dürüst, çok gerçekçi görünüyor. Şu anda onun yanındayken, başka bir şeye nasıl inanabilirim emin değilim.

Beni çok korkutsa bile. Ondan hoşlandığım için nefret ediyorum. Ondan hoşlandığım için seviyorum.

Hangisinin istiyorum? Sevgi mi nefret mi?

Ama gerçekten, tek bir cevap var.

"Sanırım kadere inanıyorum," diyorum ve içimde tepeden tırnağa akan bir sıcaklık şeridi açılıyor. Aynı anda hem lezzetli hem de isyankâr hissettiriyor, çünkü bana onun büyüüne kapılmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyor, çünkü yine oluyor. Düşüncelerimi bu gece onunla birlikte olma amacıma odaklamaya çalışıyorum - neden eski sevgilisi olduğunu anlamak için, tüm gerçeğimi ortaya koymak için değil.

Nicole eski erkek arkadaşların bir sebepten ötürü dikiz aynasında olduğunu söylemişti.

On amansız yıl boyunca, Gabriel benim ölçütüm oldu. Bu süre içinde birileriyle çıktım, aşık oldum, neredeyse nişanlanacaktım. Ama yine de, bir parçam geri çekildi. Bir parçam korkuyla, kullanılma korkusuyla engellendi. Ayağa kalktı. Bir kenara atılma. İçimde sevelemeyecek bir şey mi var? Bir erkeğin beni tekrar çeşme başında yapayalnız bırakmasına neden olabilecek bir yanımda var mı?

Yirmi bir yaşında ona aşık olan o nemli gözlü kız değilim. Ne istediğimi bilecek kadar yaşıyım, akıllıyım ve tecrübeliyim; *o kişiyi* istiyorum. Ve eğer Gabriel'le yaşadıklarımı geride bırakmazsam, buna sahip olabileceğimden emin değilim.

Hâlâ geçmişten gelen sorularla boğuşurken nasıl ilerleyebilirim?

Garson içkilerimizi doldurduktan sonra, sangria'yı alıyorum ve sıvı cesaret arayışıyla doyurucu bir yudum içiyorum.

Gabriel diğer bardağı kaldırıyor ve ben onu izliyorum, zihnimdeki ses diğerlerinin üzerinde yükselirken restoranın tüm sesleri uzak bir film müziğine karışıyor. Bir şarkının nakaratı gibi, giderek daha yüksek sesle, kelimeler beynimde tekrarlanıyor. *Söyle ona, söyle ona, söyle ona.*

Gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bakışları yoğun, sanki beni ezberliyor. İçimde bir telaş yayılıyor, ama başka bir şeyle de karışıyor. Gerçeği söyleyebileceğime ve yarayı yeniden açmayacağıma dair yeni ve garip bir umut. İhtiyacım olanı söyleyebileceğime ve pişman olmayacağıma dair.

Ama onun bakışları altında kelimeler parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Gözleri kararıyor ve yemin ederim bakışlarını vücudumun her santiminde gezdiriyor -kollarım, göğüslerim, boynum ve hatta saçlarım. Sonra omzumda oyalanıyor ve üzerimde işaretli çiçeklerden ayrılmıyor gibi görünüyorlar. Dövmelerim bana arzuyu hatırlatıyor. Bana kadınlığı hatırlatıyorlar. Bana gücü hatırlatıyorlar. Ailesi istemediği halde üniversiteden sonra bir yazı Avrupa'da geçirme cesaretini gösteren kızı. Sadece uçağa bindiğinde idare edecek kadar İspanyolca bilen ama seyahatleri sırasında neredeyse herkesle konuşabilecek kadar çok şey öğrenen kızı. Bu kız Barselona sokaklarındaki bir kafede bu adamla konuşacak kadar cesurdu.

Ve aylar sonra, sevmediği bir işi bırakacak ve hala tutkuyla bağlı olduğu bir işe adım atacak kadar cesurdu.

Belki bu güç yıllar önce Avrupa'dayken, belki de beni çeşmenin başında bıraktığında oluşmuştu.

"Bunlar kesinlikle çok güzel" diyor, tenimdeki koyu pembelere ve zengin morlara bakarak. Sesi sert, tıpkı beni öperken, giderek daha fazla tahrik olurken olduğu gibi.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, sesim tüy gibi.

"Ne zamandır sende?"

Parmak uçlarımı zambağa doğru kaldırıp izini sürüyorum. "Zambak yeni. Sadece birkaç aylık. Diğerlerini birkaç yıl önce yaptırmıştım." Mürekkebe dokunduğumda boğazında bir gümbürtü duyduğuma yemin edebilirim, alçak, muhtaç bir inilti gibi. Bakışları neredeyse hiç utanmadan, sanki bana bu şekilde, gözlerinde arzuyla bakmaktan utanmıyormuş gibi. Çünkü benim gördüğüm de bu.

Bunun iki yolu yok. Onu hala istiyorum.

Ve beni istiyor.

Bu benim.

Neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Belki de hâlâ çok şaşırdığım içindir. Belki de ona karşı aptalım. Ama bu bir randevu. Bana Penny ile çıkma teklif etti. Söylediği gibi olay hakkında bir kez bile konuşmadı.

istedim. Beni buraya, yumuşak müzikli ve loş ışıklı bu romantik restorana iş hakkında konuşmak için çağırmadı.

Kalbim hızlanıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Piknikten ya da birbirimizden başka bir şeyden bahsetmedik. Ve şimdi bana sanki bu yemeğin bir sonraki porsiyonuymuşum gibi bakıyor.

Sorun şu ki, bana çıkma teklif etmesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Bu onun kadınları yalayıp yutan bir playboy olduğunu mu gösteriyor? Yoksa benim özel olduğum anlamına mı geliyor? Ve bu geceden istediğim şey bu mu? Arzulanmak mı? Bu yeni beni eve götürmesini mi? Yoksa ona aşık olan aynı kadın olduğumu ve yıllar sonra onu aklımdan çıkaramadığımı bilmesi mi?

Sorular beni rahatsız ediyor, kesinliğimi zıt yönlerle çekiyor.

Cesaretim kayboluyor.

Çok geçmeden garson tabaklarımızı topluyor ve gittiğinde Gabriel'e teşekkür ediyorum.

"Hayır. Teşekkür ederim,"

diyor. "Ne için?"

"Benimle yemek yediğin için." Duyguları tamamen içten geliyor. Anlayabildiğim kadarıyla, yemek boyunca bana karşı dürüst davrandı. Gerçeği söylemeden daha fazla dayanamam. Ben böyle biri değilim. Sonucu bilmesem bile açık ve dürüst bir kadın olmak istiyorum. Kendime karşı dürüst olmalıyım.

"Akşam yemeği harikaydı. Hepsi," diyorum ve tüm gerçek bu.

"Ama hafızam beni yanıltmıyorsa, tatlı yiyene kadar tatmin olmadığınızı söylemişsiniz."

Yedinci Bölüm

Gabriel

O krem brülesini yerken, o deja vu hissi cezalandırıcı bir dalga gibi bana geri çarpıyor. Başımı suyun üstünde tutmaya ve şimdiki zamana tutunmaya çalışıyorum ama zamanda ileri geri mekik dokuyan bir adamım. Geçmişten kurtulamıyorum.

Başarılı olduğumu, Tina'nın tavsiyesine uyduğumu ve Penny'yi Penny için tanıdığımı düşünmüştüm ve öyle de oldu. Emin olmak için, Penny tamamen büyüleyici. Beni kendine bağladı ve onu tekrar görmek, onunla tekrar konuşmak, onu daha fazla tanımak istiyorum.

Ama bu düşünceler beni yönlendirdikçe, tasmaıyla arkasından çekilen bir köpek gibi oluyorum. Biri beni diğer yöne doğru çekiyor.

Yıllardır yaşadığım en harika ilk buluşmada umutsuzca ayakta kalmaya çalışsam da tutunamıyorum. Dalgaya yenik düşüyorum, dibe batıyorum.

* * * *

Barselona'da bir sokak köşesindeki kafede onun masasının yanındaki masaya oturduğum anda ondan etkilenmişim. Sıcak gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerimi kaçırmam mümkün değildi, ben de kaçırmadım. Bademli keki geldiğinde kaşlarını kaldırdı ve "Tatlıma hayran hayran bakıyorsun" dedi.

Güldüm. "Hayran olduğum tatlının bu olduğunu sanmıyorum. Ama yemenize yardımcı olacak bir arkadaş isteyeceğinizi umuyordum. Size katılabilir miyim?"

Başını salladı ve ben de onun masasına doğru ilerledim. Çatalını aldı ve şöyle dedi: "Karamelden yapılmış, en sevdiğim. Ve muhteşem. Elbette, hadi yiyip bitirelim."

"Ben tatlı tüketimine çok inanırım."

"Amerika'da bir söz vardır. Önce tatlıyı ye," dedi.

Çatalımı kaldırdım ve Tarta de Santiago'dan bir ısırık aldım. "Bu sözü seviyorum. Beni geçici bir Amerikalı olarak atayabilir misiniz?"

Omzuma dokundu, bu beni tahrik etmemesi gereken bir şeydi ama bir şekilde etti. "İşte oldu. Bitti. Bana verilen yetkiye dayanarak, tatlıyı ilk senin yiyebileceğini ilan ediyorum."

"Sana bir sır vermeliyim. Ben zaten bu yeteneğe sahiptim," dedim ve güldü, çan sesi gibi hoş bir sestti.

Ve bağlanmak üzereydim. Belki de özgüveninden kaynaklanıyordu. Benden birkaç yaş daha genç görünüyordu ama onda en ufak bir utangaçlık ya da güvensizlik yoktu. Zekâsı sarhoş ediciydi, güzelliği de öyle.

Altında karamel tabakası olan bademli keki bitirdiğimizde iki şeyden emindim; onun gitmesine izin vermek istemiyordum ve onu tekrar görmem gerekiyordu. "Seni yemeğe götürebilir miyim?" diye sordum.

Evet dedi.

Ama akşam yemeğine kadar beklemedik. Öğleden sonrayı birlikte şehirde dolaşarak, ara sokaklarda gezinerek, kiliselere ve binalara dalarak ve onun keşfetmek istediği yerleri görerek geçirdik.

Bu arada onun hakkında daha çok şey öğrendim. Üniversitede Avrupa Tarihi okuduğunu, son birkaç aydır kıtada seyahat etmeyi çok sevdiğini ve Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünde Wall Street'te Smith and Holloway Bank'taki işini dört gözle beklediğini öğrendim.

Çoğunlukla, diye ekledi. Çoğunlukla bunu dört gözle bekliyordu.

"Bu gezi iş hayatına atılmadan önceki son heyecanım," dedi.

Ben.

"O halde buradaki son birkaç gününüzü en iyi şekilde değerlendirdiğinizden emin olalım.

Bunu ister miydiniz?"

"Bunu çok isterim."

Sonra onu ay ışığında öptüm ve sanki o yaz Barselona'da çalışmamın nedeni tam da buymuş gibi hissettim. Daha sonra ona New York'ta bir iş bulduğumu söylediğimde, kaderin beni kolladığından her zamankinden daha çok emin oldum.

* * * *

Penny sanki meydan okurcasına, "Bu çok lezzetli bir krem brüle, ama asıl bilmek istediğim seninkinin daha iyi olup olmadığı," diyor.

"Tabii ki benimki daha iyi. Bu senin için bir tane yapmamı istediğini söyleme şeklin mi?" Bir kaşımı oynatarak söylüyorum. Eğer benimle flört edecekse

Ben de flört edeceğim.

"Böyle bir tatlıyı asla geri çevirmem" diyor ve ben onu mutfağında, onun için yemek yaparken, kaşığı dudaklarına götürüp *bunu dene* derken hayal edebiliyorum.

Dilini dışarı çıkarır, lezzetli karışımdan bir tutam yalar ve zevkle gözlerini devirirdi. Sonra bana başka ne tatmak istediğini söylerdi. Kalçalarını kavrar, onu tezgâha doğru iter ve ona becerilerimin mutfaktan yatak odasına ve denemek istediği başka herhangi bir yere kadar tüm eve yayıldığını gösterirdim.

"Bunu tekrar yapmak ister misin Penny?"

Dudakları aralanıyor ve önce cevap vermiyor. Çatalını bırakıyor, ellerini peçetesinin üzerine koyuyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "İsterdim ama yapmam gereken bir şey var..."

"Ne oldu?" Etkinlikte birlikte çalışmamızla ilgili bir sorun olup olmadığını, tekrar dışarı çıkmamız için etkinliğin bitmesini beklemesi gerekip gerekmediğini merak ederek soruyorum.

"Bu-"

Bir erkek sesi anı bozuyor. "Her şey nasıldı?"

Dişlerimi sıkıyorum ama garsona gülümsüyorum, keşke konuşmayı bölmemesi gerektiğini bilseydi. "Her şey harikaydı. Hesabı alalım," diyorum ve o gidince dikkatimi Penny'ye veriyorum. Gözlerindeki o gençlik kırılganlığı geri gelmiş.

Bu beni altüst ediyor. O ana zar zor odaklanabiliyorum, bu yüzden erkekler tuvaletine gitmek için izin istiyorum, yüzüme su sıçratıyorum, bir kağıt havlu alıyorum ve yanaklarımı kuruluyorum.

Masaların arasından geçerek geri döndüğümde, izlerimde duruyorum. Penny'nin sırtı ilk kez bana dönüktü. Saçlarıyla oynuyordu. Tüm o uzun, gür teller ellerinde, boynu açıkta.

Dünyamın üzerine bir sessizlik çöküyor, sanki Manhattan'ın geri kalanı sessizliğe gömülmüş ve spot ışıkları sadece onun üzerindeymiş gibi.

O olduğunu

biliyorum.

Eminim.

O boynu öptüm. Barselona'da bir elbise mağazasının önünde, ona kırmızı bir elbisenin içinde çok güzel görüneceğini söyledim. Kollarımı ona arkadan doladım ve ensesine yumuşak, şefkatli öpücükler kondurdum, kadınsı kokusu burun deliklerime doldu. "Bunun içinde çok güzel görünürdün Penelope'm.

Ve onu senden çıkardığımda daha da güzel olacak. Aslında, yanımda hiçbir şey giyme."

Güldü ve yüzünü yukarı kaldırarak bana doğru eğildi. "Belki bir dahaki sefere beni gördüğünde o elbiseyi giyiyor olurum ve dileğini gerçekleştirebilirsin."

"Sana tekrar sahip olmak benim dileğim. Bu gece sana sahip olmak şu anda benim dileğim."

"Bana sahip ol," diye fısıldadı.

Zaman artık sarsıcı bir şekilde ileri geri kaymıyor. Aynı raylar üzerinde sürekli birbirine çarpan iki savaş treni artık birbirine bağlı. Penny benim Penelope'm ve ben bir merak duygusuna kapıldım. Bir huşu duygusu. Elimle çenemi ovarak, bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Kızmalı mıyım, heyecanlanmalı mıyım, hayal kırıklığına mı uğramalıyım yoksa kandırılmış mı hissetmeliyim?

Aynı kişi olduğumu bildiğinden eminim. Aynı meslek, aynı soyadı.

Bana neden söylemediğinden emin değilim ama şu anda bunu ondan duymak istiyorum. Benim için kim olduğunu. Asla yeterince öpemediğim o dudaklardan dökülmesini istiyorum kelimelerin.

Yıllar boyunca gizli kalmış ama bir akşam yeniden alevlenmiş derin bir arzuyla dolu olarak ona doğru yürüyorum. Yavaşça ellerimi omuzlarına koyuyorum. İrkiliyor ama bakışlarımla buluşmak için döndüğünde hemen yumuşuyor. Başımı boynuna eğiyorum, "*Kırmızı elbiseyi aldın mı?*" diye sormak üzereyim.

Ama o konuşur. "Gabriel, sana söylemem gereken bir şey olduğunu söyledüğimde haklıydın. Benimle daha önce tanışmıştın."

İlk onun gitmiş olması beni heyecanlandırıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyorum ve nefesim boynunda gezinirken titriyor. "Sen benim Penelope'msin."

"Öyleyim." Sesi içimde dolaşan aynı tür umutla dolu. Kendime engel olamıyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıp yumuşak bir öpücük konduruyorum. Titriyor ve bilmem gereken tek şey bu. "Ben Penny Jones."

Cüzdanıma uzanıp birkaç banknot arıyorum ve hesabı karşılayacak kadarını masaya atıyorum.

Elini tutuyorum ve onu restorandan dışarı çıkarıyorum. Birkaç adım yürüyüp, uzun, yeşil basamakları olan ve sokak seviyesindeki ön cephesini küçük bir demir çitin çevrelediği bir kahverengi taşın önünde duruyoruz. Bir ağaç üzerimizi örtüyor,

ve yol şimdilik mutlu bir şekilde sessiz. Yakındaki bir sokak lambasının ışıltısı yüzünü aydınlatıyor.

Yüzünü.

Ben deli değilim. Tamamen aklım başımda ve o olması gerektiğini biliyordum. Şimdi ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. "Neden geçen gün kim olduğunu söylemedin?" diye soruyorum ve içimdeki o küçük hayal kırıklığı tekrar kabarıyor. "Penny Smith olduğunu söylemiştin."

Başını sallıyor, dudaklarını ısıyor. Nefes verdiğinde, "Ben olduğumu anlamamı istedim. Sana söyleyen kişi olmak istemedim. Beni görmeni ve bir kalp atışında tanımamı istedim. Tıpkı benim sen olduğunu bildiğim gibi."

Elini daha sıkı tutuyorum, daha yakın duruyorum. "Sen olduğunu biliyordum. Tanrım, sen olduğunu biliyordum. Kaç kez etrafıma bakındım ve seni görmek istedim biliyor musun?"

Ağzı açık kalıyor. Gözleri aya dönüşür. "Hayır. Bunu hiç bilmiyorum. Nereden bilebilirim ki?" diye sorar, inançsızlıkla. "Lincoln Center'a hiç gelmedin."

Boştaki elimi saçlarımanın arasında gezdiriyorum ve sinirli bir iç çekiyorum. "On yıl önce New York'a gitmediğimin farkındayım. Ama neden şimdi kim olduğunu söylemiyorsun? Geçen gün, elbette, sanırım anlayabilirim. Ama bu gece? Bir kere bile mi?"

Gözlerini kısarak tıslıyor, "Çünkü beni tanımalıydın. Yattığın aynı kız olduğumu bilmen gerekirdi" diyor, öfkesi yüzünden yayılıyor. "Sana bekâretimi verdim ve sen bunu biliyordun. Restoranında karşımda otururken beni nasıl tanıyamadın? Manhattan'ın en seksi şefi olduğun için mi? Yoksa beni terk ettikten sonra bunca yıl mutfakta kalp kırmakla meşgul olduğun için mi?" Omuzlarını silkiyor, lakapları korkunç hakaretler gibi savuruyor. Ve sözleri canımı yakıyor. Hiç istemediğim ama fazlasıyla gerçek olan bu isimler göğsüme saplanan küçük bıçaklar gibi.

"Sen olduğunu biliyordum. Güven bana. Biliyordum," diyorum kelimeleri tükürerek, kızgınlığım daha da artıyor. "Seni unutmadım Penelope."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Hafızanda bir kişi için daha yer var mı? Çünkü kalbimi kırdın, bu yüzden isim uyuyor."

"Dur," diyorum, yanlış yöne çok fazla sapmadan önce bir elimi kaldırarak. "Böyle şeyler söylemeyi bırak. Daha önce yaptıklarım için beni cezalandırma."

hayatıma geri döndün. Çünkü gelir gelmez tanışıp tanışmadığımızı sordum. Sana kaç kere sordum? Ama sonra birbirimizi tanıdığımızı inkar ettin. Çok emindin. Adamant. Ve Penny Smith olduğunu söyledin. Sorgulamaya devam etmektense yeni tanıştığım kadına inanmayı tercih ettim. Ve sen aynı görünmüyorsun. Saçların daha uzun, daha koyu ve omzun o muhteşem dövmelele kaplı. Hiç tanışmadığımızı söylediğinde neden sana inanmayayım ki?"

Parmak eklemlerini göğsüme vuruyor. "Burada bilmen gerekirdi. Beni aptal gibi hissettirdin. Kadere inandığını söylemiştin. '*Seni tekrar görecekim*' dedin. *Buna mecburum*' demiştin. Bunlar neredeyse İspanya'da bana söylediğin son sözlerdi."

Boşta kalan elini göğsümden tutup kavıyorum ve avucumu onun sıkı yumruğunun üzerine sarıyorum. İki eli de benim ellerimde ve gitmesine izin vermeyeceğim. "Kendini aptal gibi hissetmeni hiç istemedim. O zaman istemedim. Şimdi de istemiyorum. Yani, artık oyun yok. Artık numara yapmak yok-"

Ses tonu yükseldikçe boynundaki damar sertçe atıyor. "Neden 'Ben senin Penelope'nim' demediğimi bilmek ister misin? Çünkü seni bekledim, Gabriel. söz . Beni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini söylemiştin. O çeşmenin önünde iki saat bekledim. *Umutla*. Ve sen hiç e-posta göndermedin. Senden hiç haber almadım. Tek bir ses bile. O gün değil. Ne de bir sonraki gün. Onca yıl boyunca bir kez bile. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun?" Sesi kırılıyor, sanki gözyaşlarına bir kalp atışı uzaklıktaymış gibi. "Neden Barselona'da benden istediğini aldığın ve sonra beni bir daha görmek istemediğin dışında bir şey düşüneyim ki?"

Güzel kahverengi gözlerindeki parıltı bana tam olarak ne kadar acı verdiğini söylüyor. Yaptıklarım onu sadece yaralamakla kalmadı. Onu derinden yaraladı. "Bu olmasını istediğim son şeydi," diyorum aceleyle.

Ama çenesini daha yukarı kaldırıp birleşik ellerimizle göğsümü iterken sözlerim pek de kayda geçmiyor. Bir an için kaçabileceğini düşündüm. Kaçmasını istemiyorum ama onu kalmaya zorlayacak türden bir adam da değilim.

Ellerini bıraktım. Yine de benden uzaklaşmıyor. Onun yerine gömleğimi kavıyor, yakama yakın kumaşı yumrukluyor, gözleri parlıyor. "Sonra bu gece beni dışarı çıkarıyorsun, bana romantik davranıyorsun ve en başta sana neden aşık olduğumu anlamamı sağlıyorsun. Ve sen kendimi tekrar aptal gibi hissetmek istemiyorum." Bir çift gözyaşı yanaklarından aşağı kayar ve

Sesi inanılmaz derecede yumuşaklaşıyor ama gözlerini kaçırmıyor. "Çünkü tekrar oluyor. Sana yeniden aşık olmaya başlıyorum."

Omuzlarını kavrayarak eğiliyor ve önce bir gözyaşını, sonra diğerini öpüyorum. "Bu benim en büyük pişmanlığım," diye fısıldıyorum yumuşak yanağına. "Tek istediğim seni tekrar görmektir. Bunu o kadar çok istedim ki."

Öfkesi duman gibi uçup gidiyor. "Neden gelmedin?"

Nefes alarak bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Geriye dönüp baktığımda komik bir hikâye olduğunu görüyorum."

Sekizinci Bölüm

Gabriel

Demir çitlere yaslandı, ben de birkaç santim .

Yokluğumu açıklamamı bekliyor ve muhtemelen bir trajedi bekliyor. Filmlere layık bir şey. Ya da bir Nicholas Sparks romanı.

Ama burada korkunç bir talihsizlik yok. Yangın yok. El yazısı mektupları saklayan bir anne yok. Yazmamı engelleyen korkunç bir kaza yok.

Sadece kader. Sadece hayat. Yirmi dört yaşındaki benliğimin öfkeli bir anında yaptığı aptalca bir hata. Ona söylediğimde aptal gibi konuşacağım. Ama lanet olsun, bedeli bu. "Telefonumu fırlattım." diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını çatıyor, gözlerinden şaşkınlık okunuyor. "Telefonunu mu attın?" diye soruyor, sanki tekrarlarsa daha anlamlı olacakmış gibi.

"Evet. Ve biliyorum, büyükannem öldü ya da annem hastalandı gibi dramatik bir açıklama yapmalıyım. Ama sebepler bunlar değil."

Yüz ifadesi yumuşar. "İyi olmalarına sevindim. İyiler, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, herkes iyi, güzel ve gülünç derecede sağlıklı. Kız kardeşim evli ve ikiz çocukları var. Erkek kardeşim nişanlı. Annem de öğretmenlikten emekli oldu."

"Senin yüzünden mi?" diye soruyor çenesini yukarı kaldırarak.

"Evet. Benim sayemde. Artık onlara ben bakıyorum. Ama asıl mesele şu ki," diyorum nefes almak için duraksayarak, "seni tekrar görmeyi neredeyse her şeyden çok istiyordum. New York'ta bir restoranda iş bulmuştum. Miami'deki kuzenim beni o restoranla buluşturmuştu; restoran onun arkadaşı tarafından işletiliyordu. Ve sen gittiğin sabah, çalışma vizemin reddedildiğini öğrendim."

Gözleri büyüdü. "Olamaz."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp burnumun kenarını sıkıyorum ve başvurumu reddeden resmi devlet yazısına bakarken yaşadığım hayal kırıklığını hatırlıyorum. Sıcak öfke on yıl önce o sabah kanımı yakmıştı.

Gözlerimi açtığımda, odamı kiraladığım binadaki posta kutusuna gittiğimde öğrendiklerimi ona anlatıyorum. "Sen uçağına binmiştin, ben de sonunda postayı kontrol ettim. Bir kez bile kontrol ettiğimi sanmıyorum."

benimle birlikteydin. Ben..." Dudaklarım seğiriyor, sonra ekliyorum, "aksi takdirde meşgul."

Onun da dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve devam ediyorum.

"Posta kutusunu açtım ve karşımda hükümetten gelen *güzel* mektubum duruyordu. Bunun benim vizem olacağından emindim. Amerika'ya gitme ve orada çalışma iznim. Dünyadaki tüm iyi haberleri içerdiğini düşünerek o aptal zarfı bile öptüm. İşi çok istemiştim. Para ve fırsat için, sonra da seni görmek için. Bitmiş bir anlaşıma gibi görünüyordu," diyorum, çaresizlik ses tonumu renklendiriyor, sadece o gergin beklentiyi hatırlıyorum. "Restoranı işleten insanlar vizenin işe yarayacağına dair bana güvence vermişti. Şefler için başka vizeler istemişler ve başarıyla sonuçlandırmışlardı ve benim için de bir tane alacaklarından emindiler. İşi almıştım ve başka birçok çalışma vizesini de sorunsuz bir şekilde onaylatmışlardı. Ve sonunda benimki de gelmişti."

Gözleri hüznle doluyor ve ben tekrar elini tutuyorum. Bu kez parmaklarımızı birleştiriyoruz ve bu aynı anda hem sihir hem de arzu gibi hissettiriyor. Ama söyleyecek daha çok şey var, o yüzden devam ediyorum. "Merdivenleri koşarak çıktım ve küçük, köhne stüdyoma gittim, ki artık pek de köhne sayılmazdı çünkü o geceleri seninle orada geçirmiştım, parmağımı mührün altına soktum ve mektubu açtım." Omuzlarım çöktü. "Reddedildi. Çalışma vizesi reddedildi. Çok kızmıştım. Sonra seni aramaya çalıştım."

Başını eğiyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor. "Sen mi yaptın?"

"Elbette," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Kuzenimi aramadan önce seni aradım."

"Uçakta olmalıydım," diyor, sesi yumuşak, sanki o da zamanda geriye gidiyormuş gibi. Sonra yeni bir şeyin farkına varır gibi olur. "Aman Tanrım. Mesaj bırakmış olsan bile asla alamazdım. Elimdeki tek şey seyahat için kullandığım geçici kapaklı telefonu. Ve ülkeden ayrılır ayrılmaz çalışmayı durdurdu."

"Aynen öyle. Çünkü on yıl önce her şey farklıydı."

"Akıllı telefonlarımız yoktu." Sanki ikimiz de birbirimize tanıştığımız farklı zamanları hatırlatıyoruz. "New York'ta yaşayıp Paris'teki bir arkadaşınızı arayamazdınız. Skype düzenli olarak kullandığımız bir şey değildi."

Penelope ile tanıştığımızda, İspanya'da olduğu birkaç gün boyunca iletişim halinde olabilmek için cep telefonu numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Ama onun telefonu

yerel aramalar ve acil durumlar için Avrupa'daki bir operatöre bağlanmış geçici bir operatördü.

"İspanya'dan ayrıldıktan sonra seni aramama imkân yoktu," diyorum ama aptal değildik. E-posta alışverişi yaptığımızda bunu planlamıştık ve sonra New York'ta buluşmak için bir zaman ve yer seçmiştik. "Henüz yeni cep telefonun yoktu. Amerika'ya döndüğünde bir tane alacaktın. Sen ABD'ye döndüğünde benim de orada olacağımı konuşmuştuk. Seni tekrar göreceğim." Bu ironi karşısında acı bir kahkaha attım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kırpiklerinin altından bana bakarak. İri gözleri şimdi ciddi ve dakikalar önce içinden geçen öfke gecenin içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Peki ya e-posta? Neden bana e-posta gönderip işle ilgili neler olduğunu anlatmadın? Anlardım."

"Hikâyenin komik olan kısmı bu, ama sadece geriye dönüp baktığımda," diyorum derin bir nefes alarak. "Sesli mesajınıza ulaştığımda, *bu numaranın artık çalışmadığını* söyleyen bir kayıt ya da her ne diyorsa, bu sadece hayal kırıklığımı artırdı. İşi almamıştım. ABD'ye gitmiyordum ve bunu sana söylemek için sana ulaşamıyordum, bu yüzden telefonumu duvara fırlattım."

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu yoğun bir tepki."

"Ben öfkeli bir adam değilim Penelope. Bunu bilmelisin ama seni tekrar görmeyi çok istedim ve sana ulaşamayınca telefonu fırlattım."

"Ben de duvara saç fırçası fırlatmakla tanınırım. Ama bu, telefonuma ulaşamadığı için telefonunu cezalandırdığın anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesine şakacı bir not geri dönüyor.

"Evet. Ama aslında kendimi cezalandırdım." Yutkundum ve aptalca hatamın büyüklüğünü tükürerek söyledim. "Çünkü e-postanız telefonumdaki rehberde kayıtlıydı."

"Aman Tanrım," diyor nefes nefese. Gözleri kapanıyor ve sallanıyor. Yumuşak bir sesle konuşurken elini daha sıkı tutuyorum. "Bu yüzden bana hiç e-posta göndermedin." Yutkunuyor, dudakları titriyor, sonra gözlerini açıyor. "Sonrasında da sana e-posta göndermedim çünkü gelmediğinde çok üzül müştüm."

Diğer elini kendi elime alıyorum, şimdi ikisini de tutuyorum. "Sana ulaşamamaktan nefret ediyordum. Keşke sana e-postanı bir kağıt parçasına yazdığımı söyleyebilseydim."

Kâğıt, ocakta bir tencereyi karıştırırken cebimden fırladı, alev aldı ve yandı; çaresizce kurtarmaya çalıştım, ateşin üzerine kovalarca su döktüm, ama Hotmail'deki bir şeyin kömürleşmiş kalıntılarıyla baş başa kaldım."

Dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Hotmail'de PenelopeJ5261. En kötü e-posta adresiydi."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu en kötüsü. Bu sefer Gmail'de Penelope olman gerekiyor, lütfen."

Gözleri yeni bir mutlulukla parlıyor. "Bu kulağa çok daha hoş geliyor. Ama ben Gmail'de PennyJones'um."

Şakağıma dokunuyorum ve adresini tekrarlıyorum. "Kaydedildi." Biraz soluklandıktan sonra elimdeki konuya dönüyorum. "Ama görmüyor musun? Sana gelmeyeceğimi söylemeye çalıştım. Sana e-posta göndermek istedim. Lincoln Center'daki randevumuza gelemeyeceğimi söylemek için sana ulaşmamın tek yolu buydu. Tanrım, telefonum duvara çarpıp yere düşer düşmez koştum, çömeldim ve umutsuzca tamir etmeye çalıştım," diyorum, telefon teknisyenliği yapma çabalarım gözlerimin önünden geçiyor. "Ne yazık ki, telefon tamiri hiçbir zaman yeteneklerim arasında yer almadı. Ama bilmelisin ki, işin suya düşmesinden nefret ettim ve bundan da öte, beni beklemek için çeşmelere gideceğin düşüncesinden *nefret* ettim. Sanki kader bana gülüyordu ve seni görememekten ya da sana ulaşamamaktan nefret ediyordum. Bütün gün bunu düşündüm. Seni hayal ettim. Seni orada gördüm ve bu beni çok üzdü."

"Ben de," diye fısıldıyor ve güzel gözlerinden yine yaşlar süzülüyor. Bu sefer onları öpüp uzaklaştırmıyorum. Ağlamasına izin veriyorum, çünkü buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum. "Beni ektiğini sanıyordum."

"Tabii ki düşündün. Başka ne düşünebilirdin ki?" Dedim, sesim nazikti.

Yutkunuyor. "Ama bana ulaşmaya çalıştın. Bana anlatmaya çalıştın."

"Umutsuzca sana ulaşmak, orada olamayacağımı bildirmek istedim. New York benim için uygun değildi."

"Gabriel," diyor, sesi bir itiraf gibi. Ellerimi bırakıyor ve avuçlarını göğsüme yerleştiriyor. Dokunuşu elektrik gibi ve bedenimde alevleniyor. "Birkaç gün sonra e-postalarını sildim. Tüm fotoğraflarını attım. Sana yazabilirdim ama hiç yazmadım. Gelmediğinde çok incindim ama şimdi çok ama çok üzgünüm."

Ona doğru eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Ben de özür dilerim. İşteyken seni aramaya çalıştım"

"Öyle mi?" diye soruyor, gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor.

Başımı salladım. "Bankanızın adını hatırladım. Smith ve Holloway. Uluslararası bilgilerden buldum. İşe başlamanız zaman aradım ve resepsiyon görevlisi biraz dağınık görünüyordu."

Penny gülüyor. "Öyleydi. Her zaman mesajları karıştırırdı." Sonra ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Hayır. Hayır. Bana işte de mi mesaj bıraktın?"

"Yaptım," diyorum ve içimden bir gurur dalgası geçiyor. Çünkü artık ona ulaşmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor.

Başını iki yana sallıyor. "Resepsiyonist ve onun karışık mesajlarıyla ilgili bir şaka gibiydi. Ben ayrılmadan kısa bir süre önce o da ayrıldı. O da nefret ediyordu." Sanki şimdi başka bir şey hatırlıyormuş gibi ifadesi değişiyor. "Bekle. Reality şovunda telefonunu fırlatmakla ilgili bir şey söylemiştin. Birkaç gün önce bir klip izledim. Salata yarışmasını kaybettiğinde bununla ilgili bir yorum falan mı yapmıştın?"

İnledim. "Hey. Programda salata partisi falan yoktu. Bir salata cümbüşüne katılmazdım." Tina'ya bir müzik grubu için iyi bir isim olabileceği konusunda takılmak istediğim için bu ismi -Salad Hoedown- bir kenara saklıyorum. "Ama evet, yapımcılar bruschetta savaşının bir turunu ya da adı her neyse onu kaybettikten sonra hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı sordular. Ama onu kaybetmek, sana ulaşma yolunu kaybettiğimi bildiğim için ne kadar sinirlendiğimin yanına bile yaklaşamaz."

Yumuşak parmakları enseme geziniyor. Sonra elleri saçlarımda, dudakları harika bir şekilde dudaklarıma yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Senin en seksi şef olduğunla ilgili kötü bir şeymiş gibi söylediklerim için özür dilerim. İncinmiştim ve öfkelendim. Beni affeder misin?"

"Affedilecek bir şey yok," diyorum, çünkü elleri tekrar üzerimde ve dünyada her şey yolunda.

Bana baştan çıkarıcı bir sırıtış fırlatıyor. "Ayrıca, en seksi şef sensin, bu yüzden çeneni kapatıp beni öpebilir misin?"

Bunu yapabilirim.

Elimi kaldırıp başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve titriyor. Kelimelerle işim bitti, konuşmayla işim bitti. Sadece ona tekrar dokunmak istiyorum. Dudakları ayrılıyor ve nefesi başparmağımın üzerinde geziniyor. Beklenti gibi hissettiriyor. Derin ve güçlü bir ihtiyaç gibi.

Kaçan oydu ve şimdi geri döndü. Dudaklarım onunkilere değıyor ve dünya duruyor. Kısa bir an için, hareket etmek istemiyorum. Tek istediğim onu tekrar öptüğüm bu mükemmel anın, bu zaman diliminin tadını çıkarmak.

O gittikten sonra haftalarca, hatta aylarca onu özledim. Birlikte sadece üç gün ve gece geçirebilmemizin nasıl mümkün olduğunu kendime sordum ve yine de onu kemiklerimin derinliklerinde, kalbimin köşelerinde istedim. Dudakları dudaklarıma yapıştığında ve parmakları saçlarımin arasından geçtiğinde, cevap aklıma geldi.

Bir elimle çenesini kavrayışında, ağzının benimkinin üzerinde yumuşak ve nazikçe kayışında ortaya çıkıyor. Bana nasıl açıldığı, dilinin hevesle nasıl dışarı fırladığı apaçık ortada.

Birbirimize uyuyoruz, sanki olmamız gerektiğı gibi.

Sanki biz öpüşmenin planıymışız gibi. Biz başkalarını kışkırtan aşıklarız. Bizler o kadar iyi bağ kuranlarız ki herkes bizim sahip olduklarımızı istiyor. Onunla tanıştığım gün bunu hissettim. Onu eve götürdüğüm ilk gece hissettim. Onunla seviştiğimde emindim.

Penelope Jones sırf o olduğu için bile beni çıldırtıyor.

Boştaki elim kalçasını buluyor ve onu kendime doğru çekerek kalan mesafeyi kapatıyorum. İnce vücudu benimkine uyum sağlıyor ve bu da bu kadının geçen gün restoranıma girdiğı andan itibaren beni *neden* büyülediğinin bir kanıtı. Çünkü Penelope'm on yıldır zihnime silinmez bir şekilde kazındı. Şimdi, vücudu benimkine doğru eğilmişken, bedenim onu hatırlıyor.

Mırıldanıyor ve bu çırayla tutuşturulmuş bir kibrit gibi. İçimdeki kıvılcımlar kükrüyor, şehvet damarlarımda ve başka yerlerimde de kabarıyor. Onu istiyorum. Onun için acı çekiyorum. Başım dönüyor, yıllar boyunca yaşadığım arzuyla başım dönüyor. Mavi bir ışık gibi titrek bir aleve dönüşen arzu, şimdi bir kez daha sıcak ve ateşli.

Dokuzuncu Bölüm

Penny

Ayaklarım yere değmiyor. Yerçekimi beni tutmuyor. Yüzüyorum, düşüyorum, süzülüyorum.

Gabriel beni öperken beynim kısa devre yapıyor, dudakları hem harika bir şekilde tanıdık hem de fevkalade yeni. Tenimin her yeri cızırdıyor. Sadece *her yerim*. Bu dokunmadığı hiçbir yerim yok. Kelimenin tam anlamıyla tüketiyor. Zihnim endorfinle dolup taşıyor, kalbim mutluluktan deli gibi çarpıyor ve bedenim neredeyse zayıflatıcı bir zevkle ağrıyor.

Parmaklarım saçlarında geziniyor. Ve evet, saçları hatırladığımdan daha yumuşak. Kalın ve gür ve ona dokunmadan duramıyorum. Onu öpmeden dur. Tekrar kavuştuğumuz bu bağı koparmak istemiyorum. Birçok gece onu tekrar öpmenin hayalini kurdum, buna karşı savaşısam bile. Yine de gece geç saatlerde fantezilerimde beni ziyaret etti. Umut

En acımasız işkenceydi ve çok uzun sürdü.

Ve umut ettiğim tüm o zamanlar, *bunun* içindi. Beni tekrar istemesi.

Öpüşmeyi derinleştiriyor, dudakları dudaklarımı sahipleniyor, ağzı bana sahip oluyor. Tek istediğim yakınlık ve o da bunu bana veriyor; zayıf, uzun gövdesi benimkiyle aynı hizada, göğsü bana yaslanmış, ereksiyonu kalçamda bir kaya gibi sert. Nerede olduğumun, yalnız olup olmadığımızın, gece mi gündüz mü olduğumuzun farkında bile değilim. Tek bildiğim beni tekrar almasını, bana sahip olmasını, benimle sevişmesini istediğim.

Beni çırılçıplak soymasını, her yerimi öpmesini, kalçalarımın dizlerime kadar inmesini, ayak bileklerimi ısırmasını, sonra tekrar yukarı çıkıp bacaklarımın arasına yerleşmesini istiyorum.

Külotum ıslanırken ağzına doğru yüksek sesle inliyorum. Seslerimi yutuyor ve doymak bilmiyor, bir hayvan kadar aç bir şekilde beni öpmeyi bırakamıyor gibi görünüyor. Öpüşen iki insanın olabileceği kadar sevişmeye yakın olduğumuzu düşünüyorum. Vücudumu onunkine çarparken büyük olasılıkla bir tür kamu ahlakı çizgisini aştık.

Neyse ki New York'tayız ve kimse kollarımızın ve ellerimizin birbirine dolanmasını ya da kalçalarımı ona sürtmemi umursamıyor.

İçimdeki vahşi acıyı doldurmak için sertleşiyor. Vücudum boş ve muhtaç ve beni sadece onunla bildiğim türden kendinden geçmiş bir mutluluğa geri döndürmesi için ölüyorum.

Beni burada parmaklıklara yaslayıp becerebilir ve ben de buna razı olurum. Onu o kadar çok istiyorum. Tam öpüşmeyi kesip *beni eve götür diyecektim* ki, bir köpeğin nefes alışının belli belirsiz sesi isteğimin bulanıklığından bana ulaştı.

Gözlerim Papillon'u gezdiren yaşlı bir kadını görmek için tam zamanında açılıyor ve manzara sorumluluğu odak noktasına getiriyor.

Gabriel'den ayrılırken "Shortcake," diyorum.

"Hmmm?" Yüzü kızarmış ve gözleri karanlık ve puslu.

"Köpeğim. Gitmem gerek. Onu dışarı çıkarıp kısa bir yürüyüşe çıkarmalıyım.

Saatlerdir yalnız."

Yorumumu algılaması birkaç saniye sürüyor, sonra başını sallıyor.

"Elbette. Anlıyorum."

Bir şekilde, tamamen giyinik, neredeyse sevişme halimizden ayrılmayı başarıyoruz ve bir elimi önce gömleğimin, sonra da saçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Penelope," diyor, sesi alçak ve dumanlı. "Evet?"

"Bir daha gitmene izin vermeyeceğim." Dudaklarını yalıyor ve sanki şimdi kullandığım isme alışıyormuş gibi "Penny" diyor.

Yüzüme tamamen bir gülümseme yayılıyor. Sanırım sırttan bir aptalın poster çocuğu olabilirim. "Sen değil misin?"

Başını sallıyor, topaz gözleri bana bakarken yoğunlaşıyor. "Hayır. Sikeyim. Way."

Elimi tutuyor ve kaldırımı işaret ediyor. "Seni eve bırakacağım. Evinin önündeki merdivenlerde seni tekrar öpeceğim. Ve sonra seni yarın tekrar göreceğim."

Gülümsemem Manhattan kadar geniş. "Öyle mi? Bu bir emir gibi mi?"

Biz yürürken o gülüyor. "Belki de öyledir. Yine de ikimizin de sevdiği bir şey olduğuna eminim. Ama neden bunu daha çok bir..." Duruyor, belki de kelimeyi arıyor. "Niyetimin bir beyanı."

Mutluluk bedenimi ve beynimi dolduruyor. Kelimelerle arası her zaman iyiydi. Elini sıkıyorum. "Beyanını kabul ediyorum ve bunu çok istiyorum."

Binama vardığımızda söz verdiği gibi beni çılgınca, derinden, gerçekten öpüyor. Dudakları boynumda geziniyor, en hassas yerimi okşuyor.

"*Seni istiyorum.*" diye fısıldayana kadar etimi öpüyor. Ama Shortcake'in sana ihtiyacı var. İyi geceler demeden önce yürüyüşünüzde ikinize katılabilir miyim? Onunla tanışmayı çok isterim."

İşte o zaman gerçekten bayılıyorum. Benim kızla tanışmak istiyor.

Tasmasını takmak için yukarı koşuyorum ve bir dakika sonra kaldırımdaki Gabriell'in yanına dönüyorum. Yedi kiloluk tüylü bebeğim Gabriell'e bir kez havlıyor, sonra onun hizasında merhaba demek için eğildiğinde onu öpücüklere boğmaya karar veriyor.

"Çok sevimlisin," diyor köpeğime ve bu da dilinin yanağına bir kez daha vurmasını sağlıyor. "Satış neden etkili olduğunu anlayabiliyorum."

Manhattan'da geziniyoruz ve Shortcake sanki ilk kez kokluyormuş gibi benim bloğumdaki çimenleri ve ağaçları koklarken, son on yılın boşluklarını doldurmaya başlayarak sohbet ediyoruz. Şu anda işlettiği restoranlardan, birkaç yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'ne nasıl geldiğinden, kuzeninin yaşadığı Miami'den başlayarak ilk orada açtığından bahsediyoruz. Kendisi gibi Fransız olan işletme müdürüyle olan dostluğundan bahsediyor.

Sıra bana geldiğinde, ona bir barınakta gönüllü olarak çalışmaya başladığımı, sonra bağışlar yazdığımı ve sonunda yöneticiliğe yükseldiğimi anlatıyorum. Delaney'den bahsedip onun en yakın arkadaşım ve en azılı müttefikim olduğunu söylüyorum ve o da onu asla kızdırmamak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylüyor.

Sonra yürüyüşte bize katılmasına izin verdiğim için bana teşekkür etti.

Akşam yemeğinde ona aşık olmamış olsaydım bile, artık bu iş bitmişti. Özellikle de binamın önüne döndüğümüzde telefonunu çıkarıp bir e-posta yazarken konuşmaya başladığında. "Gmail'den Penny Jones'a. Yarın gece benimle dışarı çıkmak ister misin? Akşam yemeği? Kaya tırmanışı? Trapez dersi? Bir müzik grubunu izleyip benimle dans eder misin?" Başını kaldırır ve telefonunu bir hareketle kaydırır. "Gönderdim."

Çantamdan benimkini çıkarıp yeni zarf simgesine tıklıyorum ve yanıtla tuşuna basıyorum. "Evet. Sonuncusu lütfen."

"Mükemmel cevap," diyor ve bana veda öpücüğü veriyor. Yarına kadar. Yukarıya kadar bir bulutun üzerinde süzülüyorum.

Onuncu Bölüm

Penny

Sinsi ayaklarım Central Park'taki toprak patikayı dövüyor. "Sana söylemiştim."

Bilinçli yorum, ertesi sabah koşu arkadaşlarımın bir parçası olan Nicole'den geliyor. Yanında İrlanda Setteri karışımı Ruby var. Diğer yanında ise sarı saçlarını at kuyruğu yapmış Delaney var. Sürünün lideri Shortcake, ekibin en hızlısı ve en korkusuzu olduğu için önümüzde koşuyor.

"Ona ne söyledin, ey İlişki Bilgeliği Kahini?" Rezervuarın tepesini döndüğümüzde ve soluk pembe sabah güneşi yolumuzu aydınlatığında Delaney soruyor.

Nicole, "Bu uzun süredir kayıp olan yüzük teorisi," diyor. "Aynı şey Gabriell'in fırlatılan telefonu için de geçerli."

Kaşlarımı kaldırarak ona şöyle bir bakıyorum. "Nasıl yani?"

"Şey, yüzüğü kaybettiğim zaman," diye başlıyor, köpeğinin tasmaını daha sıkı tutarken kır saçlı, kanişli bir adam yaklaşıyor. "Ruby bir fino köpeği," diye açıklıyor nefesinin altında. "Nedenini bilmiyorum. Her neyse, Greg'le nişan yüzüğümü kaybettiğimde çok korkmuştum."

Shortcake pantolonunu indirip yanından geçen siyah tüylü köpeğe bakarken, "Anlaşılabilir," diyorum. Shortcake bir kaniş-ist değil. "Yüzüğünü kaybetmek, ilk gri saçını bulmak ve spin dersi sırasında regl olmakla birlikte, çıldırmak için kabul edilebilir birkaç nedenden biridir." Sonra ekliyorum, "Bu arada, benim hiç gri saçım yok. Ama olduğunda çıldırmayı planlıyorum."

Delaney avucunu kaldırıp benimkine vuruyor. "Tam orada seninle. Ama sonra kuaföre gidiyorum ve stilistime boyatıyorum."

"İşte , çıldırmıştım," diye devam ediyor Nicole, "ve Greg'e söyleyebileceğim bahaneler ve şeyler için yarışıyordum."

"Olası seçenekleriniz...?"

"İlk olarak, ona evsiz bir adama burrito verdiğimi ve yüzüğün kayıp bardağına düştüğünü söylemeyi planladım."

"Sonra da burrito yemediğini mi hatırladın?" Delaney, Nicole'ü dürtüyor.

Nicole güler ve burnuna vurur. "Aynen öyle. İkinci tercihim, spor salonunda yüzmeye gittiğimde havuzda kaybettiğimi söylemekti."

Onu çürütme sırası bende. "Ve sonra egzersiz için yüzmeye inanmadığını, sadece rahatlamak için yüzdüğünü ve bunun tercihen Los Cabos kayalıklarına bakan bir sonsuzluk havuzunda olması gerektiğini hatırladın."

"Tamamdır," diyor Nicole. "Ve son olarak, ona soyulduğumu söylemekle oynadım. Birinin daireme girdiğini ve onu çaldığını."

"Ve sonuçta bunların hiçbirini yapmadın, değil mi?" Bu sabahki rotamızın sonuna yaklaşırken hızımızı yavaşlatırken söylüyorum.

"Aynen öyle. Çünkü gerçek şu ki, her şey boşa gitti. Ve bazen neyin yanlış gittiğine dair dramatik hikayeler uydurmaya çalıştığımızda, bunlar gerçeklerden daha saçma geliyor."

Nefesim hâlâ hızlı hızlı gelirken ve spor sütyenimin içinde boncuk boncuk ter damlarken arkadaşlarıma dönüyorum. "Ve bunun ne anlama geldiğini söylüyorsun? Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, kayıp yüzük olayından sonra bunun onunla evlenmeyeceğinize dair bir işaret olduğuna karar verip nişanı atmamış mıydınız?"

",," diyor Nicole, yürümeye başladığımızda. "Böyle olması gerekmiyordu. İşte bu yüzden kaderin yüzüğü boşa gönderdiğine inanıyorum." "Bu, Gabriell'in telefonunu kırmasına kaderin sebep olduğu anlamına mı geliyor?"

Nicole başını sallar. "Aynen öyle. Gerçek karmaşıktır ama yine de çoğu zaman basittir. Köpek ev ödevini yemez. Ödevimizi yapmayı unuturuz. Ya da yüzüğümüz kanalizasyona düşer. Ya da telefonumuzu duvara fırlatırız çünkü Amerika'ya gidip aşık olduğumuz kişiyi göremeyeceğimiz için çok sinirleniriz," diyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor.

"Peki bu kader mi yoksa gerçek mi?"

"Belki de aynı şeydir," diye öneriyor Delaney. "Belki de onu bir daha görmemeniz katterdi ve tıpkı Nicole için katterin bir gün kayıp bir yüzük şeklini alması gibi, sen ve Gabriel için de bozuk bir telefon oldu."

"Bu, onun bozuk telefonu ve benim artık çalışmayan telefonumun, o zaman ya da şimdi tekrar buluşamayacağımızın işaretleri olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa bu, katterin bu sefer parkta bir piknik şeklini aldığı ve onunkinden başka bir restoranın bulunmadığı anlamına mı geliyor?"

Delaney'nin dudakları kıvrılıyor. "Sanırım hayatınıza geri dönmesinin bir nedeni olup olmadığını öğrenmek size kalmış."

* * * Bu gece

kırmızı şarap ve karanlık köşeler için.

Duvarları kaplayan kırmızı kadife perdeler ve karanlık, dumanlı aydınlatma ile

Grubun çaldığı SoHo'daki kulüp boğucu ve baştan çıkarıcı. Müzisyenler mıknaş gibi ve solistin sesi çikolatayı eritebilir. İsmi beni gülmekten kırıp geçiriyor, Kahvaltıda Pizza.

"Onları nasıl duydu?" Set arasında kısa bir mola sırasında Gabriel'e soruyorum. Elleri bütün gece üzerimdeydi. Belimde. Kollarımda. Saçlarımda. Onun bu el taktığının beni çok heyecanlandırıldığını söylemiş miydim? Sanki kadran en yükseğe ayarlanmış ve ben onun dokunuşuyla vızıldıyorum.

"Komşum onlara bayılıyor," diye yanıtlıyor. "Eskiden dünyanın dört bir yanındaki senfoniler için çello çalardı, şimdi ise havalı yeni müzikler bulan insanlardan biri."

"Tam benim tarzım birine benziyor. Çünkü bu adamlara bayılıyorum." Son şarabımı da bitiriyorum ve bardağı bırakmak için kolumu bara uzatıyorum.

Gabriel kolunu omuzlarıma daha sıkı doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bu gece üçte iki fena değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Üçte iki ne?"

"En sevdiğiniz şeyler. Şarap, müzik ve köpekler." Duraklıyor, sonra ekliyor. "Ama ekstra olanı unutmayalım. Tatlı."

Sırf beni dinlediği için, gece gökyüzünde parlayan bir kuyruklu yıldız gibi, göğsümden karnıma doğru karıncalanmalar yayılıyor. Çünkü hatırladı. "Belki sonra tatlı yerim. Şimdi, eğer bu kulüpte sarılmak için yavru köpekler olsaydı, Den mükemmel olurdu," diye şaka yapıyorum.

Gülüyor. "Fikrinizi yönetime söylememiz gerekecek."

Boynuma beni ürperten hızlı bir öpücük bırakıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeden önce yüzümü eğiyorum, böylece dudaklarımız buluşuyor ve daha fazla fısıldaşıyoruz. Yumuşakça mırıldanıyor ve ben öpücüğü derinleştirirken bu ses göğsünde hissedebildiğim alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. İçime bir heyecan yayılıyor ve bu kez onun tepkisinden kaynaklanıyor. Bunu ona yaptığımı bilmesinden.

Bazı açılardan Gabriel ile hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum. İşte yine birbirimize sarılmış Fiziksel kısım ilk tanıştığımızdaki kadar kolay, kimya ilk günkü kadar elektrikli ve anlđk.

Yine de, aramızda on yıl geçti ve geceyi daha fazla el ele geçirmek istesem de, bu adamı daha iyi tanımak istiyorum.

Bir şekilde öpüşmeyi kesmeyi başarıyorum ve o da şakacı bir inilti çıkıyor. "Beni böyle kızdırman hiç adil değil," diyor ellerini kollarımda gezdirip kalçalarımaya koyarken.

"Bana üç şey söyle," diyorum göğsüne vurarak. "Dünyanın mutlu bir yer olabileceğine dair ."

"Bakalım," diye başlıyor tavana bakarak ve aksanı kalınlaşıyor. Portekizce düşünüp düşünmediğini ya da rüyalarını bu dilde mi yoksa başka bir dilde mi gördüğünü merak ediyorum. Derin düşüncelere daldığında ya da hazzın derinliklerine daldığında zihni duyduğu ve konuştuğu ilk dillere geri dönüyor mu? Bu da beni daha önce yaptığı gibi hala Fransızca gelip gelmediğini merak ettiriyor. Muhtemelen onunla ilgili en ateşli şeylerden biriydi, sınıra yaklaştığında ana dilinde inlemesi ve kirli kelimeler inlemesi. Gözlerimle tekrar buluştuğunda cevabını dinlemek için yaramaz düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. "İlk olarak, güzel dövmeleer demek zorundayım."

"Seninkiler çok güzel. Kollarında yenileri var," diyorum parmaklarımı mürekkeple kaplı ön kolunda gezdirerek. Sonra parmak ucumu koyu siyah bir çizginin üzerinde gezdiriyorum. "Bu kabile bandı mı? Ne zaman aldın?"

"Birkaç yıl önce. Aile demek."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Mükemmel," diyorum, şimdi ailesine nasıl destek olduğunu düşünerek. "Bence ailene bakabilmen inanılmaz bir şey."

"Bu bir hediye. Bunu yapabildiğim için şanslıyım." "Peki ya bu?" Dairesel bir tasarım çiziyorum.

"Güneş. Kader için. Sen gittikten kısa bir süre sonra yaptırdım. Bu bana odaklanmam gerektiğini hatırlattı. Her şey darmadağın olsa bile geleceğime inanmaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyordu."

"İnancın vardı."

"Yaptım. Birçok şeyde."

"Tamam, güzel dövmelelerimiz var. Diğer kanıt noktalarınız neler?" Soruya geri dönerek söylüyorum.

"İkincisi yeni yerlere seyahat etmek olmalı. Yeni kasabalar ya da şehirleer keşfetmek. Bir kültürü ya da bir halkı tanımak."

Sanki benim dilimden konuşuyor, çünkü ben de onları seviyorum. "Evet. Çok aceleci, değil mi?"

"Tamamen." Derin bir nefes alır. "Ve bir bakalım. Üçüncü bir şey..." Sanki beni inceliyormuş gibi başını eğiyor. Sağ elini kaldırıp saçlarını usulca yüzümden çektiğinde, sanki cevabı bende buluyormuş gibi hissediyorum. Sesi alçalıyor, bakışları niyet dolu. "Gözlerin."

"Ah dur," diyorum, tatlı sözlerinden tenim cızırdarken kızarıyorum.

"Bunu kastetmiyorsun Penny. Gerçekten durmamı istemiyorsun." Yoğun bakışını hiç kesmiyor ve sanki etrafımızdaki herkes gölgede kalmış, gecenin spot ışığı sadece bizi aydınlatıyormuş gibi hissediyoruz.

Başımı sallıyorum ve nefes nefese cevap veriyorum: "Hayır, hiç de öyle demek istemedim." Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve başparmağını çene çizgimde gezdiriyor.

Daha da yaklaşarak vücudunu benimkine yaklaştırıyor, ereksiyonu kot pantolonumun üzerinde nefis bir şekilde belirginleştiriyor. "Gabriel," diye fısıldıyorum ince bir iniltiyle.

"Ne oldu Penny?"

"Sanki-"

Tıklım tıklım dolu kulüpte bir yankı kesiliyor ve gözlerimi alçak sahneye çeviriyorum. Şarkıcı boğazını temizliyor ve mikrofona konuşuyor. "Selamlar. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler. Harika bir kalabalık olduğunuz için sizinle paylaşmak istediğimiz yeni bir şarkımız var. Ama bu biraz daha yavaş."

Gitarist ilk akoru çalarken yüzümü sevgilime doğru eğiyorum. "Dans et benimle."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kalabalık dans pistine doğru birkaç adım ilerliyoruz ve kollarımı boynuna doluyorum. Ellerini kığımın üzerinde dolaştırıyor. Sonra bir yanağı sıkıyor.

Nefesim kesildi.

"Peki daha önce söylemek üzere olduğun şey neydi? *Sanki birazdan...*" diye şakacı bir imada bulunurken şarkıcı balad tarzında bir şarkıya başlıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun."

Biz sallanırken o başını sallıyor. Çok yakınız, birbirimize çok bağlıyız. Kemiklerim ona duyduğum arzuyla titriyor. "Hayır, söyle bana."

"Sadece seninle bu şekilde birlikte olmak neredeyse uygunsuz hissettiriyor."

Leğen kemiğini benimkine sürüyor, kalın aleti kıyafetlerinin arasından çok sert görünüyor. "Neredeyse uygunsuz mu?" diye soruyor, meydan okuyan bir bakışla kaşlarını kaldırarak.

"Sadece neredeyse mi?"

İçimdeki sıcaklık hızla artıyor, onun için acı çektiğim bacaklarımın arasına hücum ediyor. "Peki," diye homurdanıyorum. "Senin bu kadar sert olman ve benim bu kadar ıslak olmam uygunsuz," diyorum ve sanki cesur davranarak onu şok etmişim gibi gözleri açılıyor.

Daha da yaklaşırken içinden bir hırıltı yükseliyor. "Şu anda seni sikmeyi bu kadar çok istemem uygunsuz," diye homurdanıyor.

Ve ben alevler içinde
kalıyorum. *Siktir*
demesine bayılıyorum.

Çünkü şu anda ihtiyacım olan şey bu.

Bu şekilde dans ediyoruz, birbirimize bastırarak, sürtünerek, hareket ederek, diğer tüm bedenlerin ortasında. Onun her şeyinin farkındayım; teninin sıcaklığı, kirli sakalının çizikleri, ereksiyonunun çelik gibi baskısı. Benim ona duyduğum şehvetin aynısını onun da bana duyduğunu.

Elbette, aradan on yıl geçti. Belki ikimiz de değiştik ve büyüdük. Ama bazı şeyler aynı kaldı. Barselona'da bizi ateşleyen kimya, on yıl sonra New York'ta daha da güçlü.

"Asıl uygunsuz olan, sana ne kadar eziyet edeceğim," diyor gözlerinde ateşli bir parıltıyla.

"Neden bana işkence ediyorsun?" Lanet olası bir kulübün ortasında aleti bana sürtünürken düşünemiyorum. Bir daha asla düşünmek istemiyorum. Onunla her şeyi hissetmek istiyorum.

Ağzını boynuma daldırıyor, boğazımın çukuruna beni kıvrandıran bir öpücük konduruyor. Sonra boynumun sütununu öpüyor ve bu tür bir hayranlıktan kurtulabileceğimden emin değilim. İstemiyorum da.

"Çünkü," diye hırlıyor. "Beklemeye değer olduğunu istiyorum için."

Sözlerinin tüm ağırlığı çökünce geriliyorum. Kanıtlamak istiyor Teoride sevdiğim bir duygu. Pratikte, vücudum *beni şimdi al* diye bağırıyor.

"Berbatsın," diyorum.

Gözleri muziplikle parlıyor. "Biliyorum. Ama birkaç dakika içinde korkunç olmayacak."

Elimi tutarak beni dans pistinden çıkarıp koridora doğru sürüklüyor. Bir köşeyi döndüğümüzde müziğin sesi azalıyor ve bir tuvaletin kapısını açıyor. İçeri girince etrafa bir göz attım. Tek bir kabin.

Kirli işler için tasarlanmış kulüp banyoları. Siyah fayansları ve mavi aydınlatmasıyla karanlık ve seksi, "şimdi beni becer" diye bağırıyor.

Kapıyı kilitliyor ve beni duvara doğru iterek kafese kapatıyor. Onun sertliğini seviyorum. Barselona'da daha nazikti. Şimdi, çocuk eldivenlerini çıkardı. Artık bakire değilim ve onun beni hırpalamasını arzuluyorum.

Bir eli belimden yukarı, göğsümün üzerinden, sonra başımın arkasından kayıyor ve vücudumda ilerlerken beni titretiyor. Avucunu başımın arkasına dolayarak kafatasımı kavırıyor. Diğer eli gömleğimin eteğiyle oynarken, "Demek ahlaksızsın, Penny?" diye soruyor. Parmakları kumaşın altından geçerken titremem uzun ve sürekli bir ürpertiye .

"Çok edepsiz," diye inliyorum, kalçalarımı dışarı çıkararak.

"Bakalım ne kadarmış," diyor parmağını kotumun düğmesinde gezdirirken.

Parmakları benimle oynarken, düğmeyle oynarken nefesim kesiliyor. Kalbim göğsümde acımasızca çarpıyor. Arzu bacaklarımdan yukarı tırmanıyor, kıvrılıyor ve bükülüyor. Fermuarı kaydırarak açtığında inanılmaz derecede daha sıkı sarılıyor. Tanrım, sanırım beni soyarken boşalabilirim.

Bu düşünceyi kendime saklamamalıyım, bu yüzden yüksek sesle söyledim. "Sanırım beni soyma şeklinden boşalabilirim."

İnliyor ve dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Daha yeni başladım."

"O zaman lütfen durma."

"Asla," diyor, sesi sert ve talepkâr ve aksanı konusunda haklıydım. Şu anda daha güçlü, sanki içgüdü mantıklı düşünceyi kapatıyor. Artık cinsel yaratıklarız, tüm ateşimiz, şehvetimiz ve arzumuz.

Parmakları kotumun içine dalıyor, külotumun dışından kayıyor, hafifliyor, oynuyor, oynuyor. Bacaklarımda arasında bile değil ve istediğim yere dokunmazsa ölebileceğimi düşünüyorum.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, kalçalarımı itiyorum, omuzlarını tutuyorum. "Sana yalvarıyorum."

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük bırakıyor. "Bana asla yalvarmak zorunda kalmayacaksın. Seni her zaman becermek istiyorum."

"Ama beni bekleteceğini söylemiştin."

Eli bacaklarımda oynarken, parmakları külotumun ıslak panelinin üzerinden geçerken, "Seni becermek için başka yollarım da var" diye homurdanıyor.

Şehvet beni tüketiyor. Beni kozalıyor. Beni sarıyor ve ben buyum işte -Ateşli gelme arzusu. "Beni parmaklarınla becer." Ben kesinlikle

yalvarıyor ve ben bununla iyiyim. "Sana çok ihtiyacım var. Lütfen."

Sonunda beni o enfes ıstırabımdan kurtarıyor ve parmaklarını üzerimde gezdirirken inliyorum. "Oh Tanrım. Aman Tanrım."

Omuzları titriyor ve bana yaklaşıyor, parmakları hızlı ve muhteşem bir ritim bulurken zayıf vücudu yanıma bastırıyor, tüm kaygan ıslaklığımda kayıyor, şişmiş sinir demetimi arıyor ve sonra beni çılgına çeviriyor.

Gözlerim kapanıyor ve vücudum bembeyaz yanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve sanki elektrikle uğulduyor gibiyim.

Dudaklarımdan sesler ve vahşi sesler dökülüyor. Ve onunkinden de.

Evet, lütfen. Çok ateşli. Benim için gel.

Bunun için iki kez sormasına gerek yok.

Neredeyse geldim. Dans pistinde uçurumun kenarındaydım. Beni duvara ittiğinde havada asılı kalmıştım. Şimdi o son uçuruma tırmanıyorum. Parmağı klitorisimin üzerinde uçarken, içime bir tane daha sokuyor ve ben daha fazla sürtünme arayışıyla elini aşağı indiriyorum. O kadar ileri gitmişim ki artık nerede olduğumu bile bilmiyorum. Dizlerim bükülüyor ve düşmemem için beni daha sıkı kavırıyor. Saniyeler içinde tüm o coşkulu hisler içimde dönüyor ve paramparça oluyorum.

Kırılıyorum, güzel, sevimli mutluluğun parçalarına ayrılıyorum. Sessiz değilim.

Ağlıyorum, inliyorum, adını haykırıyorum ve başımın arkasındaki el ağzımı kapatarak en yüksek çığlıklarımı örtüyor. Vücudumun her köşesini zevk dalgaları kaplıyor. Nefes nefese kalıyorum ve inliyorum ve bir şekilde gözlerimi tekrar açma yeteneğini bulduğumda, bana yaramaz bir sırrı varmış gibi sırtıyor.

Ağzımı bıraktı. "Ne?" diye soruyorum.

"Hatırladığımdan daha da güzelsin." "Öyle miyim?"

Başını sallıyor. "Evet, ama özellikle sen geldiğinde."

Aptalca gülümsüyorum. "Sanırım bu tatlı yiyeceğim." Sırtıyor.

"Dörtte üç o zaman."

Sonra ona uzanıyorum. Ama avucumu ereksiyonunun üzerine "Bırak beni" dediğimde başını sallıyor.

"Hayır. İkimize de eziyet etmek istiyorum."

Ve o gece eve gittiğimde onu daha önce hiç istemediğim kadar çok istedim.

On Birinci Bölüm

Gabriel

Ertesi gece Modern Sanat Müzesi'ne gidiyoruz. Tablolar arasında dolaşırken, gittiğimiz yerler ve gelecek olanlar hakkında konuşuyoruz.

Bir Magritte'in önünde durduğumuzda, "Dünyayı yeniden keşfettiğinde nereye gitmek istediğini söyle bana," diyorum.

Dudağının kenarını kemiriyor, hemen cevap vermiyor. Sonra şöyle diyor: "Kyoto, tüm tapınakları görmek için. Prag, çünkü kulağa bir masal şehri gibi geliyor. Ve Maldivler, bulunamayacağım bir yerde olmak istediğim zamanlar için."

Cevaplarını dosyalıyorum, zihnimdeki çekmecelerde güvenle saklıyorum, ki bu çekmeceler şimdi ona yeniden açıldı. Sanki bir zamanlar sonsuza dek kaybolduğunu sandığım bir fotoğraf albümüne rastlamış gibiyim, ama artık yeni sayfalar, yeni resimler, yeni anılar var. "Dünyadan kaçmaya mı çalışıyorsun Penny?"

Köşeyi döndüğümüzde başını sallıyor. "Son zamanlarda değil. Ama kaçmak isteseydim, suyun üzerindeki o cennet gibi kulübelere birinde olmak isterdim," diyor kolunu iki yana açarak. Konuşurken gözleri parlıyor. "O türden bir yer biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, uzak bir adaya yaptığım yolculuğu hayal ediyorum. "Suyun kristal berraklığında, kumun şeker gibi olduğu ve gökyüzünün sonsuz bir mavilikte uzandığı bir yer."

Memnuniyetle iç geçiriyor. "Evet. Bu. Beni oraya götür."

Bir kolumu beline doladım. "Seni her yere götürebilirim."

Sonra onu bir Kandinsky'nin önünde derin ve sert bir şekilde öperim. Tadı karamel, anılar ve tüm kirli hayallerim gibi.

Köşede duran güvenlik görevlisi boğazını temizlediğinde, kıs kıs gülerek ilerliyoruz. "Buranın bir heykel müzesi olmaması çok kötü. Seni devasa bir heykelin arkasına çekerdim ve seninle hınzırca oynardım."

Bana baktı. "İşkence planınızın bir parçası olarak asil bir sanat kurumunu kirletmek. Şok oldum."

"Yanlış hatırlamıyorsam PDA konusunda her zaman oldukça başarılıydık," diyorum, başka bir galeride dolaşırken elimi omurgasında gezdiriyorum. "Papabubble'ı hatırlıyor musun?"

Duruyor ve başını eğiyor, zamanda geriye kayıyor gibi görünüyor. Sonra gözleri açılıyor. "Karamel dükkanı. Aman Tanrım, karamel dükkanı."

"Karameler bayılırdın. En sevdiğin olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Sesini fısıltıya düşürerek bana yaklaşıyor. "Tezgâhın arkasında şekerleme yaparlarken elin neredeyse eteğimdedi."

"Pratik olarak mı?" Barselona'daki zanaatkar karamel dükkanını ziyaretimiz sırasında ellerimi belinde dolaştırdığım ve sonra daha da aşağıya indirdiğim zamanı anlatmasına gücenmiş gibi davranarak söylüyorum. "*Aslında* öyle olduğuna eminim."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor. "Sadece bir an için. İnsanların içinde böyle devam edemezdim. Elini ittim."

Teslimiyetle kendiminkini kaldırdım. "Bu beni çok üzdü."

"Belki de odana döndüğümüzde bu yüzden üzerime atladın."

"Dudaklarının tadı karamel gibiydi ve sen en tatlı günah gibi görünüyordun.

Nasıl yapmam?"

Seksi bir meydan okumayla yaklaşıırken gözleri yaramazlıkla dans ediyor. "Peki ya şimdi? Tadım nasıl?"

"Bulmak istiyorum-"

Ama bir anne yanında iki kızıl saçlı ilkokul öğrencisiyle galeriye girdiğinde kendimi durduruyorum. Penny doğruldu ve başparmağıyla kırmızı-siyah lekeli bir tuvali işaret etti. "Jackson Pollock. Abartılıyor mu? Değersiz mi?"

Elimi göğsüme götürerek tevazu gösteriyorum. "Ben sadece alçakgönüllü bir aşçıyım. Onun gibi bir sanatçıyı nasıl yargılayabilirim?"

Alay ediyor. "Aşçılık şef, kışımın kenarı."

Gizli saklı değil, kışına bakıyorum. "Çok güzel bir kış var," diyorum üçlü gözden. "Bundan bahsetmiş miydin?"

"Hayır, onu övmekten çekinmeyin" diyor ve elime uzanıyor. "Bu arada, senin basit bir şef olduğunu düşünmüyorum. Okuduklarıma bakılırsa tam bir süperstarsın ve geçen gün benim için yaptıklarına bakılırsa, tüm övgüleri hak ediyorsun."

Parmaklarını sıkıyorum. "Teşekkür . Belki senin için yemek yapmama izin verirsin.

Sadece sen."

"İzin mi vereyim?" Kaşlarını çatıyor. "Benim için yemek yapmanı istememe ne dersin?"

"Çok isterim." Sonra geçen gece söylediği bir şeye geri döndüm. Bana playboy şefi demesine. "Diğer isimler seni rahatsız ediyor mu? Benim hakkımda söylenenler?"

Sanki düşünüyormuş gibi nefes veriyor. "İlk başta, evet. Ama artık değil. Gerçekten sadece burada ve şu anda sen ve ben olduğumuza odaklanmaya çalışıyorum. O zaman ve şimdi arasında olanlara değil."

"Artık değil mi? Emin misin?"

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Eminim." Umarım ciddidir. Geçen gece o sözleri bana hakaret eder gibi savurmuştu. Kırıldığını anladım ve onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynısını yapardım. Yine de aramızda olanların *bizimle* ilgili olmasını istiyorum.

"Ben de aynısını yapıyorum." Şakağıma dokunup göz kırpmıyorum. "Ayrıca, beynim bana harika bir oyun oynadı. Barselona'dan ayrıldığın andan geçen gün restoranıma girdiğin ana kadar ne yaptığına dair tüm düşünceleri siliyor."

Gülüyor. "Güzel numara."

"Öyle. Tam bir boşluk gibi. Bayılıyorum," diyorum, çünkü başka bir erkeğin ona elini sürdüğü düşüncesinden nefret ediyorum. Doğam gereği kıskanç bir adam değilim ama bu kadına başka birinin dokunmuş olma ihtimali bile beni alevlendiriyor. Onun on yıldır rahibe olduğunu düşünmek gerçekçi değil ama onunla birlikte olan tek kişi benmişim gibi davranmayı tercih ediyorum.

Evet, muhtemelen bu beni bir pislik yapar. Belki de bu konuda öyleyimdir.

Şaşkınlıkla başını sallar. "Evet, Gabriel. Ben bir kar tanesi kadar safım. Tıpkı seninle tanıştığım günkü gibi."

"Mükemmel cevap," diyorum ve burnunun ucuna hızlı bir öpücük bırakıyorum.

Matisse'in bir Japon balığı tablosunun önünde dakikalarca öpüştükten sonra, PDA'mızı müzenin dışına taşımanın en iyisi olacağına karar veriyoruz. Oradan ayrıldık ve kaldırımda bizi bekleyen uzun, şık arabaya bindik. Şoför arabayı kenara çekti ve bölmeyi kaydırmadan önce ona sadece sürmesini söyledim.

"Zevkten bahsetmişken... şimdi sana işkence edebilir ?" diye soruyor ve isteğini reddetmek aptallık olur.

"Sanırım sizin işkence tarzınıza uygunum."

Çok geçmeden kot pantolonumun fermuarını açtı ve beni ağzına aldı ve bunu söylemeye utanmıyorum çünkü bir tanrıça gibi görünüyor.

Tanrıçam.

Uzun saçları kalçalarımın üzerine dökülmüş güzel kadınım ve kırmızı dudakları sert uzunluğumun etrafına sarılmıştı. Ellerim başını kucaklıyor ve onu yukarı aşağı yönlendiriyorum, ona her zaman ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyorum. Ona bakarken inliyorum, başı bacaklarımın arasında sallanıyor. Dili ilahi. Ağzı cennet gibi. Ve dişlerini şaftım boyunca en ufak bir şekilde sürüklediğinde, oral seks melekleri onaylayarak ağlıyor.

Çünkü kutsal cennette, Penny sevdiği gibi üzerime iniyor ve Tanrı biliyor ki onu görmeyi, hissetmeyi, kokusunu seviyorum. Ve özellikle de tutkusu - bunu yapmayı ne kadar çok istiyor gibi görünüyor. Sikimin üzerinde hareket ederken inliyor ve çok güzel sesler çıkarıyor - mırıltıları, inlemeleri, beni emerken çıkardığı zevk sesleri.

Nefesim kesiliyor ve zevk bedenimin derinliklerine işliyor. Sonra, arzu daha yoğun, daha vahşi, daha öfkeli büyüyor. Ellerim onu daha sıkı kavıyor, güzel ağzını sikerken başını tutuyor.

Penny ve ben ilk tanıştığımızda tutkumuz hiç azalmamıştı. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamazdık. Hâlâ ona doyamıyorum ama bu sefer daha özgür olduğumuzu da fark ettim. Daha önce bana hiç böyle davranmamıştı. Daha gençti, daha keşifçiydi. Şimdi daha vahşi ve aç ve bu çok çekici.

Sikimle iyice gerilmiş açgözlü ağzına bakarken onun adını inliyorum.

Çok iyiydi.

Çok ateşli.

Sen.

Tanrım, sen.

Düşüncelerim daha basitleşiyor ve kelimelerim artık İngilizce değil. Penny beni yalayıp emerek ilahi bir vecd haline sokarken, kısa süre sonra artık kelimeler değil, sadece homurtular, hırıltılar ve sesler çıkıyor.

Ağızına boşaldığımda, orgazmım kanımı yakıp kemiklerime yayılıyor.
Sadece bana destansı bir oral seks yaptığı için değil. Çünkü bana verdi.
Bu kadın beni bir kez büyüledi ve yine büyüledi.
Onunla çok uzaklaştım ve asla geri dönmek istemiyorum.

* * * *

Tina'nın kaşlarını kaldırması bana inanmadığını gösteriyor.
Taze fesleğeni ona uzatırken ve bıçakla işaret ederken kendimi bir kez daha savunuyorum. "Elbette başka kadınlardan vazgeçmekle ilgili bir sorunum yok," diyorum, aksini iddia etmesine inanamayarak.

"Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Ciddiyim. Neden benden şüphe ediyorsun? Büyük bir kadın hayranı olmam, *tek bir* kadınla birlikte olamayacağım anlamına gelmez."

Bıçağı yaprakların üzerinde kaydırırken şöyle diyor: "Tüm bu kadın erkeği kişiliği kimliğinizin bir parçası. Sadece bir erkek olarak değil, bir şef olarak da."

"Böyle bir çılgınlığı nereden buluyorsun? Böyle bir küfür ettiğiniz için yemek pişirme derslerinizin geri kalanını iptal etmem mi gerekiyor?"

"Bunu bana asla yapmazsın," diyor kararlı bir şekilde, bıçağı yere bırakıp bilge gözlerindeki cüretkâr bakışla beni kıştırarak. "Başka kim sana karşı bu kadar açık sözlü olabilir ki?"

Gülüyorum. "Güzel. Çok hoş ve açık sözlüsün. Ama kimliğimle ilgili bu saçmalık da ne?"

Sesi yumuşuyor. "Yıldızınız, kadın cinsi arasındaki popülerliğinizle birlikte yükseldi. Bunu kendiniz de söylediniz. Belki tam olarak bu terimlerle değil ama bunu anlamak zor değildi. O programa çıkar çıkmaz ve restoranlarınız daha popüler hale gelir gelmez, kadınlar akın akın size gelmeye başladı."

Kadınlar ve başarının el ele gittiğini söylerken haksız değil. Evet, belki de bir şef olarak yükselişimin, flörtlerim söz konusu olduğunda basın ilgisinin artmasıyla, maceralarımın çoğalmasıyla ve çok daha fazla kadınla paralel gittiği doğru. "Ve bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kadınlara olan düşkünlüğünüz sadece kadınlarla ilgili değil. Bence bir parçanız başarınızın şovun yarattığı tüm kişiliğe bağlı olduğuna inanıyor."

Senin için. Seni en seksi şef olarak şekillendirdiler. Ve asıl soru şu: Bir kez bağlandığında, o tacı hâlâ takabilecek misin?"

Onun fikrini reddederek alay ediyorum. Yemek pişirmek benim aşkım ve bekâr, evli ya da başka bir şekilde bu işi yapmam gerektiğine yürekten inanmasaydım, sayısız saat boyunca bir ocağın, bir tavanın ve bir su ısıtıcısının başında köle gibi çalışmazdım. "Teoriyi seviyorum, ancak gerçek şu ki, profesyonel ve sosyal kimliklerim iç içe geçmiş olsa bile, müşterilerin ne olursa olsun geleceğini bilecek kadar yeteneklerime inancım var."

"Güzel."

"Ayrıca, geçmiş geçmişte kaldı, değil mi?" Bana gülümseyerek cevap veriyor.

Öyle olsa iyi olur. Geçmiş gerçekten geride kalsa iyi olur.

On İkinci Bölüm

Penny

O haftanın ilerleyen günlerinde şehir merkezinde Gabriel'in restoranına gittim. Christopher'a döndüğümde, kapının üzerinde bir işaret feneri gibi asılı duran kırmızı ahşap tabelayı fark ediyorum. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce bu caddede yürürken, kendimi çelikleştirerek, ne bekleyeceğimi bilmeden yürümem ne kadar komik. Zırhımı kuşanmış, savaşa hazırdım.

Sonra, beni tanımıyor görüldüğünde bir döngüye atıldım.

Şimdi, önümüzdeki hafta sonu yapılacak etkinliğin planlarını tamamlamak üzere lokantasına doğru yürürken, içimde güven ve mutluluk karışımı bir duygu dalgalanıyor. Buraya son gelişimden bu yana çok hoş bir değişiklik oldu. Avucumu cam kapıya bastırduğimde, istediği kadın olarak giriyorum, gitmesine izin veremeyeceği kadın olarak.

Ama sarı saçlar gördüğümde ve bir kadının kahkahasını duyduğumda içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

"Böğürtlenleri deneyene kadar bekle. Bu akşam kesinlikle böğürtlenli turta yapacaksın" diyor, sesi bir kedinin mırıltısına benziyor.

Gözlerim Greta'nın başının arkasına ve uzun saç perdesine takıldığında içimdeki gerginlik artıyor. Barda Gabriel ile sohbet ediyor. Henüz öğle yemeği vakti olmadığı için restoran sessiz. Bir tutam siyah saç gözlerinin üzerine düşüyor ve bir an için onun elini uzattığını hayal ediyorum, sanki saçlarını onun için tarayacakmış gibi.

Kıskançlık kanımda alev alev yanıyor. Sırtına atlayıp saçlarından tuttuğum ve gözlerini oyduğum bir fantezi ortaya çıkıyor.

"Lezzetli bir böğürtlenli tartı çok severim," diyor ona ve işte o zaman saldırımı başlatmalıyım. Havadan. Tam bir kadın kadına pusu. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselirim ve açığı doğru ayarlarsam kendimi onun üzerine atabilir, onu yere yapıştırabilir ve erkeğimden uzaklaştırabilirim.

Ama sonra olan bu değil.

Çünkü bundan sonra olacakların ne onunla ne de onunla bir ilgisi var. Benimle ilgisi var.

Nefes alarak, serseri düşüncelerimi kovuyorum.

Gabriel'e güveniyorum, ama bundan daha fazlası, kendime güveniyorum. Hayatta neyi hak ettiğimden şüphe ettiğim, beni ektiği için sevilmediğimi düşündüğüm zamanlar oldu. Ama yıllar geçtikçe seçimler yaptım ve değişiklikler yaptım. Yaşamak istediğim hayatı aradım. Evet, gelmediğinde incinmişim. Derin, korkunç bir şekilde yaralandım. Ve uzun bir süre içime kapandım. Belki de bir başkası için kendimi çok uzağa ya da çok derine düşürmedim.

Ve kendimi incinmekten koruduğuma inanmışım.

Ama şimdi biliyorum ki başka bir erkeğe aşık olmamamın nedeni bu değil.

Gabriel'e bakarken, kalbim vahşi bir çılgınlıkla çarpıyor, nedeni şu - kalbim ona uzun zaman önce verildi.

Ve şimdi, benim sayemde ve bu sefer yaptığım seçimler sayesinde buna tamamen sahip. Ona güvenmek. Bize inanmak. Onun benimle olduğuna inanmak.

Onunla flört etse bile, bunun onun kimi istediğini değiştirmeyeceğine inanmayı seçiyorum.

Hâlâ beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

Böğürtlenli turtta hakkında yorum yapsa bile, bu gece onunla eve gitmeyecek. Beni yatağına götürecekt.

Ve daha önce kiminle birlikte olduğu ya da kaç kadının "en seksi şefi" istediği umurumda değil. Ürün satıcısından gözlerini ayırdığında ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, dünyamı sarsacak şekilde parlıyorlar.

Olması gerekenin arasına girebilecek hiçbir geçmiş yoktur.

Biz.

Beni gördüğünde kehribar rengi gözleri mutlulukla parlıyor. Sadece odayı aydınlatmakla kalmıyor, tüm şehre güç veriyorlar. Tatlı yaptığı kişi benim.

Saklayamadığım bir sırtışla ona doğru yürüyüp merhaba diyorum, sonra da Greta'ya elimi uzatıyorum. "Ben Penny Jones. Küçük Dostlar'ı yönetiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Güzel yüzünde bir gülümseme belirir. "Aman Tanrım. Küçük Dostlar'dan bir köpeğim var. Tam bir kucak köpeği prensi olan minik bir Min Pin. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim."

Gülümsemem şimdi onunkiyle eşleşebilir. "Bunu duyduğuma sevindim. Adı ne? Nasıl biri?"

Greta cebinden telefonunu çıkarıyor ve şönil bir örtünün üzerine uzanmış, patilerini zarıfçe çaprazlamış küçük dostunun fotoğrafını göstermeye başlıyor. Prenses Diana'nın ikinci oğluna karşı hep bir şeyler hissettiği için ona Prens Harry adını verdiğini söylüyor.

"Onun için mükemmel bir isim," diyorum telefon fotoğrafında çenesini okşuyormuş gibi yaparken. Gülüyor ve sonra oğluna cıvıldıyor.

Gabriel kolunu bana doluyor ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurup kulağıma yumuşak ve seksi bir şeyler mırıldanıyor. Sonra bana eliyle işaret ederken diğer kadına dönüyor. "Greta, Penny sana dün bahsettiğim kadın. Kaçıp giden kadın. Bir zamanlar kaybettiğimi sandığım kadın."

Greta ışınlanıyor. "Görünüşe göre bulunmuş."

Gabriel beni daha sıkı kavlıyor. "Ve daha mutlu olamazdım. Özellikle de bu akşam yemeğe geldiğinde menüdeki tatlıyı beğeneceğini düşündüğüm için."

Kalbim yerinden gibi oluyor. "Sabırsızlanıyorum," diyorum, sesim biraz soluk soluğa.

Greta Gabriel'in omzunu okşuyor, sonra bana sarılmak için yaklaşıyor. İşte o zaman anlıyorum ki o dokunmayı seven insanlardan biri. Konuşmayı seven. Onunla ilk tanıştığım andan sonra yaşadığım tüm o endişeleri ben uydurmuştum. Onun için sadece benim hayal ve geçmişten gelen şüphelerimle beslenen bir hikaye yaratmışım. Bu şüpheler artık geride kaldı ve gerçek şu ki Greta çok hoş bir insan.

"Siz ikiniz benim için çok tatlısınız," diyor Greta. "Bütün bu baygınlık beni yumuşatmadan gitsem iyi olacak."

Sonra göz kırpıp gidiyor ve ben içeri girdiğimde kızmamayı seçtiğim için memnunum. Greta'nın bu kadar sevimli olduğunu bilmeden önce Gabriel'e güvenmeyi seçmişim.

Ama artık başka kadınları düşünmek istemiyorum. Kendim hakkında konuşmak istiyorum. Bir omzumu kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Yani kaçan ben miyim?"

Ağzını benimkine yapıştırıp *evet diye* fısıldayarak cevap veriyor. Hava almaya çıktığımızda.

Bir şekilde Parkta Piknik planımızı bitirmeyi başardık ve öğleden sonra böğürtlenli turta, bu gece ve o hakkında hayaller kurdum.

Delaney'i arayıp bu akşam Shortcake'e bakmasını istedim. İçimde eve gelemeyeceğime dair bir his var.

On Üçüncü Bölüm

Gabriel

"Seni ben yaptım-"

Kapıyı açıp Penny'yi gördüğümde gözlerimi kırıştıyorum. Hayatımda gördüğüm en ince askılara sahip siyah, kolsuz bir atlet baştan çıkarıcı bir şekilde üzerinde sallanıyor. Vücudundaki sanatı ortaya çıkarıyor. Çiçekler ve sarmaşıklar koyu pembeler ve derin morlarla teninde dolaşıyor. Saçları yine bir yandan tutturulmuş ve bu onun imzası gibi bir şey... en azından benim için.

Dar kot pantolon ve siyah topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor ve kapımın eşiğindeki kadını içime çekerken, uyarılmam en üst vitesine geçiyor.

"Paella," diye tırmaladım, sonunda cümleyi bitirdim. "Sana paella yaptım."

Bir şişe Albariño'yu bana doğru itiyor ve başını sallıyor.

Beyaz şarabı alırken kaşlarımı çatıyorum. "En sevdiğin şarap olduğunu sanıyordum. İspanya'da bayılırdın."

"Bayılıyorum," diyor parmaklarının ucuyla göğsümde gezinirken. "Ama yemek için bekleyebilirim."

"Bu da başka bir şey için bekleyemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Bir yumruğu dışarı fırlayıp siyah gömleğimi kavırıyor. "Hayır," diyor tıslayarak. "Bana yeterince işkence ettin. Artık buna bir son ver, Gabriel. Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar."

Şarabı alıp buzdolabına koyduktan sonra ocağı kapatıyorum. Tencereler kaynamaya devam edebilir. Bulaşıklar bekleyebilir. Şarap kadehlerinin doldurulmayı beklemesi gerekecek.

"Senin mutsuz olduğun düşüncesinden nefret ediyorum, aşkım." Elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Vücudu benimkine yapışıyor ve kısa sürede birbirimize kenetleniyoruz, iki aşık birbirine karışıyor. Uzuvlarımız, giysilerimiz, tenimiz ve umutsuzca yakın olma ihtiyacımız var ve sonra daha da yakın.

Bu kadın.

Aman

Tanrım.

Beynim parazitlerle doluyor. Kafam bulanık. Onunla birlikte bulutlardayım.

Bazı açılardan, Penny'yle neden böyle hissettiğimi anlamak istiyorum yine de bu numarayı nasıl yaptığımızı asla bilmek istemiyorum. Çünkü birlikte olmamız sihirli bir şey. Ve eğer birbirimize nasıl uyduğumuzun bir sırrı varsa, bu belki de kimya artı arzu, şehvet artı tutkunun birbirleri için daha mükemmel olamayacak iki insana eşit olması kadar basittir.

O benim için yaratılmış, eminim. Penny benim için. O hem başlangıç hem de son ve bir kıvılcımla başlayan şey kalbimde, zihnimde ya da bedenimde asla sönmeyecek bir ateşe dönüştü.

Öpüşmeyi kesiyoruz ve nefesim sert bir solukta geliyor. "Benimle gel," diyorum, elini tutup onu yatak odama götürüyorum.

Ona ulaştığımızda yatağa geri dönüyorum, lacivert yorganın kenarına oturuyorum ve onu bacaklarımın arasına alıyorum. Ayağa kalkıyor. Ellerimi kalçalarına koyup gömleğini yukarı itiyorum ve göbeğine sıcak, ağzı açık bir öpücük konduruyorum. Titriyor ve teninin tadı beni sarhoş ediyor.

Derin derin içime çekiyorum, istiyorum, ihtiyaç duyuyorum, burun deliklerimde onun kokusunu arzuluyorum, beynimi onun mutluluğuyla yıkıyorum.

Yukarı baktığımda titriyordu. Ayağa kalktım ve yanaklarını okşadım. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Ne oldu?"

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni becermek istediğim milyonlarca yol var," diyorum ve dudakları aralanıyor. "Seni yatağın üzerinde domaltmak istiyorum, dört ayak üzerine yatırmak istiyorum ve seni duvara çarpıp bacaklarını belime dolamak istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Seni arkamızda New York silüeti olan bir balkonda becermek istiyorum. En sevdiğin grup çalarken mutfak tezgahının üzerinde. Seni bir limuzinin arka koltuğunda sikime sertçe oturtmak istiyorum, dantel tanga kenara çekip muhteşem bir elbiseyle geri kalanını örttüğüm siyah kravatlı bir davete giderken seni becermek istiyorum."

Gözleri şehvetle parlıyor ve nefes alış verişini yoğunlaşıyor.

"Bazen de saçlarını tutup avucumun içinde toplamak ve sertçe çekmek istiyorum. Kulağına seni ıslatan ve ateşlendiren sert, pis sözler söyleyeceğim," diye hırlıyorum ve o da dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Arada sırada, belki de daha fazla, o yemyeşil kışını kıpkırmızı olana kadar tokatlamak, sonra da artık akıllanmayana kadar öpmek istiyorum. Bileklerini başının üzerinde tutup seni sert ve derin bir şekilde becermek istiyorum, sonra da seni bırakmam için bana yalvarana kadar daha da derin

Gel." Yüzündeki ifade bulanıklaşıyor, sanki ince bir şehvet tozuyla kaplanmış gibi. "Ama şu anda..." Sözlerimi bitirirken sesim yumuşuyor.

"Evet?" diye soruyor, sanki havada kalmaya dayanamıyormuş gibi ve bu göğüslerinden belli oluyor - kabarıyorlar ve bu inanılmaz bir şey. Sanki ısı, renk ve ışıltıdan oluşan bir kozanın içindeyiz. Daha önce hiçbir kadını onu istediğim gibi istememiştim, iliklerime kadar.

Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Şu anda seninle sevişeceğim."

"Tanrım," diyor, ses tonu yükseliyor. "Lütfen. Şimdi. Daha fazla dayanamayacağım. Seni çok istiyorum."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve dudaklarını ağzıma bastırıyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve inliyor. Sesini yutuyorum -Fermuarını açarken çıkardığı tüm açlık seslerini yutuyorum, sonra kotunu kalçalarından aşağı sıyrıyorum.

Öpüşmeyi kesiyoruz, böylece şu lanet kıyafetleri üzerinden çıkarabiliyorum. Gömleği bir telaşla yere uçuyor, kıyafetler -onun, benim, her ikisinin de- koyu renkli parke zeminde birikiyor.

Onun çıplak bedenine bakarken, hayranlık içindeyim.

Vücudu güzel olduğu için değil, öyle olsa da.

Kalçalarının kıvrımı, göğüslerinin şekli ve teninin yumuşaklığı ateşimi yakıcı seviyelere çıkardığı için değil.

Öyle olsa da.

Hayır. Bu şaşkınlık, etiketlenmesi daha zor olan bir şeydir. Havada var; elektrikte var. Onu bana çeken enerjinin içinde.

Bu o.

Sadece onu beceriyor.

"Gel," diyorum, onu kucaklayıp yatağa yatırıyorum, böylece siyah saçları bembeyaz yastık kılıfının üzerinde dalgalanıyor. "Bu gece sana tapacağım. Sana tapacağım."

"Zaten biliyorsun." Önümde çırtlı çıplak uzanırken titriyor. Hayatıma geri döndüğü için şaşkına döndüm, tamamen şaşkına döndüm ve ona her şeyi vermek istiyorum.

Ayrıca özellikle küçük ve harika bir şeyi nasıl sevdiğini de biliyorum.

Bacaklarını benim için ayırıp, o güzel pembe amcığı ağızımla ziyaret etmem için beni davet etse de, bir kaşımı oynatıp başımı sallıyorum.

"Lütfen bana işkence etmeyi bırak. Ağızını sevdiğimi biliyorsun. Seni şimdi istiyorum."

"Biliyorum Penny'ciğim. Beni istediğini biliyorum," diyorum, gözlerim o güzel dolgun dudaklarına kayıyor, o kadar fevkalade ıslak ki parlıyorlar. Üzerine tırmanıyorum, bir kalçasını tutuyorum ve onu karnına doğru çeviriyorum.

Uzun, kalıcı bir iniltiyle adımı haykırıyor. *"Gabriel."*

Bir yastık alıp karnının altına koyarken, vücudumu ona yaslıyorum, önüm arkasına geliyor. "Seni neyin çılgına çevirdiğini unutacağımı mı sandın?"

"Tanrım," diyor, nefesi hızlı hızlı geliyor. Sonra vücudunun aşağısına doğru ilerliyorum ve o kıpırdanıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor ve Yüce İsa, beni bacaklarının arasındaki vaat edilmiş topraklara davet ediyor.

"Ne kadar açgözlü bir kadın." Avuçlarımı kalçalarının arkasına koyarak onu daha da açıyorum. O kadar ıslak ve kaygan ki, onu tatmak için can atıyorum.

Kıçını daha yukarı kaldırarak yüzümü onun güzel amına getiriyorum ve dilimi onun uyarılmışlığı üzerinde gezdirirken inliyorum.

"Aman Tanrım," diye sesleniyor ve anında ayağa kalkıyor.

Tadı dilime doluyor. Kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve vücudumdaki tüm kan sikime yöneliyor. Onu yalarken, tadına bakarken, tüm bu gülünç derecede harika ıslaklığı kucaklarken çok sertleşiyorum.

Ve Penny, o canlı bir tel. Yatağımda kıvranan, sıcak, güzel bir dalga. Gözlerim ellerine kayıyor. Sıkı sıkı tuttuğu elleri çarşafılarımı kavırıyor. Bacaklarına bakıyorum, ayak parmakları kıvrılmış, yatağımı kazıyor.

Ve burada, tam ağızımın içinde, tam istediğim gibi. Çok ıslak.

Çok ateşli.

Çok tahrik oldum.

Kalçalarını ve kıçını bana doğru sallıyor, neredeyse yatakta çırpınıyor. Ellerim kalçalarına dolanıyor ve dilim klitorisinin lezzetli yükselişinin üzerinde geziniyor.

Çığlıkları değişiyor. Daha yüksek. Daha uzun. Daha yüksek. *Çok yakınum, evet* ve sonra sadece *oh, oh, oh, oh, oh.*

Onu yiyip bitiriyorum, paramparça olana kadar o güzel amını öpüyorum.

Boğazından en görkemli sesi çıkarıyor; benim adım, Tanrı'nın adı ya da patlarken aldığı zevki noktlayan tutarsız bir heceler dizisi olabilecek, boğuk ve güzel bir kendinden geçme çılgılığı.

* * * *

Penny

Bir noktada -belki bir hafta, belki bir yıl içinde- bu orgazm geri çekilebilir.
Olabilir.

Şimdilik sarhoşum. Kafam güzel. Bir çeşit coşkunun etkisi altındayım.

Bu adam.

Bu gece.

Biz.

Gözlerimi kırıştırarak açtığımda, beni tekrar ters çevirdi ve bacaklarımın arasındaki, dindirilmiş ama anında geri gelen bu enfes ağrıdan başka bir şey düşünemiyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Her şeyine.

Üzerime diz çöktü, eli sikine sarılmış, okşuyordu.

Tanrım, o muhteşem - uzun saçları, mürekkep kaplı kolları, yağsız, tonlanmış karın kasları. Ve siki. Yirmi bir yaşındayken bu kelimeyi kafamda söyleyebildiğimi bile sanmıyorum. O zamanlar tek bildiğim onu içimde istediğimdi. Şimdi ise uzun, kalın ve kavisli sikine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ağzım kuruyor. Onu çok istiyorum.

Cildim yanıyor. Bu bir ateş ve ateşimi düşürmek istemiyorum.

Onu içime almak istiyorum. Onun tarafından doldurulmak istiyorum.

Sadece onunla.

Hep o. Hep o oldu.

Omuzlarına uzanıp onu daha yakına çekiyorum. Tekrar konuşabileceğimden emin değilim. Aletin başını bacaklarımın arasındaki ıslaklığa sürttüğünde beynim kapanıyor. Sadece yanıyorum. Sanki bedenimin içinde beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Sanki fiziksel olanla bir olmuşum ve içimdeki her şey ona bağlı.

Bir şekilde, beynimdeki kablolar kalbimden geçenleri söylememe yetecek kadar yeniden bağlanıyor. "*Lütfen*. Sana ihtiyacım var. Lütfen içime gir."

Aletini üzerimde kaydırıyor, beni daha çok tahrik ediyor, aklımı başımdan alıyor. Kalçalarım yataktan kalkıyor, tırnaklarım etine batıyor ve göğsüm tehlikeli seviyelere kadar ısınıyor. Vücudumdaki her molekül bembeyaz sıcak.

"*Penny*." Sesi bana karşı hiç bu kadar boğuk, hiç bu kadar sert olmamıştı.

"Evet?"

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Çabucak başımı salladım. "Evet, Tanrım evet.

Güvende misin?" "Güvendeyim."

Ve hepsi bu kadar. İçime batıyor ve ben .

Ağlıyorum. Sadece yapıyorum.

Beni tamamen dolduruyor-çok uzak ve derin ve çok mükemmel. Dirseklerine kadar alçalıyor, göğsü benimkine değiyor, gözleri üzerimde, iterken olabildiğince yakın. Okşarken. İçimde sallanırken.

Aleti beni gererken adımın inletiyor ve ucu bana o kadar yoğun çarpıyor ki çığlık atıyorum.

Acı içinde değil, zevk içinde. Tanrım, o kadar çok zevk alıyorum ki hepsini içimde nasıl tutabileceğimi bilmiyorum. Sanki ecstasy ile patlayacakmışım, tüm bu yoğunluk taşıyacakmış gibi hissediyorum ve yine de daha fazlasını arzuluyorum.

Yeterince mutluluğum var. İhtiyacımdan fazlasına sahibim, ama açgözlüyüm ve hepsini onunla istiyorum.

Ellerini saçlarıma doladı ve kalçalarını güçlü bir şekilde içime sokarak sikti, sikti, sikti.

"Tanrım, bu çok iyi. O kadar güzel ki. Sensin," diye .

"Evet. Evet. *Evet*." Söyleyebildiğim tek şey bu. Çünkü hissedebildiğim tek şey bu. Her şeyin cevabı evet.

Bacaklarımı kıkına daha sıkı doluyorum, parmaklarım saçlarının arasından kıvrılıyor ve onu daha yakına çekmek için her şeyi yapıyorum. Daha derine.

Etrafımızdaki varoluş kayboluyor, hiçliğe, saf karanlığa doğru yanıyor. Çünkü dünyamdaki tüm yıldız ışığı burada, onunla birlikte. On yıl önce aşık olduğum bu adamla. Şimdi, sadece düşmüyorum.

Oradayım.

Aşık

oldum.

Ve bu herhangi bir tür değil. Büyük bir tür. Çılgın türden. Size yapışan ve bırakmayan türden bir aşk. Ağzımı kulağına götürüyorum, ona söylemeye hazırım, tüm kalbimi paylaşmaya hazırım, ama sonra içime o kadar derin itiyor ki yıldızları görüyorum. Uzak gezegenlerin ışığını görüyorum. Bütün evrenleri görüyorum. O kadar iyi. O kadar yoğun.

Akıllara durgunluk veren, nefes kesici, ayak parmaklarını kıvıran bir dorukta çözülüyorum. Açılıyor. Yayılıyor ve artçı şoklar içimde yuvarlanıyor, beni oraya kadar kovalıyor, geliyor ve durmuyor. Tıpkı benim gibi, tıpkı onun gibi, tıpkı bizim gibi.

Gürültücü. Ateşli, sert ve seksi.

Ne dediğini zar zor anlıyorum, çünkü başka bir dil konuşuyor, ama cinsel, kirli ve çok güzel.

Sonraki kelimeleri ise çok iyi anlıyorum.

Göğsümün üzerine yığılıyor. "*Je t'aime*," diye boynuma doğru nefes alıyor.

Ve yükseliyorum. "Seni seviyorum, Gabriel. O zaman sana aşık olmuştum. Şimdi de sana aşığım."

"Aynısı, aşkım. Benim için tamamen aynı."

* * * *

Gabriel

Yemek

yoruz.

İçiyoruz.

Tatlıyı ve yiyip bitiriyoruz.

Bu sırada olması şart değil. Ya da herhangi bir sırada. Bütün gece büyük bir tüketim şenliği; yemek, şarap, ikramlar ve o.

Üçüncü ya da belki de dördüncü seferden sonra terlemiş ve kayganlaşmıştık, göğüsleri kızarmıştı ve benim tarafımdan mükemmel bir şekilde hırpalanmış görünüyordu. Duş kulağa hoş geliyor, ama kolumu ona doladığımda esniyor ve sabahın yıkanmak için olduğuna karar veriyorum.

"Benimle uyu," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Sanırım neredeyse geldim."

Omzunu hafifçe öpüyorum, dudaklarımı çiçeklerinin üzerinde gezdiriyorum ve o da parmak uçlarını kolumdaki haritanın üzerinde gezdiriyor.

Uyku bizi kaplamadan önce alnına bir öpücük daha konduruyorum. "Etkinliğiniz için restoranımı listenize aldığınız için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim? Eğer olmasaydı, burada bu halde nasıl olurduk bilmiyorum."

"Ben de."

"O zamanlar e-postanı kaybettiğim için en çok neye pişmanım biliyor musun?" Yüzünü kaldırıyor, gözleri artık daha az uykulu. "Hayır. Söyle bana."

"Sana aşık olduğumu söyleyemediğim için. O yüzden şimdi söylemeden duramazsam beni affet."

Bana bakışı, gülümsemesi, gözleri... Sanki hayatımdaki her an buna yol açmış gibi. "Söyle."

avuçlarıma içine alıyorum. "Seni seviyorum."

"Yine mi?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Sana deliler gibi aşığım." "Bir kez daha."

"Seni mümkün olduğunu bildiğimden daha çok seviyorum," diyorum, sonra ona doğru kaşıkıyorum ve boynunun arkasına öpücükler konduruyorum. "Bazen son on yıl yaşanmış ama olmamış gibi . Sanki o zamandan bugüne gelmişiz gibi."

Gülüyor. "Keşke."

"Ya da belki de hep benimmişsin gibi geliyordur. Seni on yıl boyunca görmemiş olsam da, sen benimdin." İçimdeki mağara adamı konuşuyor. Ama aynı zamanda erkek de.

"Ben senindim," diyor. "Ben seninim. Ve sen de benimsin." Geçmişin artık bir önemi yok.

Bölüm On Dört

Gabriel

Bir tür telli teriyer cinsi köpek bir kaptan açgözlülükle su içerken, pas rengi bir köpek de çimenleri kokluyor. Kırmızı köpek, muhtemelen köpeklik hislerine lezzetli gelen bir şey bulduğunda, ona saldırmak için ağzını açıyor.

"Ruby, hayır!"

Aşçılarımla ve garsonlarımla ikram işlerini ustalıkla yürüttüğü masaların yanındaki yerimden Penny'nin arkadaşı Nicole'e el sallıyorum.

Penny bu hafta başında beni Delaney ve Nicole ile tanıştırdı. Arkadaşlarıyla tanışmamı istedi ve Midtown'daki Speakeasy'de bir şeyler içmeye gittik, Purple Snow Globe kokteyllerinin tadını çıkardık. Sonrasında akşam yemeğine geçtik ve kadınlar onlar için Manhattan'ın en iyi dondurmasını bulmam konusunda ısrar ettiler.

Ben aldırmadım. Penny'nin arkadaşları harika insanlar ve belli ki onu çok seviyorlar. Onları Murray Hill'de yaban mersinli keçi peyniri, avokadolu graham krakeri ve ateşte kavrulmuş çilek gibi tuhaf tat kombinasyonları olan küçük bir dükkana götürdüm. Sonuncusu Penny'nin favorisiydi.

Arkadaşlarıyla vedalaşıp evine döndüğümüzde, bileklerini ipek bir eşarp ile yatak başlığına bağlamayı ne kadar çok sevdiğini keşfettiğimizde de bundan hoşlandı.

Shortcake yapmadı ama.

Küçük köpeği, sahibini bağlanmış halde bulunca havladı. İyi köpekti ama Penny ona yatağına uzanmasını söyler söylemez küçük yaratık söz dinledi ve ben de Penny'ye hınzırca davrandım.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Onunla geçirdiğimiz her gece hem bir keşif hem de bir yeniden keşif oldu. İspanya'da çarpıştığımızda bir meteor yağmuruyduk. O zamanlar saat durmaksızın işliyordu ve biz aceleci, ilk kez aşık olan kişilerdik. Şimdi, her günün sonunda birlikte olan gece gökyüzümüz ve aynı derecede aciliyet var ama aynı zamanda denemek ve test etmek için daha derin bir merak var. İlk seferinde genç ve masumdu ama hazırды.

Ve dün gece bana dedi ki, "Vücudumu almanı istiyorum. Seninle her şeyi keşfetmek istiyorum."

Evet.

İki kez sorulmasına gerek yoktu. Bu piyangoyu kazanmak gibi bir şey - benim onu istediğim gibi beni isteyen bu harika kadını bulmak, sonra onu tekrar bulmak. Onun ilki olmak. Şimdi istediği kişi olmak.

Ve şimdi, Central Park'ta sıcak öğleden sonra güneşinin altında dururken, tüm bu köpeklerin, gönüllülerin, barınak bağışçıların ve 5K koşusunu yeni bitirmiş kadın ve erkeklerin varlığında rahatsız edici bir şekilde tahrik oluyorum.

Shortcake'le birlikte gelen Penny de dahil. Penny, yanında kocaman bir çoban köpeği olan gözlüklü sarışın bir adamla sohbet ediyor. Beni gördüğünde gözleri parlıyor ve el sallıyor. Merhaba demek için ona doğru ilerliyorum ve adama elimi uzatıyorum.

"Mitch, bu Gabriel Mathias," diyor. "Gabriel's on Christopher'ın sahibi ve etkinliğimizi düzenleyecek kadar nazık. Mini sandviçlerden birini denemelisin. Bayılacaksın."

Mitch karnını ovuyor. ". "

Penny bana döndü. "Ve Gabriel, bu Mitch ve köpeği Charlie. Mitch benim köpek parkı arkadaşlarımdan biri."

Mitch ve büyük canavar yemeğe gidene kadar bir süre hava durumu ve şehir hakkında sohbet ediyoruz.

Penny yaklaşıp fısıldıyor, "İki kez dışarı çıktık."

İçime beklenmedik dozda bir kıskançlık hücum edince doğruluyorum. "Sen mi yaptın?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Evet, ama hiçbir şey değildi. Çok tatlı biri ama aramızda bir kıvılcım yoktu." Parmak uçlarında duruyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Seninle olduğu gibi değil. Her şey kıvılcım."

Göğsümde alçak bir gümbürtü yükseliyor ama kıskançlık yerini şehvete bırakmıyor. Henüz değil. "İki randevu mu dedin? İki randevuya çıkacak kadar ondan hoşlanmış olmalısın."

Gözlerini deviriyor. "Sakin ol. Dediğim gibi, birbirimize bağlanmadık." Avucunu göğsüme koydu. "Sadece sana söylemek istedim. Açık olmak için.

Tamam mı?"

Gözleri, bunun yeni arazide nasıl gezineceğimizin bir parçası olduğunu söyleyen yakıcı, dürüst bir bakışla beni sabitliyor. "Evet, elbette," diyorum ve sonra başının arkasını kavrayıp elimi saçlarının arasına sokuyorum ve onu sahiplenerek öpüyorum.

Belki de normalden daha sahiplenici.

Hatta ona dalabilir, göğsünü göğsüme yaklaştırabilir ve dudaklarımı dudaklarına götürürken bir kolumu sırtına dolayabilirim. Büyük olasılıkla onu ısırmayı düşünüyorum. Bir şekilde direnecek iradeyi buluyorum.

Öpüşmeyi kestiğimizde gözlerini kırıştırıyor ve elini gömleğinin altına atıyor. "Beni mi işaretliyorsun?"

Gözlerimi kısarak başımı sallıyorum. "Belki de öyleyimdir."

Gülüyor, köpeğinin tasmaını eline daha sıkı doluyor, sonra da şöyle diyor: "Not edildi. Ve şimdi bağışçılarla sohbet etme vaktim geldi."

"Git," diyorum cesaretle. Yemek çadırlarına dönüyorum, sunucularla ve aşçılarla sohbet ediyorum ve zaman zaman servise yardım etmek için araya giriyorum. Katılımcılara merhaba diyorum, sohbet ediyorum ve etkinliğin büyük bir başarıya ulaşmasını sağlamak için mümkün olan her şeyi yapıyorum.

İnsanların, köpeklerin ve mutlu yüzlerin çokluğuna bakılırsa öyle. Penny, barınak için tam bir elçi olan küçük karamela köpeğiyle birlikte bu etkinliğin tam ortasında. İkisi de katılımcıların arasına karışıyor ve içimde bir gurur patlaması yaşanıyor.

Bu onun elementi. Onun aşkı. Onun tutkusu. Onu iş başında izleyebilecek ve diğer köpek severler üzerindeki etkisine tanıklık edebilecek kadar şanslıyım. Restoranımın onun etkinliğiyle bağlantılı olmasından daha mutlu olamazdım ve şenlikler sona ermeye başladığında, çadırdan çıkıp çimlere doğru ilerliyorum ve yolda bazı iş ortaklarımla sohbet ediyorum.

Uzun boylu ve iri yarı bir adamın Penny'ye doğru ilerlediğini görünce duruyorum. Neredeyse herkes gündelik kıyafetler giyerken, o pantolon ve düğmeli bir bluz giymiş. Saçları kısa kesilmiş, neredeyse askeri tarzda. Ve kadınların ona akın etmesinden anında nefret ediyorum. Orantısız sırtışı ve bir avuç kadının onu süzme şekli bana bu konuda hiç de kötü olmadığını söylüyor.

Penny'ye doğru yöneldiğinde başımı eğip onları inceliyorum.

Bu kadar uzaktan ne konuştuklarını anlayamıyorum. Karışmak bana düşmez kendime hatırlatıyorum ve kalabalığın içinde ilerlemeye devam ediyorum, tanıdık, yanık tenli bir köpek ve yanındaki kızıl saçlı kadını görüyorum.

Ah, Nicole.

Delaney'e yakın eğiliyor ve omuz omuza koruyucu bir duruş sergiliyorlar. Delaney'nin yumrukları sıkılı ve ben arkalarından yürürken, sözleri elektrik çarpması gibi.

Delaney Nicole'e, "O göt herifle evlenmediğine çok memnunum," diye tıslıyor.

"Kaptan Pislık'le evlenmediğine *çok* sevindim," diye Nicole.
Bunu düzeltmeme izin verin.
Daha çok elektrik şoku gibi.

On Beşinci Bölüm

Penny

Süslü kıyafetleriyle Gavin yerinde duramıyor. Ama adam her zaman bir oyuncu gibi görünmeyi sevmiştir. New York'un düzgün ve nazık adamı.

Ya da gökyüzü, gerçekten.

Birlikteyken her fırsatta seksi pilot rolünü oynardı. Ve bir süre bende işe yaradı.

Şimdi, benim için hiçbir şey yapmıyor. Ama düzenli bağışçılarımızdan biri ve aletini pantolonunun içinde tutamamasına rağmen, köpeklere yardım etmek için çok şey yaptı ve en büyük destekçilerimizin hepsi bugün katılmaya davet edildi.

Birinden nefret etmek isteyip de edememeniz çok komik, çünkü o kadar da kötü biri değil. Gavin biz çıkmadan önce ayda bin dolarlık düzenli bir bağışçıydı ve biz ayrıldıktan sonra da karşılıksız bağış yapmaya devam etti. İş nedeniyle evcil hayvan beslemesi mümkün değil, bu yüzden onun yerine benim barınağıma bağış yapmayı tercih etti.

"Dost gökyüzünde her şey nasıl gidiyor?" Gözlerimi siper ederken hafif tutmaya çalışarak soruyorum.

"Tamamen harika," diyor yumuşak ve kendinden emin bir ses tonuyla, aviator gözlüklerini çıkarıp düğmeli gömleğinin yakasına asarken. "Paris'e ve Viyana'ya giden yeni bir uluslararası rota . Bu şehirlerdeki harika kültürden faydalanmaya çalışıyorum."

Eminim öyledir. "Kültür konusunda Avrupa'yı geçemezsiniz. Şimdiye kadar en sevdiğin şey neydi?" Havadan sudan konuşmaya devam ederek soruyorum.

"Paris diyebilirim," diyor ve o konuşurken aklım Gabriel'e ve onunla birlikte dünyayı keşfetmeyi ne kadar çok istediğime gidiyor. Onun maceracı bir ruhu var ve bu ruh benimkiyle mükemmel bir uyum içinde.

"Ama söylemeliyim ki, orada olmak bana bir şeyi hatırlattı."

"Neymiş o?" Kibarca soruyorum, ilgisini çekmeye çalışıyorum.

Gavin yaklaşıyor, benden birkaç santim uzakta. Ayaklarımın dibinde, Shortcake alçak bir hırıltı çıkarıyor. Kalabalıktan uzaktayız, çimenli bir tepecikteki meşe ağacının yanında duruyoruz.

"Sorun değil kızım," diyorum köpeğime, sonra tekrar Gavin'e bakıyorum. Yeşil gözleri, kare çenesi ve geniş omuzlarıyla hâlâ her zamanki gibi yakışıklı. Ama sadece deneysel olarak çekici. Hayvanlar için bir kalbi olabilir ama kadınlara nasıl davranacağını henüz öğrenememiş.

"Aklımda olan şey e-postama neden cevap vermediğiniz. Bu yüzden bugün buraya geldim."

. Topuklarımı yere gömüyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Onunla bir şeye bulaşmak istemiyorum. "Gavin, e-postana cevap vermedim çünkü aramızdaki her şey bitti."

Anlamış gibi başını sallıyor ama sonra ellerini yalvarırcasına birleştiriyor. "Peki ya ikinci bir şans? İkinci şanslara inanır mısınız?"

Sanki deliymiş gibi alnımı kaşıdım. Onlara o kadar çok inanıyorum ki çok olur. Ama aramızda değil ve bu cümleyle ortaya çıkma cüretini göstermesine şaşıyorum. "Bu durumda, hayır. İkinci şanslara inanmam. Hele ki bitirdikten sonra," diyorum ses tonumu eşit tutarak. Doğrusu, burada herkesin içinde olmasaydık, ona söyleyecek birkaç sözüm olurdu. Gezinen tek gözlü canavarını nereye sokabileceğini tam olarak bilmesini sağladım. Ama etkinliği riske atmaya değmez. "Gavin, barınak için yaptıklarına minnettarım ama umarım bizim için her şeyin bittiğini anlayabilirsin."

Koluma uzandı. Geri çekiliyorum. Yaklaşıyor. "Penny," diye yalvarıyor. "Her zaman evlenmek istediğini biliyorum. Geçmiş arkamızda bırakalım ve düğümü atalım. Sen, ben ve Shortcake," diyor, sanki köpeğimin adını kullanarak bana evet dedirteceğini düşünüyormuş gibi dudaklarını bükerek.

Shortcake adını duyduğunda kulağını kaldırıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım.

Ama önce başka biri söz alıyor. "Hayır dedi."

Gabriel'i yanımda bulduğumda rahatlamaktan neredeyse tökezliyordum.

Gavin'in gözleri önce genişler, sonra daralır. "Sanırım bu Penny ile Ben."

Gabriel bir parmağını kaldırır ve soğukkanlı, sofistike bir tonda, "Ah, ama işte burada yanıyorsun. Bu ikinizin arasında değil, çünkü o artık benimle birlikte." Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kavradı.

Gavin'in yeşil gözleri benden Gabriel'e kayıyor, sonra geri dönüyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor Gabriel, "sanırım sana hayır dedi, bu şekilde bittikten sonra değil. Belki de bunu kaçmak için bir işaret olarak kabul etmek istersiniz."

Ve herhangi bir şüphe varsa diye, Gabriel diğer eliyle yanağımı kavlıyor ve ağzıma ezici bir öpücük konduruyor. Şu anda beni kesinlikle işaretliyor ve bunu dişlerinin dudaklarımı sıyırmasından hissedebiliyorum. Bu öpücük bir iddia olduğu kadar bir ceza gibi de hissettiriyor.

Beş saniye sonra geri çekiliyor ve eski sevgilime alıştırmış bir gülümseme fırlatıyor. "Ama Küçük Dostlar'ın ve köpeklerin destekçisi olduğunuz için teşekkür ederim. Çıkarken bir sandviç almayı unutma."

Gavin, başka bir adamın onu alt ettiğine inanamıyormuş gibi parmak eklemine kulağına sürüyor. Elini hafifçe sallayarak kaldırıyor ve azarlanmış bir çocuk gibi amaçsızca yeni bir oyuncak arayarak uzaklaşıyor.

Gabriel bana dönüyor, başını eğiyor ve çok yumuşak ama çok net bir sesle konuşuyor. "Şimdi, aşkım. Bugün bu etkinlikte karşılaşmayı umduğum başka biri var mı?"

Ve ondan yayılan öfke ne olursa olsun, onu yakalayıp kendime saklıyorum. "Ne oluyor be? Bunu neden söyledin?" Ona fısıldıyorum, bağıríyorum.

Çenesini kaldırır. "Bir bakalım. Daha önce çıktığın biriyle karşılaşmıştım, şimdi de neredeyse evlenmek üzere olduğun o pislikle." Çenesini okşuyor. "Komik, ondan hiç bahsetmedin."

Öfke ikiye katlanır. Üç katına çıkıyor. Bu ne cüret? "Duymak istemedin! Gavin'le neredeyse hiç evlenmedim. Mitch'le iki kez çıktığım için de özür dilemem gerekmiyor, ki kendisi bu arada çok iyi bir adam," diyorum ince dudaklarımla, kalabalığın genel yönünü işaret ederken.

"Peki ya Kaptan Pislik? Seni geri kazanmaya çalışın?"

Göz ucuyla Lacey'nin en büyük bağışçılarımızdan biriyle birlikte bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Burnumdan nefes alıyorum, kalbimin sakinleşmesini ve hayal kırıklığının bir yürüyüşe çıkmasını istiyorum. Sesimi biraz daha alçaltıyorum ve Gabriel'e, "Şu anda bu konu hakkında konuşamam. Bağışçılarımızdan biriyle konuşmam gerekiyor." Son sözüm üzerine kaşlarını kaldırıyor, sanki beni bir oyunbaz olarak yakalamış gibi? "Ve tamamen haksızlık ediyorsun."

Yanağıma nazik bir öpücük bırakıyor ama sözleri tatlı değil. "Tamamen adaletsiz olan şey, geçmişime bu kadar odaklanmış olman ve bunun seni son derece rahatsız etmesi ve bunların hepsi

basının benim hakkımda söyledikleri. Şimdi birkaç saat içinde iki eski sevgilinle yüz yüze geldim." Elini göğsüne koydu. "Bana deli diyebilirsiniz, ama bu benim yaşamayı en sevdiğim şey değil. İşte bu yüzden, belki de şu anda bu civarda bulunmamam en iyisi." Bir nefes alıyor. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

O gidiyor ve ben onun gidişini izlerken içimdeki hayal kırıklığı acıya ve üzüntüye dönüşüyor, çünkü çeşmedeki akşamın tüm acı anılarını geri getiriyor.

Ama konuşacak zaman yok. Mutlu bir yüz ifadesi takınmalıyım. Shortcake kuyruğunu sallıyor, sanki şu anda sadece bir köpeğin sevgisinin işe yarayacağını biliyormuş gibi. Eğiliyorum, çenesini kaşıyorum, sonra bir gülümseme yapıştırıyorum ve kalbim acımasızca ağrırken işime odaklanıyorum.

On Altıncı Bölüm

Gabriel

Beşinci Cadde bir hayvanat bahçesi.

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indiriyorum ve Cumartesi öğleden sonrası New Yorklu kalabalığının arasından geçiyorum - paçalı kot pantolonlu ve boynuz çerçeveli gözlüklü hipsterlar, çizgili gömlekli babaların yanında sportif bebek arabalarını iten kapri pantolonlu anneler, elleri birbirlerinin arka ceplerinde, gelecek öğleden sonra zevklerini ima eden flörtöz gülümsemeler takınan genç çiftler.

Kalabalıklar, insanlar ya da medeni olmak için hiç havamda değilim ve eğer o etkinlikte bir saniye daha kalsaydım, gerçekten pişman olacağım bir şey söyleyebilirdim. Yumruklarım sıkılı ve kulaklarımdan kırmızı bulutlar yükselirken piknikten uzaklaşıp parkın karşısındaki Beşinci Cadde'ye doğru yürüdüm ve şimdi güneye doğru ilerliyorum, her nasılsa benimle aynı hızda giden lanet olası bir otobüsün hemen yanında.

Dev aracın egzozundan keskin dumanlar çıkıyor. Bir elimi kabaca saçlarımdan arasında gezdiriyorum. Hayal kırıklığı içimde derinlere , vücudumda tünel kazıyor, kemiklerime kamp kuruyor.

Çünkü... Penny.

Lanet Penny.

Ve Mitch ve Gavin.

Otobüs gümbürdeyerek dururken, New York'un bu sardalya hissiyle başa çıkamıyorum.

Şehrin kalbinden uzaklaşmak için elimden geleni yaparak caddeyi geçiyorum, altmışlı yıllarda bir ara sokak boyunca doğuya doğru ilerliyorum. Parktaki, sevmediğim bu yanımı ortaya çıkaran kadından uzaklaşıyorum.

Telefonumu elime alıp Tina'nın tavsiyeleri sayesinde geçen hafta yaptığım çalma listesine tıklıyorum. Ama Pizza for Breakfast bana Penny'yi hatırlatıyor, bu yüzden klasik bir parça buluyorum - Tina'nın eskiden çello çaldığını söylediği bir parça. Kulaklıklarımı takıp müziğin sesini açıyorum ve telefonumdaki diğer tüm uygulamaları kapatıyorum. Penny aramadı. Penny mesaj atmadı. Benimle konuşmak da istemiyor.

Belki de en iyisi budur. Şimdi ne derdim bilmiyorum.

Neden kandırılmış hissettiğimden emin değilim. Öfkeli mi? İncinmiş mi? Ama bunlar tam olarak uyuyor mu bilmiyorum.

Kızgın mısın?

İşe yarıyor. Biriyle evlenmek üzere olduğunu bana söylemeliydi, değil mi? Bana haber vermeliydi. Parkta eski erkek arkadaşıyla karşılaşmak istemiyorum. Ya da herhangi bir yerde.

Özellikle de benim hakkımda söylenenlerden rahatsız olduğunu düşünürsek.

İçimi kemiren de bu.

Ama çellonun rahatlatıcı notaları beynimi yıkarken ve New York bir karnavala daha az benzemeye başladığında, bunun da olmadığını biliyorum.

Bir kitapçının önünden geçiyorum. Vitrinde modern sanat üzerine bir kitap duruyor; kapağında Mark Rothko'nun resmi olan, renkli fotoğraflarla süslü, ciltli yeni bir kahve masası. Gözüme çarpıyor ve durup bakıyorum. Resim bana Modern Sanat Müzesi'ne gittiğimiz geceyi hatırlatıyor.

Düşünceler içimdeki öfke yumağından çözülmeye başlıyor. Kafamdaki tüm bulanık fikirler keskinleşiyor.

Sorun o değil. Benim.

MoMa'daki Pollock'un önünde yaptığımız konuşmayı hatırladığımda, Tina'nın bana kimlikle ilgili söyledikleri ve benim Penny'ye söylediklerim gözümün önünde canlanıyor.

Tina'nın önerdiği gibi vazgeçmekte zorlanacağım şey *playboy şef* değil. Bu hiç sorun değil. Elbette, bir geçmişim var. Evet, kadınlarla birlikte olmaktan zevk aldım. Ama dünyamı sarsan bir kadın için aşk dolu bir yaşam tarzından vazgeçmek? Ha. Yapılacak en kolay şey bu. Atlıkarıncayı özlemiyorum. İhtiyacım olan ya da isteyeceğim tek şey Penny.

Ama Tina kimlikten bahsederken haksız değildi. Sorun kendimi nasıl gördüğüm değil, Penny'yi nasıl hayal ettiğim.

Geçen gece müzede de aynı şeyi söyledim.

"Ayrıca, beynim bana harika bir oyun oynadı. Barselona'dan ayrıldığından geçen gün restoranıma girdiğin ana kadar ne yaptığına dair tüm düşünceleri silip atıyor."

Penny, Barselona'da tanıştığım tatlı, masum kız ve bugün tanıdığım seksi, kendine güvenen kadın. O hem bakire hem de aşık. O zamanki kadın ve şimdiki kadın.

Ama o da on yıldır kendisiydi ve ben bunu .

Bensiz geçirdiği o on yılı sildim.

Onu hep benim olarak gördüm. Ve onun sadece benim olmasını istiyor olabilirim, ama onu bu şekilde görmek, bugün olduğu kadına, yani yeniden aşık olduğum kadına karşı büyük bir haksızlık. Beni kızdıran da bu. Bana çıktığı bir pislikten bahsetmesi değil -hepimiz pisliklerle çıktık- ama onu benim ve sadece benim olarak görme yanılısamamın paramparça olması.

Ve bu değil.

İlerlemeye devam etmek için, Barselona ile iki hafta öncesi arasında koca bir hayatı olduğunu kabul etmek zorundayım.

Belki de detaylara ihtiyacım yoktur. Bu düşüncelerle oyalanmak istemiyorum, özellikle de arkasında uzun bir erkek izi olmadığından emin olduğum için. Ama en azından normal, makul bir flört geçmişinin beni alt etmesine izin veremem. Ve bunun sevdiğim kişiyle birlikte olma şansımı mahvetmesine izin veremem.

Şaka yaptığı gibi süttten çıkmış ak kaşık değil. Olması da gerekmiyor. Ben de değilim.

Şu anda sadece birbirimize bakmamız gerekiyor ve biliyorum ki bakıyoruz ve bakacağız da.

Ayrıca kıskanç bir pislik olduğum için üzgün olduğumu söylemeliyim. O benim bu yönümü ortaya çıkarıyor, ama sadece onu her zaman kendime istediğim için.

Kitapçıdan uzaklaşırken saate bakıyorum ve hızımı artırıyorum, parka dönerken uzun adımlarım kaldırımı yutuyor.

Yine de bir şekerçi dükkanının önünden geçerken duruyorum.

On Yedinci Bölüm

Penny

Etkinliğin sonuna kadar gideceğim. Bağışçılarla konuşuyorum. Köpeklerle oynuyorum. Labs cinsi köpeklerin çenelerini kaşıyorum, dachshund cinsi köpeklerin sırtlarını okşuyorum ve Jack Russell terrier cinsi köpeklerin patilerini sallıyorum.

Etkinlik büyük ilgi gördü ve görünüşe göre bağış toplama hedeflerimizin ilerisindeyiz. Ayrıca, herkes yemekler hakkında övgüler yağıdırıyor ve Gabriell'in restoranını ziyaret etmek istediklerini söylüyorlar.

Ben mi?

Hiçbir şeye dokunmadım.

Son birkaç konuşmamı bitirip Lacey'yle görüşmemi tamamlarken bir kez daha göğsümdeki acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alarak kendime daha önce de acıların üstesinden geldiğimi hatırlatıyorum. Aşkın verdiği özel türden acıları geride bıraktım. Bu yarayla başa çıkabilirim.

Ama asistanımla vedalaşırken o sızı yeniden ortaya çıkıyor. Bu, on yıl önce çeşmeye gelmediği zamanki yaradan farklı, yeni ve taze bir yaraydı. Çünkü bu, hayal edebileceğim en harika buluşmanın ardından geldi.

Ayaklarımın yanından küçük bir inleme sesi geliyor. Çimlerin üzerine yığılmış olan Shortcake'e bakıyorum. Barınağın maskotu olmaktan yorgun düşmüş, serin, yeşil örtünün üzerinde uzanıyor.

"Düşünce tarzını seviyorum." Yanına uzandım. O da bunu yüzümü yalamak için bir teklif olarak kabul ediyor. Dilini yanağımda gezdirirken gülüyorum.

Ve gülmek iyi hissettiriyor.

Bu bana hayatın güzel olduğunu, aşkın güzel olduğunu ve belki de kapıyı kapatmakta acele etmemem gerektiğini hatırlatıyor. Daha önce incinmiş olmam tekrar olacağı anlamına . Kavga etmiş olmamız ilişkimizin bittiği anlamına gelmez. Aşk ya hep ya hiç değildir. Milyonlarca çeşidi vardır ve bazı günler diğerlerinden daha iyidir. Bazıları aydınlık, bazılarıysa sessiz, ama hiçbirisi son anlamına gelmiyor. Gabriel'in son iki saattir yok olduğunu varsaymıştım.

bitiş çizgisine ulaştığımız anlamına geliyordu. Ama belki de sadece sakinleşmesi gerektiği anlamına geliyordur.

Shortcake'in yaptığı gibi.

Onu kendime çekiyorum ve küçük tatlı karamela yüzünü öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum ve o da hızlı bir öpücük turuyla karşılık veriyor.

"Doğru bir fikri var."

Sesini duyduğumda dimdik oturuyorum.

"Merhaba," diyorum ve ayağa kalkmak için ellerimi yere bastırıyorum. Ama o daha hızlıydı ve yanıma park etti. Elinde üstü katlanmış küçük beyaz bir kese kâğıdı var.

"Özür dilerim," diyor, sesinde pişmanlık ve gözlerinde derin izler var.

"Sevindim, çünkü gerçekten haksızlık ediyordun," diyorum, sesim yumuşak

-Ama aynı zamanda güçlü de. "Geçmişini bilmek istemiyordun. O kadarını söylemiştin."

Gülümsemesi hüzünlü. "Biliyorum aşkı. Biliyorum. Çünkü seni tamamen kendime istiyorum ve bu hiç adil değil."

"Ama ben varım, Gabriel. Bunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Gözleri bana yalvarıyor. "Affet beni."

"Tabii ki." Dudaklarım seğiriyor. "Ve ben de üzgünüm."

Başını öne eğiyor. "Ne için üzgünsün? Pislik olan bendim." Hafifçe gülererek, "Çünkü Gavin'den hiç bahsetmedim." diyorum.

Başını sallıyor ve bir elini koluma koyuyor. Shortcake aramıza giriyor ve onun ön kolunu yalıyor, Avrupa haritası üzerinde çalışıyor. Onun başını okşuyor ve bu manzara beni öldürmüyorsa lanet olsun. "Hayır, aşkı. Bana özgeçmişini vermek zorunda değilsin. Kıskanç bir eşek gibi böyle tepki vermem çok saçmaydı."

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrılıyor. "Garip bir şekilde kıskanç yanını seviyorum. Yani bir kısmını," diye düzeltiyorum.

Gülüyor. "Hangi kısmı?"

Bedenimi onunkine yaklaşıtıyorum. "Beni tamamen kendine istemene neden olan kısım."

Köpeğim burnunu kaldırıp beyaz poşeti koklarken, "Ama bu benim her şeyim," diyor. "İşte bu yüzden özür dilemek istiyorum. Kötü tepki verdim çünkü seni tamamen benim olarak görüyorum. İlk yavrun olduğumdan beri." O söyledikçe her şey anlam kazanıyor. Yorumları. Tepkileri. Sahipleniciliği.

"Beni sahiplendiğini mi hissediyorsun?"

Başını sallıyor. "Sanırım öyle. Ama bu adil değil. On yıl geçtiğini biliyorum ve elbette başka ilişkilerin de oldu. Sadece benimle birlikte olduğunu düşünmem aptallık olur, içimdeki kıskanç aptalın istediği bu olsa bile. Ama benim için her ilişkiyi detaylandırmanı beklemem de adil değil. Özellikle de müzede seni geçmişin yokmuş gibi düşünmeyi tercih ettiğimi söylediğinden beri." alaycı ve ses tonu kendini küçümseyici.

Saçlarına uzanıyorum, uçlarıyla oynuyorum. "Yıllar içinde birkaç kişiyle çıktım ama çoğunlukla köpeklerime, işime ve arkadaşlarıma odaklandım. Ben etrafta yatıp kalkan biri değilim. Ayrıca bilmeniz gerekir ki Gavin'le hiç nişanlanmadım. Evlenme teklif edebileceğini düşündüm ama etmedi, etseydi de hayır derdim. Onu terk ettim çünkü o bir dolandırıcıydı. Sağda solda ilişkileri vardı."

Gabriel dudak büküyor. "Göt. O hiçbir kadına layık değil." "Ama bitmesinin en büyük nedeni bu değil."

Kaşları çatılır. "Neden bitti?"

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Uzun saçlarını seviyorum; gür, yumuşak tellerini, seksi, rock yıldızı görünümünü. "Onu derinden sevmedim. Aslında onu hiç sevmedim."

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Kalbim uzun zaman önce Park Güell'de verildi. Başka hiç kimse buna yaklaşmadı," diyorum ve işte gerçek kırılganlık bu. Söz konusu olan benim kalbim.

Alnını benimkine bastırıyor ve mutlulukla derin bir iç çekiyor. Sonra fısıldıyor, "Sadece sen vardın Penny." Geri çekiliyor, parmak uçlarını çenemde gezdiriyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Benim için sadece sen varsın."

Onu öpmek için eğildim ama parmağını kaldırdı. "Sana küçük bir şey aldım."

"Yaptın mı?"

"Bir erkek işleri berbat ettiğinde, bir kadına her zaman bir hediye getirmelidir. Üzgün olduğunu söylemeli, ona bir hediye vermeli ve yapması gereken bir şey daha var. Ama önce... bu." Küçük, beyaz, kâğıt torbayı açıyor, içine uzanıyor ve daha da küçük bir torba çıkarıyor.

Karamellerden.

"En sevdiğin şeker. Tanıştığımız gün bana öyle söylemiştin. Bana hep seni hatırlattı."

Işınıyorum. Bu sadece şeker, ama önemli olan da bu. Şeker çünkü üzgün, çünkü benimle birlikte ve çünkü sevdiğin kişiyi incittiğinde yapacağın şey bu. Sonra yoluna devam edersin. Devam edersin. Her şeyi geride bırakırsın.

"Bir ısırık al," diyor çantadan sarılı bir şekere uzanarak. "Dilindeki karamelin tadını seviyorum." Çenesini okşuyor. "Boşver onu. Tadını her zaman sevmişimdir."

Elini benimkine doluyor ve beni derinden öpüyor. Tadı geçmiş gibi, şimdiki zaman gibi ve tüm yarınlarımız gibi.

Ama cevapsız bıraktığı bir şeyi deli gibi merak ediyorum, bu yüzden öpücüğü kesip omzuna dokunuyorum. "Bir erkeğin kafası karıştığında yapması gereken üçüncü şey nedir?"

Ayağa kalktı, elime uzandı ve beni yukarı çekti. "Neden senin evine gitmiyoruz, sana göstereyim."

Ve o gece evimde bana sayamayacağım kadar çok orgazm yaşattı.

Her şey düşünüldüğünde, sanırım parktaki bu küçük atışmadan iyi çıktım. Gece bulanıklaşarak sona ererken ve şafağın ilk ışıkları panjurların arasından sızarken, sonunda uykuya dalıyoruz - o, ben ve aramıza sıkışmış olan Shortcake.

Sonsöz

Gabriel

İki ay sonra

Saat bana akşamın altısı olduğunu söylüyor. Akşam yemeği ve bir gösteri için planlarımız var. Erken geldiğimden beri on dakikadır buradayım.

Fıskiyeler arkamda sulu bir ritim tutturuyor. Kısalan günler ve uzayan geceler New York'un üzerine çökerken havadan bir serinlik sızıyor.

Onu bekliyorum. Kısa bir süre, beklerken neler hissetmiş olabileceğini ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşünüyorum.

Dünyanın öbür ucunda olmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Onu merdivenlerden çıkarken gördüğümde geçmişe dönmeyi bırakıyorum.

Bu gece yeni bir hikaye yazıyoruz.

Benim muhteşem Penny'm belden bağlamalı kısa, siyah bir ceket giyer. Ve topuklu, her zaman topuklu. O güzel bacaklarını sergilerken ne kadar da çarpıcı görünüyor. Saçları uzun ve gevşek bir şekilde dökülüyor ve zihnimde o telleri daha sonra yumruğumun etrafında kıvırdığım fantastik bir görüntü oluşuyor.

Ancak şimdi bu tür düşüncelerin zamanı değil.

Bana yaklaştığında sırtıyor. Ona olan son mesafeyi geçiyorum ve onu kollarıma alıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece onu öpüyorum. Karşı koyamıyorum. Bana karşı eriyor ve ben de bunu istiyorum. Her zaman ve sonsuza dek.

Ayrıldığımızda, bana nefes nefese bir merhaba dedi.

"Size de iyi akşamlar," diyorum elim ceketinin önünden yakasına doğru ilerlerken, kırmızı bir kumaş parçası görünüyor. "Kırmızı elbise mi?"

Seksi bir şekilde omuz silkiyor. "Seninle burada buluşmamı istediğin için uygun gördüm," diyor ve başını çeşmeye doğru eğiyor.

Nefes alıyorum. "Bu kısmı da baştan yapmak için bir şansımız olsun istedim. Çeşme kısmını. İlk seferinde burada sahip olamadığımız şeye sahip olmak için," diyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Dudakları hafifçe aralanıyor. "Şimdi yeniden bir araya geldiğimize göre, bunun böyle olması gerektiğine inanıyorum.

ikinci kez. İnanıyorum ki on yıl önce burada olsaydık, şansımızı bir şekilde mahvederdik. Hatalar yapardık. Çok genç ve aptal olurduk."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Belki ikimiz de birbirimizi uzaklaştıracak şeyler yapardık. Belki de birbirimizi kaybederdik."

Beni anladığımı bilmek kalbimi ferahlatıyor. Beni anlıyor. "Ya ikinci seferde her şeyi doğru yapabilmek için o ayrı geçen yıllara ihtiyacımız varsa?"

Gözleri mutlulukla parlıyor ve eminim benimkiler de öyle. "Sanırım doğru yapıyoruz. Sence de öyle değil mi?"

Ellerini ellerime alıp, bir dizimin üstüne çöküyorum. Gözleri açılıyor ve adımı fısıldıyor. Dudaklarından cennet gibi bir ses çıkıyor ve ben umutlanıyorum -çok umutlanıyorum- o da bunu benim kadar istiyor. Cebimden yüzüğü çıkarıyorum ve parlak, zümrüt kesim bir pırlanta tutuyorum.

"Her zaman için doğru olanı yapalım. Sonsuza kadar. Benimle evlenir misin?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve o da dizlerinin üzerine çökerek kollarını bana doluyor. "Evet, evet, evet."

Penny

Bazen kalp kırıklığının bir sebebi vardır. Bazen acı bizi daha güçlü yapar. O zamanlar, Manhattan'ın en romantik noktası olan bu yerin pişmanlığımın merkez üssünden başka bir şey olabileceğini hayal bile edemezdin. Şimdi, bir mücevher parmağında ısıt ısıt parlarken ve fiskiye alacakaranlık gökyüzünde neşeyle püskürürken etrafımızdaki ışıklar parıldarken, yepyeni bir masala başlıyoruz. Önümüzde sonsuza dek sürecek bir mutluluk.

Gözyaşlarımın arasından ona, "Her zaman bir şekilde seni tekrar göreceğimi umdum," diyorum.

"Aşkım, beni görmekten daha fazlasını yapacaksın. Artık beni her gün göreceksin."

"Bu bana kader gibi geliyor."

Evet, bazı şeylerin olması

gerekiyordu. SON

* * * *

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Lauren Blakely'[den Stud Finder](#)'ı keşfedin.

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#)
tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
İlk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

Muhteşem 1001 Karanlık Gece
romanlarının tam listesi için sayfayı
çevirin...

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Üç'ü Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

GİZLİ MÜREKKEP: Carrie Ann
Ryan Bir Montgomery Mürekkep
Romanı

BAYOU'DA KAN Yazan Heather Graham Bir
Cafferty & Quinn Novellası

Jennifer Probst'tan **MAYINI ARAMAK** ayış
Bir ArRomanı

DANCE OF DESIRE by Christopher Rice

ROUGH RHYTHM by Tessa Bailey
Bir Made In Jersey Romanı

DEVOTED yazan Lexi Blake
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

Z yazan Larissa Ione
Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

FALLING UNDER YOU Yazan Laurelin
Paige Bir Sabit Üçleme Romanı

EASY FOR KEEPS by Kristen Proby
Bir Boudreaux Romanı

UNCHAINED by Elisabeth Naughton
Bir Ebedi Muhafızlar Romanı

HARD TO SERVE by Laura Kaye
Bir Sert Mürekkep Novellası

Donna Grant'tan **EJDERHA ATEŞİ**
Bir Karanlık Krallar Romanı

[KAYDEN/SIMON](#) yazan Alexandra Ivy/Laura
Wright Bir Bayou Heat Novellas

[STRUNG UP](#) by Lorelei James
Bir Blacktop Cowboys®
Romanı

[MIDNIGHT UNTAMED](#) by Lara Adrian
Bir Geceyarısı Irkı Romanı

[TRICKED](#) Rebecca Zanetti'den
Bir Karanlık Koruyucular
Novellas

[KİRLİ HASTA](#) Yazan Shayla Black
Bir Kötü Aşıklar Novellas

[THE ONLY ONE](#) Lauren Blakely'den
Tek Aşk Novellas

[TATLI](#) TESLİMİYET yazan Liliana Hart
Bir MacKenzie Ailesi Romanı

1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin

Koleksiyon Bir

İki Koleksiyon

Üç *Ve Duyuru*
Koleksiyon Dört

Paket

Discovery Authors

Mavi Kutu Özel

Ürünleri Yükselen

Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Tam Paket

Yazan: Lauren Blakely
Ocak 2017'de çıkacak Ön
sipariş için [buraya](#) tıklayın.

Bana çok yetenekli olduğum söylendi.

Hey, sadece pantolonumdan bahsetmiyorum. Benim de büyük bir beynim ve altın gibi kocaman bir kalbim var. Ve paket de dahil olmak üzere tüm yeteneklerimi sonuna kadar kullanmayı seviyorum. İş yerinde gün boyu uğraştığım çılgınca şeylerle birlikte, geceleri istediğim tek şey bir kadına hem yatakta hem de yatak dışında hayatının en güzel anlarını yaşatmak.

Ama sonra kendimi bir kaya ile seksi bir oda arkadaşı arasında sıkışmış buluyorum, bu da çok zor bir...yer yapıyor.

Çünkü bu şehirde bir daire bulmak gerçek aşkı bulmaktan daha zor. Bu yüzden arkadaşımın ateşli ve inanılmaz derecede harika küçük kız kardeşiyle takılmak zorunda kalsam bile, bir erkek ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı.

Josie'ye karşı koyabilirim. Disiplinliyim, odaklanmış durumdayım ve paylaştığımız beş yüz metrekarelik alanda bile ellerimi kendime saklıyorum. Ta ki bir gece benimle birlikte yorganın altına girmek için ısrar edene kadar. O gün olanlardan sonra uyumasına yardımcı olacağını söyledi.

Sürpriz, ikimiz de uyumuyoruz.

Faydasız oda arkadaşlığına geri dönmeyi kabul etsek de, kısa süre içinde faturaları paylaşacak birinden daha fazlasını istediğimi fark ettim. Artık tek istediğim her geceyi ve her günü muhteşem oda arkadaşım ile geçirmek.

Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu söylemiş miydim? Zeki, güzel ve tam bir fişek olduğunu? Sanırım bu da onu tam bir paket yapıyor.

Zor bir yerde sıkışmış bir adam ne yapar?

* * * *

Lauren Blakely'den [Ocak 2017'de satışa in devam edin!](#) sunulacak bağımsız bir romantik komedi olan TAM PAKET'birinci bölümünü okumaya

Birinci Bölüm

Bir teorim var: Duymak istediğinizin tam tersi bir şey olduğunda insan beyninin bunu tam olarak algılayabilmesi için en az üç deneme yapması gerekir.

Şimdi al.

Üçüncü denememdeyim.

Telefondaki kadının söylediklerini net bir şekilde duyabilsem de, bunları soru şeklinde tekrarlarsam, sonunda söylemesini istediğim şeyi söyleyeceğinden eminim. "Daireyi mi kaybettim?" Tekrar deniyorum, çünkü yakında verdiği kötü haber sihirli bir şekilde iyi bir şeye dönüşecek. Pirinç kekinin pizzaya dönüşmesi gibi. Tercihen mantarlı peynirli bir turtaya.

Çünkü kiralama acentesinin bana *bunu* söylemesinin imkanı yok.

"Ev sahibi fikrini değiştirdi," diyor bir kez daha ve Chelsea'deki tatlı tek yatak odası parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Hastanenin acil servis girişinin önünde adımlarken dişlerimi sıkıyor ve nefesimi içime çekiyorum. Kaldırım diğer doktorlar, hemşireler ve sağlık görevlilerinin yanı sıra ziyaretçilerle de tıklım tıklım dolu. Günümün bu kısa molasında tuğla dış cephe boyunca yürüyerek onlardan uzaklaşıyorum. Ses tonumu eşit tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak, "Ama bu beşinci kez bir yer düşüyor," diyorum. Öfkeli biri değilim. Sinirlenmem. Ama kızacak olsaydım, sebebi bu olabilirdi. Çünkü Dante yanıliyordu. New York'ta bir daire bulmak cehennemin onuncu halkasıdır. Onbirinci, onikinci ve onüçüncü de.

Bu imkansız arayışta şimdiye kadarki şansımı bir düşünün: ilk daire, ev sahibi fikrini değiştirdiğinde iflas etti. İkincisinde ev aileden birine kiralandı. Üçüncü dairede termitler vardı. Ne demek istediğimi anladınız.

"Şu anda zor bir piyasa," diyor kiralama acentesi Erica. Hakkını vermeliyim. Bir aydan uzun bir süredir bana dört duvar ve bir kat bulmaya çalışıyor. "Yeni seçenekler olup olmadığını görmek için tekrar bakacağım."

"Teşekkürler. Kira sürem doldu, yakında evsiz kalacağım." Arkamı dönüp girişe doğru ilerliyorum. Bir yer satın almak bir seçenek değil. Hâlâ tıp fakültesi borcum var ve doktorlar eskisi para kazanmıyor. Özellikle de ilk yıl acil servis doktorları.

Gülüyor. "Evsiz kalacağından şüpheliyim. Ayrıca, sana söyledim, evimdeki kanepenin üzerinde senin adın yazıyor. Düşündüm de, yatakta da var, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Göz kırıyorum. Ne demek istediğini anladım. Sadece bir çarşamba günü öğleden sonra ikide kira temsilcim tarafından teklif edilmeyi beklemiyordum.

Ya da perşembe. Ya da cuma. Kısacası, herhangi bir gün.

"Teklifin için teşekkürler." Şaşkınlığımı dizginledim çünkü onun evli olduğunu sanıyordum. Hem de öyle sıradan bir evlilik değil, mutlu bir evlilik.

"Bana haber ver, Chase. Harika ceviche yaparım, inanılmaz derecede temizim ve senden bir kuruş bile almam. Başka bir ödeme şekli üzerinde çalışabiliriz," diyor mırıldanarak.

Ve kira temsilcim şimdi resmen onun erkek oyuncağı olmamı istedi. Hay sikeyim. Sakal bırakma zamanı. İşim için genç göründüğümü biliyorum ama şeker çocuk olmam istenecek kadar genç miyim? Hastanenin cam penceresine dönüp yüzümü gözden geçiriyorum. Temiz traşlı, ela gözler, açık kahverengi saçlar, yontulmuş çene ... Kahretsin, tam bir örneğim. Bana teklif etmesine şaşmamalı. Belki de onu daha ciddiye almalıyım.

Kimsenin seks kölesi olmak gibi bir niyetim olmasa da teklifi sınırda cazip çünkü yolun sonuna geldim. Craigslist'i ve diğer her yeri araştırdım ama tek yatak odalı bir ev için böbreğimi bile verebilirim - bu şehirde bir ev bulmaktan daha kolay olurdu.

Yirmili yaşlardaki şımarık reklam asistanının Yukarı Batı Yakası'nda çiçek saksılı, parlak mor duvarlı ve okuma köşeli harika bir daire kapıldığı tüm o TV programlarını biliyor musunuz? Ya da bir dergide giriş seviyesinde bir pozisyonda çalışan kulaklarının arkası ıslak adamın Tribeca'da gösterişli bir bekar evi bulduğu zamanları?

Yalan söylüyorlar.

Bu noktada, merdiven altındaki bir dolap için dalağımı bile verirdim. Dur, sözümü geri alıyorum. Dalağımı seviyorum. Bir organımdan vazgeçmem için birinci katta bir dolap olması gerekir, onsuz kolayca yaşayabileceğim bir organdan bile.

"Ne düşünüyorsun? Hazır mısın?" Erica en seksi ses tonuyla soruyor. "Bob senin de burada olmandan memnun olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Bob mu?" Hemen soruyu geri almak istiyorum çünkü içimde Bob'un onun vibratörü olabileceğine dair bir his var ve ben de tam bu duruma düştüm.

"Bob, kocam," diyor kesin bir ifadeyle ve şimdi keşke bir oyuncaktan bahsediyor diyorum.

"Çok cömert bir davranış," diye kestirip atıyorum. "Ve lütfen ona bu cömertliğini takdir etmekle birlikte soyunma odasında bir yatak açıldığını söyleyin."

Telefonumu kapatıp içeri giriyorum, kısa molam bitiyor. Kıvrıkcık saçlı sorumlu hemşire Sandy yanıma geliyor, başını yakındaki muayene odasına doğru eğerken yüzünde ciddi bir ifade var. Ama gri gözlerindeki küçücük pırıltı bana en yeni hastamın durumunun vahim olmadığını söylüyor.

"Oda iki. Alnına yabancı cisim sıkışmış," diyor bana. Bu, metrekare ve alışılmadık yaşam düzenlemelerini unutmam için bir işaret.

Muayene odasına girdiğimde, hastane yatağının kenarına tünemiş, köşeli, sarışın bir Aquaman buluyorum.

"Ben Doktor Summers. Güzel ipler." Hızlıca gülümsedim. Her zaman durumu yatıştırmaya yardımcı olur. Ayrıca, yeşil kostümlü adamın alnından çıkan üç santimlik cam parçasına tepki verseydim, lanet olası ehliyetimi elimden almaları gerekirdi.

Kıyafetine bakarken bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. Polyester kıyafet sağ koldan aşağı yırtılmış ve kalça boyunca sökülmüş.

"Eğlenceli bir sabaha benziyor," diyorum, derisindeki kristal parçasına bakarak. "Dur tahmin edeyim. Alnın bir avizeyle mi yakınlaştı?"

Suçlulukla başını sallıyor, gözlerindeki bakış bana uçmaya çalışmadığını söylüyor. "Bir tahminde daha bulunayım." Çenemi okşuyorum.

"Deniyordun

avizelerden sarkma fikrini test ederek seks hayatınızı renklendirebilirsiniz."

Yutkunuyor, küçük bir baş selamı daha veriyor, sonra kararsız bir *evet* diyor. "Çıkarabilir misin?"

"O da öyle dedi," diyorum ve o da kıkırdıyor. Omzunu okşuyorum. "Dayanamadım ama cevabım evet ve sadece küçük bir yara izi kalacak. Dikiş konusunda çok iyiyimdir."

Derin bir nefes alıyor ve ben de işe koyuluyorum, bardağı çıkarmadan önce alnını uyuşturuyorum. Ben giderken sohbet ediyoruz, süper kahramanlara olan düşkünlüğü hakkında küçük bir konuşma yapıyoruz, sonra ona daire avı sıkıntılarımin sonuncusunu anlatıyorum.

"Manhattan ılgın bir yer," diyor. "Ticari gayrimenkulde bile her Şey tavan yapmış durumda." Sonra neredeyse utanarak ekliyor. "Yine de, bu benim işim olduğu için Şikayet edemem."

"Akıllı adam. Bu Şehirde metrekare değerli bir mücevher gibidir," diyorum dikiŐler üzerindeki çalıŐmamı bitirirken.

Yirmi dakika sonra alnını dikmiŐtim ve bir hemşire elinde plastik bir biyolojik tehlike torbası içindeki parçayla döndü. Bana uzattı, ben de gerçek sahibine verdim.

Adama "Bugünkü acil servis ziyaretinin bir hatırası" dedim ve o da anta.

"Teşekkürler, Doktor. Üzücü olan Şu ki, asıl olaya geledik bile." "İŞte bu yüzden bir Şehir efsanesi. Asılı dururken bunu gerçekten yapamazsın. avizeden. Ve hey, bir dahaki sefere maceracı hissettiğinde, bir yemek kursuna git ve sonra eve git ve masayı tatlı için kullan, tamam mı? Ama güzel, pürüzsüz bir ahşap olduğundan emin ol çünkü kalça kemiğinden  inçlik bir kıymık çıkarmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu iyi bir savaş hikayesi değer."

Keskin bir Şekilde başını sallıyor. "Őz veriyorum. Artık akrobasi yok."

"Ama seni bu kadar seven bir kadına sahip olduğun için tebrikler," diyorum odadan çıkarken.

Başını ne eğeriyor. "Benden hoŐlandığını nereden biliyorsun?"

Koridorun sonundaki bekleme odasındaki sıra sandalyelere doğru başımı sallıyorum. İri göğüslü, zümrüt yeŐili kostümlü, siyah saçlı bir kadın dudağını ısıırıyor ve saatine bakıyor. Yüzünü kaldırdığında gözleri Aquaman'e takılıyor.

"Sanırım sizi denizkızı getirdi? Ve seni bekledi?"

Aquaman kadınına bakarken aptalca bir gülümsemeyle "Evet," diyor.

"Bu gece yatağa. Yatağı kullan dostum," diyorum alçak bir sesle.

Giderken bana bir baŐparmak iŐareti yaptı.

Ve bu, sizi acil servise götüren yaramazlıkların hikayelerinde bugünün son bölümü. Dn, bir fermuar arızasıydı. Geçen hafta, ters takladan kaynaklanan bir kırıldı. Evet, neyin kırıldığını bilmek istemezsin.

* * * *

Daha sonra, vardiyam bittiğinde soyunma odasında sokak kıyafetlerimi giyiyorum, kot pantolonumun düğmelerini ilikliyorum ve bir tişört giyiyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, güneş gözlüklerimi alıyorum ve iş gününü arkamda bırakıyorum. Mercy Hastanesi'nde kapılar kapanır kapanmaz beynimin tıbbi kısmını kapatıyorum, kulaklığımı takıyorum ve son zamanlarda dinlediğim sesli kitabı açıyorum. Kaos teorisi üzerine ve bir arkadaşım ile buluşmak için Greenwich Village'a giderken bana eşlik ediyor.

Şehir merkezine vardığımda, ılık bir Haziran gününde New Yorkluların kalabalığında metrodan çıkıyorum ve arkadaşım Josie ile buluşmak için Sugar Love Sweet Shop'a gidiyorum.

Evet, bu arkadaşın göğüsleri var.

Çünkü benim başka bir teorim var: Erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir. Harika arkadaşlar. Kadın, bu erkeğin şimdiye kadar gördüğü en harika göğüslere sahip olsa bile. Vücut vücuttur. Onun vücudunu tüm kıvrımları ve yumuşaklığıyla deneysel olarak takdir edebilirim ama bu onunla avizelerden sarmak ya da hatta onu bir masanın üzerinde becermek istediğim anlamına gelmez.

Tamam, masanın tamamen becerilebilir olduğunu kabul ediyorum, ama Josie'yi bu şekilde düşünmeme izin vermiyorum.

Pembe yakalı tişörtü ve beline bağladığı puantiyeli önlüğüyle harika görünse bile.

Beni fark edince el salladı ve şekerçi dükkanına çağırdı.

Gidiyorum ve ağzım sulanıyor çünkü tatlı şeyleri seviyorum.

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry ve M.J. Rose'a teşekkür etmek isteriz ~

Steve Berry
Doug Scofield
Kim Guidroz
Jillian Stein
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Pamela Jamison
Fedora Chen
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
BookTrib After Dark
Akşam Yemeği Partisi
Gösterisi
ve Simon Lipskar

İçindekiler

[Kitap Açıklaması Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Sonsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

